

SYMPOSIUM 'NO GOD?'

Simpozijum

I M A L I B O G A ? **STVARANJE NASUPROT EVOLUCIJI**

Prevod sa engleskog: Pavle Simović
Maj – jun 2000.

Sadržaj

Uvod u ovaj simpozijum	3
Prvo predavanje: Rože Morno i Sotonin koncil iz 1700-tih	10
Drugo predavanje: Svjedočanstvo antropologije	14
Treće predavanje: Razmotrite dokaze	28
Četvrto predavanje: Izlaganje Rona Vajata – Svjedočanstvo arheologije	34
Peto predavanje: Izlaganje Roberta Džentrija – Svjedočanstvo geologije	44
Šesto predavanje: Svjedočanstvo kosmosa	49
Sedmo predavanje: Svjedočanstvo prirode	56
Osmo predavanje: Svjedočanstvo matematike	67
Deveto predavanje: Svjedočanstvo istorije Izraela	72
Deseto predavanje: Svjedočanstvo evolucije	81
Jedanaesto predavanje: Svjedočanstvo proroštva	97
Dvanaesto predavanje: Svjedočanstvo Božjeg providjenja	112

UVOD U OVAJ SIMPOZIJUM – IMA LI BOGA

DA LI ZAISTA NEMA BOGA KAO ŠTO GOVORE EVOLUCIONISTI?

Dobro veče prijatelji, vama koji ste sa svojim porodicama, društvima, i posjetiocima. Za one koji me ne znaju, moje ime je Devon Grej (Devon Grey). Držim vjersku nastavu u obje škole. Biću vam domaćin svake od sledećih nekoliko sedmica pošto počinjemo sa drugim dijelom ovog simpozijuma. Za one koji su prvi put ovdje, poslednjih šest subotnih večeri, dr.Bačvald (Buchwald), jedan od mojih kolega i lični prijatelj, koji uči evoluciju i antropologiju, vodio je prvi dio ovog simpozijuma, izlažući ono za šta vjeruje da su dokazi koji podupiru evoluciju. Predavanja i diskusije su bili vrlo podsticajni i dobro posjećeni.

Sada je došlo vrijeme na mene da skrenem pažnju na podatke za koje vjerujem da podupiru šest doslovnih dana stvaranja od strane Boga koji nije mrtav, već koji jeste, koji je bio, i koji će biti zauvijek. Nadam se da ću do kraja ove serije uspjeti da vam dokažem da evolucija nije ništa drugo do umišljena lažna teorija, i da Bog nije mrtav već vječni, svemoguć, sveznajući, i sveprisutni, a ipak Bog koji i dalje brine i koji gaji neshvatljivu i univerzalnu ljubav prema svemu što je stvorio.

Ono što ćemo vam izložiti biće velika količina dokaza koji podupiru ideju da **postoji Bog, i da je On ono što kaže da jeste** – Stvoritelj ovoga svijeta, i da ga je stvorio za sedam doslovnih dana.

Pošto smo čuli i vidjeli jednu stranu, sada je vrijeme da čujemo šta mi kreacionisti imamo da kažemo, i razmotrimo dokaze. Kad završimo sa izlaganjem našeg slučaja, imaćete sve neophodne informacije da napravite inteligentan izbor, kakav god on bio. Naravno, nadam se da ćete uvidjeti da naša strana ima najjaču argumentaciju i najbolje dokaze. Ali na kraju, izbor pripada vama.

Ono što smo čuli od evolucionista bilo je izazovno i pokrenulo pitanja u umovima mnogih. Mislimo da će ono što mi budemo iznosili biti jednako podsticajno, u stvari izložićemo neke nove i zapanjujuće stvari koji do sada nijesu bile poznate izvan posebnih krugova. Neke od njih će izgledati gotovo nemoguće, ali drevni zapisi su tu za sve da vide.

Ima jedan osnovni problem s kojim se svi moramo suočiti. Godine uslovljavanja uma od strane opozicije, naglašavam opozicije, otežavaju pokretanje mentalnih strojeva i sagledavanje stvari u novoj i različitoj svjetlosti. Hotimični i smišljeni naponi ulagani su mnogo godina da se pokrije obilje otkrivenih dokaza koji podupiru kreacionističke poglede i stvaraju rupe u teoriji evolucije.

Razlog za ovu prezentaciju je puštanje ovih informacija, podataka i činjenica u javnost što bi potpuno razotkrilo brižljivo smišljene teorije evolucionista. Sa ove vremenske distance, premda najpriznatiji autoriteti u Evoluciji znaju istinu, prekasno je da je priznaju, jer su odavno dosegli kritičnu masu odakle više ne mogu povući svoje stanovište. Premda s vremena na vrijeme iskrsnu neki poštenu pojedinci koji su voljni i dovoljno hrabri da stanu za istinu, biće masovni izlazak.

Da bi poduprli naš slučaj, pozvaćemo se na priznate autoritete iz njihovih odnosnih disciplina koji će iznijeti svjedočanstvo i pokazati gomilu dokaza koji su prikupljeni do sada a koji podržavaju božansko stvaranje. Takođe ćemo kao svjedoke koristiti samu Bibliju (koja sadrži svoj tajni numerički kod), božansko proročko otkrivenje, prirodu, nauku, matematiku, i nevjerovatne odgovore na molitvu.

Sledeće sedmice, 7 juna, naš prvi govornik biće čovjek koji je direktno došao iz Satanističke crkve. Ono što je naučio kao njen član je najjači, najupečatljiviji mogući dokaz protiv evolucije, dokaz koji iznosi na vidjelo sam kamen temeljac ove teorije.

Ovo svjedočanstvo će vam otkriti stvarnog autora evolucije (nije Darwin). Ono će vas povesti unazad skoro 200 godina, mnogo prije nego je Darwin i bio rođen, i pokazati vam kako je ona zaista začela. Evolucija je doslovno začela u paklenoj jami, godinama prije nego se pojavila.

Naredne sedmice, 14. juna, slušaćete Džonatana Greja (Jonathan Gray) koji će iznijeti snažne dokaze arheologije i antropologije koji pokazuju da čovjek nije evoluirao ka višim nivoima egzistencije, već se degenerisao naraštaj za naraštajem od vremena kad su Adam i Eva pali na sotonske smicalice.

Poređićemo dokaze sa teorijom evolucije i vidjeti koje je jača argumentacija. Pospješiću ove dokaze čitajući vam božansko otkrivenje (viziju), postavljajući na taj način temelj za svaku narednu sedmicu.

Prezentacija će se svake sedmice nadograđivati na čvrstom temelju istine, rastući kamen po kamen. Na kraju građevina će opravdati Boga i Njegovo stvaranje, i nadamo se da ćemo vas uvjeriti u činjenicu da postoji samo jedan istinski početak zemlje i čovječanstva.

Na narednom seminaru slušaćemo dokaze iz polja arheologije, antropologije, geologije, kosmosa ili univerzuma, prirode, matematike, same Riječi Božje, istorijske prošlosti Izraela, i svjedočanstvo uslišenih molitvi, sve u prilog istine i autentičnosti Božje Riječi.

Uz ovaj uvod, htio bih podijeliti sa vama neke od svojih misli i ideja. Možda će one biti odraz vašeg načina razmišljanja, a možda i ne. Slijedeći svoju perspektivu po ovom pitanju, iznijeću ono za šta vjerujem da je nebeska vizija stvaranja svijeta i Adama i Eve što se slaže sa biblijskim izvještajem. Sagledavanje istine u ovom otkrivenju biće brana protiv prevara neprijateljevih izmišljotina o tome kako su svijet i čovjek ušli u postojanje.

(1) NEMA BOGA, BOG JE MRTAV!

Milioni ljudi proklamuju NEMA BOGA, ili čak ako ga je nekad i bilo, BOG JE MRTAV! Postoje dvije linije razmišljanja o Bogu. Jedna naročito odriče postojanje Svetog Trojstva (Boga Oca, Njegovog Sina Isusa i Svetog Duha). Druga kaže da ako On uopšte postoji, to je neka dobroćudna sila, nezainteresovani uticaj, eterična suština, bezlična sila, ili neobjašnjivo prisustvo koje djeluje negdje u prostoru.

Kao što ćete vidjeti, ovo su smišljene obmane Sotone, neprijatelja cijelog čovječanstva, da uhvati svijet u zamku opozicije planu iskupljenja. Ovo se savršeno uklapa sa nehrišćanskim stilom života, ciljevima i aspiracijama. Odricanje od nadmoćnog bića dopušta životni stil koji je slobodan od krivice. Bez Boga, ili Sotone, nema dobra ili zla. Tako nema ni

moralnog zakona, koji je odraz Božjeg karaktera, a bez zakona ne može biti grijeha, krivice i suda s kojim se treba suočiti. Ako nema grijeha, nema ni potrebe za planom otkupljenja da nas spase od kazne za grijeh, koje je smrt. Zakon je standard po kojemu se ljudima sudi, ali ako nema zakona, onda nema ni sudije (Boga), nema suda, nema posrednika (Hrista), nema kazne, nema kraja svijeta, nema Neba da se zadobije, nema pakla da se izbjegne.

Ovo savršeno opisuje egzistencijalno iskustvo – 'jedinствен i izolovan ljudski rod u neprijateljskom ili indiferentnom univerzumu. Ljudsko postojanje smatra se neobjašnjivim, i svodi slobodu izbora i odgovornost za konsekvence nečijih djela.' (Webster's II New Riverside University Dictionary). Ovo učenje tvrdi da je ljudsko postojanje jednostavno «postojanje». Njegove pristalice vjeruju da su podređeni samo zakonima prirode i njenih čudi. Postoji samo ovaj život da se živi, bez nade izvan groba. Život se svodi na sadašnjicu, i ohrabruje ljude da «jedu, piju i vesele se, jer sutra će umrijeti.» (1 Korinćanima 15:32) To je «opstanak najboljeg mentalnog sklopa» - čini ono što moraš da bi opstao, jer sam si odgovoran za kontrolisanje svoje okoline i vlastite sudbine. U ramišljanju ovakve osobe nema mjesta za gigantsku borbu između natprirodnih sila dobra i zla nad ljudskim dušama.

Vjerovati u Bibliju znači vjerovati da ima Boga, i da je ovo biće neograničene moći uvelo u postojanje bezbrojne galaksije, naseljene planete, kvasare, zvijezde, rojeve zvijezda, i nebrojiva ostrva univerzume, beskrajno se šireći u neograničeni prostor. Sve je stvoreno iz beskonačnosti – prošlo, sadašnje i buduće.

Vjerovati u Bibliju znači vjerovati da postoje natprirodne sile, i dobre i zle, koje djeluju na ovom svijetu, i da natprirodna bića kontrolišu ove sile. Biblija uči da je Bog iza svega dobra, a Sotona iza svega zla. Ovo je opisano kao velika borba između Hrista (koji je Stvoritelj, inkarnirani Bog) i Sotone, uzurpatora koji bi htio da bude kao Bog.

Biblija opisuje kako je Sotona, koji je jednom bio Lucifer, najmoćniji nebeski anđeo, pao sa svog visokog i svetog položaja kroz ponos i ljubomoru, u želji da bude kao Bog. Bio je sposoban da ubijedi trećinu anđela da stanu na njegovu stranu. Bila je to pobuna na nebu, i izbio je rat u kojem su Sotona i njegovi anđeli zbačeni dolje na ovu zemlju, koja je bila nova tvorevina Isusa Stvoritelja. Uz ovakav obrt događaja, bilo je neophodno da Bog uvede plan spasenja, koji je prije tog vremena bio samo u Božjem umu, da se iznese sukob pred univerzumom.

Tako je Sotona od vremena svog pada, zbog ljubomore, pokušavao da ospori Boga, da unizi Njegove beskonačne moći i rasturi Njegovu silu, karakter i djelo. Koristeći se svojim vještinama i velikim lukavstvom, ovaj uzurpator je od početka mogao da zadobije čovjeka da se pobuni protiv Boga, navede ga na nevjerovanje u božansko djelovanje, i da ograniči neshvatljivu silu beskonačnog Stvoritelja! Ovaj Stvoritelj ne samo da je imao silu da svojom riječju odmah uvede u postojanje sve stvari već je stvorio i Lucifera, sve anđele, i čovjeka, za kojega Biblija kaže da je stvoren po Njegovom obličju.

Sotonin plan je od početka je bio da usmjeri pažnju na sebe, da navede druge da ga gledaju kao boga kojeg treba obožavati, a da Boga nebesa i univerzuma načini ne-entitetom. On je želio da bude poput Boga najvišega, da uzurpira Njegov autoritet, da se uzdigne na Božje nivo, čak i da ga poništi. Tako je Sotona osmislio ovu obmanu da nema Boga, da ga detronizuje u očima čovječanstva. Bliska i tijesno vezana sa ovim su i sledeća tri vjerovanja.

(2) BOG, IAKO NIJE OSOBA, JE NEKI ENTITET, KOSMIČKA SNAGA, ILI SILA u univerzumu koja vrši kontrolu. Ovaj entitet, ili sila, ako uopšte misli, nije zainteresovana za poslove ljudi, u stvari izgleda kao da radi protiv nas. Ova sila se opaža u vođenu i kontrolisanju sila prirode, impulsivno djelujući na njenim ćudima. Ona je nepredvidljiva, nemisleća, i nesaosjećajna u odnosu na probleme ljudskih bića. Ovaj koncept takođe prihvata egzistencijalnu filozofiju jedenja, pijenja, i veseljenja. U ovom vjerovanju nema mjesta za Nebeskog Oca punog ljubavi koji se brine i čuva sve svoje stvorenje, koji zna kad vrabac padne, čak i broj vlasi na našoj glavi, kako nas obavještava Sveto Pismo. Isto tako u ovom vjerovanju nema mjesta za «ličnog Spasitelja» u kome «živimo, mičemo se i jesmo» (Djela 17:28). Ovog Boga, ako ga ima, Sotona je naslikao kao osvetoljubivo biće koje samo čeka da se ustremi na svoje potčinjene, pripisujući mu upravo one attribute i karakter koji sam ima.

(3) BOG JE SAMA PRIRODA: Ovo drevno vjerovanje, zvano panteizam, tvrdi da je STVORENO STVORITELJ. Ovo vjerovanje, kojeg se drže pripadnici pokreta Novo doba (New Age Movement) i daleko-istočne religije, tvrdi: «Mi smo bogovi, mi smo stvoritelj. Mi imamo silu unutar svojih umova da stvaramo i kontrolišemo svijet u kojem živimo.» Oni to nazivaju «Hristova svijest» (Christ Consciousness). To za njih znači da u sebi imamo moć da se spasimo i evoluiramo iz jednog stanja svijesti u drugo. Nazivajući stvoreno stvoriteljem, oni odriču ličnost i postojanje najvišeg Boga. Odgodićemo odgovor na ovu obmanu za kasnije u ovoj knjizi, jer konci New Age razmišljanja se šire, i usko su povezani sa nekoliko drugih obmana koje atakuju na ostale duhovne istine – odricanje od Boga, grijeha, suda, itd.

Svaka obmana ima zajedničku nit – miješanje istine i zablude. Svaka se nadograđuje na zabludi druge, i podržava i daje autentičnost drugoj. Njihov autor je otac laži. Zbog ove zajedničke niti, preklapanje predmetne materije je neizbježno, ali to ide nama u prilog, jer biblijske izvjesnosti protiv jedne obmane takođe stoje kao dokaz protiv drugih.

(4) UNIVERZUM JE EVOLUIRAO BEZ BOŽANSKE INTERVENCIJE (DEKRET)

Evolucija nasuprot univerzumu dovedenom u postojanje božanskom riječju je odricanje postojanja ili potrebe za nebeskim Stvoriteljem (Isusom), ili Nebeskim Ocem. Evolucija je uhvatila u zamku ne samo one koji nemaju duhovne ili hrišćanske korjene, već i mnoge koji se izjašnjavaju kao hrišćani ili sledbenici tog puta. Iznenađujuće je koliko iskrenih hrišćana vjeruje u ovu nebiblijski nadahnutu laž.

Oba koncepta, 3 i 4, su suptilne zamke koje su prevarile mnoge hrišćane i uvukle ih u vjerovanje u izopačenu Božju prirodu i Njegovu ulogu u kosmosu. Kroz ove obmane Bog se ograničava nesvetim shvatanjima o tome ko je On i kako djeluje. Na taj način, Bogu se osporava Njegovo pravo mjesto u procesu stvaranja, Njegova uloga kao Stvoritelja univerzuma se dovodi u pitanje i svodi na niži nivo. Čak je sama Njegova Riječ koja je stvorila univerzum dovedena u pitanje. «Teistička evolucija» je termin koji se koristi da opiše jedno od tih nesvetih shvatanja prihvaćenih kao mogući odgovor od strane nekih konzervativaca i «avangardnih» pojedinaca, koji objašnjava evoluciju u kontekstu biblijskog izvještaja o stvaranju. Teistička evolucija dopušta da je Bog stvorio svijet, ali ona uzima eone umjesto šest doslovnih dana od 24 časa. Ali za jednog hrišćanina je nemoguće da napravi

ovakav kompromis a da ne napadne autentičnost i validnost Božje Riječi. Na taj način se unosi sumnja i negira Bog i Njegova Riječ, aludirajući u stvari da Bog nije mislio to što je rekao, ili rekao što je mislio, da mu se ne može vjerovati da je kazao istinu, da se izvještaj o postanju poništava. Ako je «teistička evolucija» istina, onda Bog nije ono što kaže da jeste, a dovodi se u pitanje i samo Njegovo postojanje i uništava vjera u Božju Riječ (Sveto Pismo).

POVUČENA BORBENA LINIJA

Bez obzira kako se Postanje, prvo poglavlje u Bibliji, objašnjava da bi se prilagodilo teoriji evolucije vezano za to kako je ova planeta evoluirala ili ušla u postojanje, Sveto Pismo je jasno o onome šta se dogodilo. Ali neprijatelj je tu da uništi Božju reputaciju i da ga unizi u očima čovječanstva. On je zamračio čovječiji um, puneći ga lažima osmišljenim da prevare i unište dušu.

(5) BOG PROTIVRJEČI EVOLUCIJI

Otpribliže u isto vrijeme kad je teorija evolucije stupila na scenu sredinom 1800-ih, Bog je načinio kontrapokret. Nadahnuti naučnici su godinama navođeni na mnoge nesporne fizičke dokaze potrebne da se diskredituje evolucija. Ne mali broj ovih ljudi su se, kao rezultat svojih otkrića, obratili iz ateizma i agnosticizma u hrišćanstvo, a neki čak uspostavili intiman, lični odnos sa Gospodom Isusom Hristom.

Ovi dokazi su se gomilali više godina. Svaki njihov dio se suproti teoriji evolucije. Izvjesno je da Bog nije mrtav, i da je obezbijedio da istinu pronađu svi koji žele tragati za njom. Istina se može naći na mnogim mjestima: u univerzumu ili kosmosu, u atomu, arheologiji, geološkim zapisima, prirodi, matematici, i napokon ali od podjednake važnosti, u Bibliji. Iz sedmice u sedmicu istraživaćemo svaku od ovih oblasti a i šire.

Kao što ćete čuti i vidjeti, postoji obilje dokaza koji podupiru hrišćanski pogled na stvaranje života na planeti zemlji, dovedenoj u postojanje isključivo Božjom Riječju za samo šest doslovnih dana od 24 sata. Za sve koji žele vjerovati, dokaza ima napretek. Priznajemo da za one koji žele vjerovati, nikakvo objašnjenje nije potrebno, dok za one koji ne žele vjerovati, nikakvo objašnjenje nije moguće.

Godine 1870. objavljene su vizije i snovi Elene Vajt (Ellen White) u četiri knjige nazvane «**Duh proroštva**». U prvoj knjizi, 2 glava, u podnaslovu «Stvaranje», ona opisuje svoju viziju o stvaranju svijeta i Adama i Eve. Ova vizija koja se slaže sa Svetim Pismom će vas snabdjeti čvrstom podlogom za razumijevanje svakog učesnika dok budu iznosili svoje dokaze u sedmicama koje dolaze.

(6) VIZIJA STVARANJA

Otac i Sin su se uključili u taj moćni čudesni zadatak koji su zamislili, stvaranju svijeta. Zemlja je izašla iz ruku Stvoritelja neizmjerljivo lijepa. Bilo je planina, brda i ravnica, prošaranih rijekama i vodenim tijelima. Zemlja nije bila jedna prostrana ravnica, već su monotoniju predjela prekidala brda i planine, ne visoke i naborane kao što su sada, već

pravilnog i divnog oblika. Goleti i visoke stijene se nigdje nijesu vidjele na njima, nego su ležale ispod površine, služeći kao kostur zemlje. Vode su bile pravilno rapoređene. Brda, planine i vrlo lijepe nizije, su bile zaodjenute biljkama i cvijećem, i visokim, veličanstvenim drvećem svake vrste, koje je bilo mnogo puta duže i puno ljepše od sadašnjeg drveća. Zrak je bio čist i zdrav, a zemlja je izgledala kao plemićki dvorac. Anđeli su posmatrali i radovali se čudesnim i divnim Božjim djelima.

Nakon što je zemlja bila stvorena, i zvijeri na njoj, Otac i Sin su sproveli svoju namjeru koja je bila osmišljena prije Sotoninog pada, da stvore čovjeka po svome obličju. Oni su zajedno radili na stvaranju zemlje i svakog živog bića na njoj. I sada Bog govori svome Sinu: «Hajde da načinimo čovjeka po svome obličju.» Kad je Adam izašao iz ruku Stvoritelja, bio je plemenitog rasta, i divnih proporcija. Bio je više nego dvostruko veći od ljudi koji sada žive na zemlji, i skladno građen. Njegove crte bile su savršene i divne. Boja njegovog lica nije bila ni bijela, ni žuta, već rumena, zračeci puninom zdravlja. Eva nije bila visoka koliko Adam. Glava joj je dopirala malo iznad njegovih ramena. I ona je bila plemenita, savršeno simetrična, i vrlo lijepa.

Ovaj bezgrešni par nije nosio umjetnu odjeću. Bili su zaodjeveni pokrivalom od svjetlosti i slave, kao što nose anđeli. Dok su živjeli u poslušnosti Bogu, okruživao ih je ovaj oreol od svjetlosti. Premda je sve što je Bog stvorio bilo savršene ljepote, i izgledalo da ništa ne manjka na zemlji što je Bog stvorio da usreći Adama i Evu, ipak je On pokazao svoju veliku ljubav k njima zasadiвши vrt posebno za njih. Dio svog vremena imali su provoditi u radosnom uposlenju uređivanja vrta, a dio u primanju posjeta anđela, slušajući njihove upute, i u srećnom razmišljanju. Njihov rad nije bio zamoran, već ugodan i osvježavajući. Ovaj divni vrt je imao da im bude dom, njihova posebna rezidencija.

U ovom vrtu Gospod je postavio drveta svih vrsta na korist i ljepotu. Bilo je drveća natovarenih raskošnim plodovima, prijatnog mirisa, divnih na očima, i ugodnog ukusa, koje je Bog namijenio za hranu svetom paru. Bilo je ljupkih loza koje su rasle u visinu, natovarenih bremenom svojih plodova, koje su se razlikovale od svega što je čovjek vidio od pada. Plodovi su bili vrlo veliki, i različitih boja; neki skoro crni, neki purpurni, crveni, ružičasti ili svijetlo zeleni. Ovi divni i raskošni plodovi na granama vinove loze nazvani su groždem. One su nijesu vukle po zemlji, premda nijesu bile poduprte naslonima, već ih je povijala težina plodova. Radostan zadatak Adama i Eve je bio da oblikuju divne mladice sa grana loze, i usmjeravaju ih, gradeći tako staništa od prirodnih ljepota, živog drveća i lišća, natovarenog mirisnim plodovima.

Zemlja je bila zaodjevena divnim zelenilom, dok su bezbrojni mirisni cvjetovi svih vrsta i boja rasli u izdašnom obilju oko njih. Sve je bilo ukusno i slavno osmišljeno. Usred vrta stajalo je drvo života, čija je slava nadmašivala sva ostala drveća. Njegovi plodovi izgledali su poput jabuka od zlata i srebra, namijenjeni za vječitu besmrtnost. Lišće je sadržavalo ljekovita svojstva.

Sveti par je bio vrlo srećan u Edemu. Bila im je data neograničena kontrola nad svakom živom stvari. Lav i jagnje su se zajedno mirno i bezazleno igarali oko njih, ili drijemali kraj njihovih nogu. Ptice svakojakih boja i perja lepršale su između drveća i cvijeća, i oko Adama i Eve, dok je njihov milozvučni cvrkut odzvanjao među drvećem u slatkom akordu u slavu svom Stvoritelju.

Adam i Eva su bili opčinjeni ljepotama svog Edemskog doma. Uživali su sa svojim malim pjavačima oko njih, koji su nosili svijetlo a ipak ljupko perje i cvrkutali svoju srećnu, veselu melodiju. Sveti par se sjedinio s njima i podigao svoje glasove u skaldnim pjesmama ljubavi, hvale i priznanja Ocu i njegovom dragom Sinu, za znake ljubavi koji su ih okruživali. Oni su prepoznali red i sklad tvorevine, što je govorilo o mudrosti i znanju koji su bili beskonačni. Neprekidno su otkrivali neke nove ljepote i dodatnu slavu njihovog Edemskog doma, što im je ispunjalo srca dubljom ljubavlju, i izazivalo sa njihovih usana izraze hvale i poštovanja prema Stvoritelju. (Spirit of Prophecy, Vol.1, pp.24-27)

NEKE ZAKLJUČNE PRIMJEDBE

Ovo je dragi prijatelji Bogom dato vizuelno svjedočanstvo izvještaja o sedmici stvaranja i nedugo poslije, koje se dogodilo prije nekih 6000 godina. Između ovog izvještaja i evolucionističkih pogleda nema nikakve međusobne sličnosti. U narednim sedmicama nadogradićemo se na ovaj Bogom dati model pokazan u viziji, i prikazati kako se svaki detalj savršeno uklapa jedan sa drugim.

Međutim, moramo biti svjesni prokletstva grijeha, i silazne spirale cijele Božje tvorevine od vremena kad su Adam i Eva sagriješili. U vrijeme potopa, 2000 godina kasnije, degeneracija svega živog uključujući čovjeka, je kulminirala do tačke kad je Bog vidio da su 'sve misli srca čovječjega samo zle' i morao uništiti čovječanstvo i početi iznova. No tada su ipak čovjekove mentalne sposobnosti bile daleko superiornije od naših tako da se ne mogu porediti sa današnjim. Kako se serija bude nastavljala, steći ćete kratak uvid u domen ljudskog znanja i sposobnosti. Vidjećete da nije bilo evoluirajućeg čovjekolikog majmuna kao što evolucija uči.

Sledeće sedmice naš prvi gost govornik biće Rože Morno (Roger Morneau). On će podijeliti sa vama svoje lično iskustvo dok se obučavao za prijem u visoku službu u Satanističkoj crkvi. Ono što ima da kaže je veoma važno i direktno se odnosi na ovaj seminar.

Ovim se svima zahvaljujemo na dolasku i želimo laku noć. Nadamo se da smo probudili vaše interesovanje, i da ćete pozvati i dovesti svoje prijatelje sledeće nedjelje. Neka vam Bog pomogne. LAKU NOĆ!

Prvo predavanje (7. jun 1997.)
ROŽE MORNO I SOTONIN KONCIL IZ 1700-tih

Vrlo mi je drago što vidim da ste se vratili u tolikom broju i doveli goste sa sobom. Vi koji ste moji studenti, pažljivo zapisujte, pošto ćete sledećeg utorka biti ispitivani na času. Do sada nije tajna za one u publici na kojoj strani ovog sukoba ja lično stojim. U nastavku, vidjećete zašto vjerujem u ovo što radim.

Večeras vam želim predstaviti čovjeka s kojim sam se upoznao kroz knjigu koju je napisao, **Nevjerovatni odgovori na molitvu**. Rože Morno je imao jedinstveno iskustvo kao mladić kada je bio odabran da se obučava za visok položaj u Satanističkoj crkvi. Na tim časovima obuke rečene su mu bile mnoge stvari o neprijateljevom načinu rada i budućim planovima, od kojih se neki vrlo tiču ovog simpozijuma. Zato sam uredio da Rože bude prvi koji će govoriti.

Učili su ga porijeklu teorije evolucije i razlozima za njeno postojanje. Ovo saznanje je krucijalno u razmatranju velikog sukoba između evolucije i stvaranja, i pokazuje šta se događalo iza scene. Ovo je ostatak priče koja je do sada bila namjerno sakrivena od neprijatelja cijelog čovječanstva.

Rože, drago nam je što ste došli da podijelite sa nama neka od vaših iskustava. Hvala vam što ste pristali da dođete, vrijeme je vaše. Narode! Veliko mi je zadovoljstvo da vam predstavim Rožea Mornoa.

Hvala vam Devon što ste me pozvali da dođem i podijelim svoje iskustvo sa vama. Zaista je zadovoljstvo biti ovdje.

Bilo je to prije 52 godine kad sam se 1945. kao mladić našao u vrlo čudnoj situaciji. Ja sam francuski kanadanin po rođenju i došao sam iz velike porodice. Podignut sam kao hrišćanin i vjerovao u Boga, ali kao što se to mnogim mladima dešava, odvučen sam od tih vjerovanja i čak se pitao da li su od Boga.

Nakon službe u vojsci, pokušavao sam da odredim šta da radim sa svojim životom i kakvom vrstom posla bih se bavio. Jednog dana dok sam bio u gradu, sreo sam jednog druga iz vojske, i otpočeli smo razgovor. Pričao mi je o nekim sastancima na koje je išao i pozvao me da idemo zajedno. Pitao me je da li bih volio da vidim i razgovaram sa svojom mrtvom majkom. Ispričao mi je da sveštenik tih skupova može prizvati njen duh tako da mogu s njom razgovarati. Nijesam puno razmišljao o toj ideji, već odučio da mu se pridružim i vidim šta se to dešava.

Nastavio sam sa dolascima i postajao sve uključeniji u grupu, zaintrigiran onim što sam slušao i gledao. Posle određenog vremena rečeno mi je da gospodar (Lucifer) želi da me obuči za visoku službu u njegovoj organizaciji, za sveštenika u Satanističkoj crkvi.

Rečeno mi je da ako prihvatim, postao bih bogat i uspješan i ne bih niučemu oskudijevao što ovaj svijet ima da ponudi. Nijesam bio siguran da tako trebam postupiti, jer otac mi je kao mladiću govorio da u situacijama poput ove postoji cijena koju treba platiti, i morao sam se uvjeriti da sam voljan platiti tu cijenu prije postizanja dogovora.

Nijesam odgovorio potvrdno već nastavio da odlazim na sastanke. Sve dokle se nije desila serija okolnosti koje je pripremio providenje nijesam prekinuo veze sa tom grupom. Znam da me je Gospod Isus Hristos izbavio iz same grobne jame.

Dok me je veliki sveštenik obučavao i pripremao, rečene su mi bile mnoge stvari o Sotoninoj organizaciji i njegovim planovima za budućnost svijeta. Zaklet sam na tajnost pod prijetnjom trenutne smrti ako ikad otkrijem ono što mi je rečeno. To su bile tajne informacije namijenjene isključivo za uši onih koji se obučavaju za zadatak u službi njegovog sotonskog veličanstva.

Ono što ću sada podijeliti sa vama gotovo niko nije čuo. Samo Božjim providenjem koji me je štitio, ne dopustivši neprijatelju da me ukloni, mogu podijeliti ovu informaciju s vama. Gospod želi da ljudi budu svjesni Sotoninog djelovanja na uništenju čovječanstva kako ih ne bi prevario.

Kad sam prvi put čuo ono što ću podijeliti sa vama bio sam zapanjen. Podsjećam vas, bilo je to prije 52 godine kad mi je saopštena ova informacija. Još uvijek se čudim dok gledam kako se sve ispunjava danas pred mojim očima. Gospod me je zaštitio od gnjeva neprijatelja i Božjom milošću večeras stojim pred vas da podijelimo ovu vitalnu informaciju o neprijateljevim planovima formulisanim još dalekih 1700-tih. Njegov plan se, kao što ćete vidjeti, upravo ostvaruje, i nažalost, do sada se pokazao vrlo uspješnim. Evo šta mi je rečeno:

VELIKI GENERALNI KONCIL

1700-tih, Sotona je sazvaio veliki svjetski koncil svih svojih anđela i demona da izloži majstorski plan za obraćenje svijeta na svoju stranu. Namjera je bila pripremiti svoje snage upravo pred veliki poslednji sukob između njega samog i Hrista. Kazao im je da njegov posebni cilj mora biti Amerika (jedina nacija koja priznaje da vjeruje u Boga).

Ovaj koncil je imao da pripremi i obuča njegove anđele i demone kako da djeluju, kako da pripreme svjetske ljude za veliko industrijsko doba i veće doba koje slijedi, doba velikih naučnih otkrića koja će izmijeniti put svemu živom, i napraviti uvod u poslednju veliku borbu između dobra i zla.

Sotona je rekao da će osmisliti načine putem kojih će ljudi diskvalifikovati sebe da ne budu članovi Hristovog carstva. Ovo se imalo postići pomoću: a) uvođenja velikog industrijskog doba; b) uvođenja hrišćanske idolatrije; i c) obmanjivanja ljudi o dolasku slavnog Novog doba.

Plan je uključivao sledeće:

1. Zavarati ljude o postojanju Sotone i njegovih anđela, tako da ne vjeruju da oni uopšte postoje.
2. Zadobiti potpunu kontrolu nad ljudskim umovima preko hipnotizma.
3. Uništiti Bibliju ne spaljujući je, kroz teoriju evolucije.
4. Hrišćansku idolatriju.

Hipnotizam

Da bi stavio svoj plan u pokret, Sotona je otpočeo preuzimanjem kontrole nad ljudskim umovima preko hipnoze. U vrijeme održavanja ovog koncila u XVIII vijeku hipnoza se samo koristila u okultnim službama. Sotona je rekao da će je iznijeti na otvoreno i učiniti je naukom, napravivši je naizgled na dobrobit čovječanstva, naučno prihvatljivom. On je objasnio kako će zadobiti povjerenje ljudi iscjeljujući bolesti, uvodeći hipnozu u medicinsku praksu za liječenje bolesti, ublažavanje mentalnih problema, i korišćenje iste za anesteziju pacijenata koji se podvrgavaju hirurškim zahvatima i u rješavanju kriminalnih problema. Kako se plan razvijao, on je uveo psihološke principe kao što je hipnotička regresija koja navodno vraća osobu u pređašnji život kao nekog drugog, ili u prošla iskustva u ovom životu. Ovo je naravno pospješilo predstave o životu posle smrti i reinkarnaciji, koje su oboje nebiblijska vjerovanja.

Kazao je saboru da će kroz ovu aveniju misticizma dehistijanizovati zapadni svijet. Ovo se, kao što ćete uskoro vidjeti, veoma tiče početaka teorije evolucije.

Da bi započeo ovaj pokret, Sotona je odabrao jednog ljekara po imenu Franc Mesmer (Franz Mesmer) da uvede hipnozu na velika vrata i da se ona prihvati kao legitimna koristeći je u svojoj medicinskoj praksi. Najprije je nazvana 'životinjski magnetizam' a potom poznata kao 'mesmerizam.' Od 1815. godine kada je Mesmer umro, mnogi evropski liječnici koristili su hipnozu kao anesteziju za svoje pacijente prilikom hirurških zahvata.

Čarls Darwin – Sotonin emisar?

Jedan od tih pacijenata bio je Čarls Darwin (Charles Darwin) preko kojeg je Sotona naumio da uvede teoriju evolucije. Kroz hipnozu neprijatelj je zadobio kontrolu Darwinovog uma. On je dobro znao da Darwin ima plodonosan um i da će vjerovatno preuzeti njegove mentalne sugestije i razviti ih u efikasno oružje protiv Božje riječi.

To je ono što je Sotona mislio kad je rekao saboru da će uništiti Bibliju ne spaljujući je. On im je izložio kako će upravo iskoristiti evoluciju i uništiti vjerovanje ljudi u 1) sedmicu stvaranja, 2) pad čovjeka, i 3) plan otkupljenja.

Rekao je da će svako ko bude učio ovu teoriju biti blagosloven od njega pred cijelom galaksijom i veoma cijenjen. Daće im se pet anđela koji im imaju služiti tokom čitavog života. Smatraće se poslanicima ovog velikog vjerskog sistema, i daće im se velika moć da 1) podstiču duhovno sljepilo, 2) ubjeđuju, i 3) obraćaju.

Kao što se može vidjeti, neprijatelj je bio vrlo uspješan. Od početaka evolutivnog modela Čarlsa Darvina sredinom 1800-tih, nesveti evolucionistički umovi su neprekidno bili usmjereni ka diskreditaciji biblijskog izvještaja o doslovnoj sedmici stvaranja u trajanju od sedam dana. Sada znamo šta se događalo iza scene, i zašto je izvještaj o stvaranju iz knjige Postanja bio stalno na udaru neprijatelja, da se podrije vjera ljudi i njihovo služenje svemogućem, sveznajućem i sveprisutnom Stvoritelju. Iza scene, Sotona i njegove kohorte su bili tajni inspiratori, vodeći svoje vjerne sledbenike u obmanjivanju i varanju čitavog svijeta.

Darvinova teorija, kad je prvi put izložena, bila je vatreno prihvaćena od agnostika i nevjernika podjednako, kao način da se objasni porijeklo kosmosa i zemlje, eliminišući potrebu za Stvoriteljem. Jedino što je evoluiralo bila je njihova teorija, koja suprostaavlja

stvaranje od strane svemogućeg Boga laganoj evoluciji kosmosa što uključuje milione i bilione godina.

Život se opisuje kao početak iz neke primordijalne supe koja je nekako otpočela sa oblikovanjem jednostavne ćelije, evoluirajući kroz proces prirodne selekcije do sadašnjeg stanja razvoja. Tako univerzum i čovjek zauvijek evoluiraju prema nekom uzvišenijem stanju egzistencije. Međutim, oni koji vjeruju u ovu teoriju o svijetu koji evoluirao nikad nijesu mogli proizvesti neke 'veze' između različitih identiteta, pošto se još uvijek svi razmnožavaju 'po svojim vrstama' (Postanje 1:21), izuzev u slučajevima umjetnih intervencija čovjeka i Sotone.

Ovo je vrlo zgodan način da se porekne ono što je za 6000 godina grijeh učinio planeti zemlji i njenim stanovnicima. Biblija kaže da se bliži vrijeme nevolje kakvo ovaj svijet nikad nije vidio. Uskoro će Bog doći, u stvari On je i sada spreman da izlije svoj gnjev na ovaj zli svijet. Ova planeta ne evoluirao ka nekom boljem utopijskom društvu, već prije ka SAMOUNIŠTENJU – upravo suprotno onome što bi Sotona htio da ljudi vjeruju. On je veoma uspješno koristio ovu obmanu da skrene pažnju ljudi sa tragičnih posledica 6000 godina grijeha, i sa onoga šta je on uradio na planeti zemlji.

Sada kada ste, Božjim providenjem, obaviješteni o neprijateljevim tajnim planovima, ne morate biti pravareni ovim njegovim izmišljotinama. Unaprijed upozoren znači unaprijed naoružan. Neka vas Bog sve blagoslovi dok tragate za istinom i svjetlošću u ovom mračnom času zemaljske istorije. Unaprijed se radujem mojoj sledećoj posjeti k vama. Hvala vam za vaše vrijeme.

Hvala vam Rože Morno za vaše svjedocanstvo. Sledeće sedmice imaćemo kao gosta govornika Džonatana Greja (nema veze što nam se prezimena različito speluju). On je dobro poznat kao arheolog i hrišćanski vjernik koji nam dolazi iz svoje domovine u Australiji. Znam da ćete biti fascinirani njegovom pričom kao što sam i ja bio. Pročitao sam njegovu knjigu «Priče mrtvih ljudi» (Dead Men's Tales), i kažem vam da je to jedna od najzanimljivijih i najinformativnijih knjiga koju sam ikad pročitao. To je bio podstrek da ga pozovemo da dođe i podijeli sa nama neke osnovne misli iz svojih otkrića.

Džonatan je napisao i nekoliko drugih knjiga i mnoge članke. Pojavljivao se na televiziji i proputovao svijet, istražujući i iskopavajući ruševine, držao predavanja i pokazivao šta je otkrio.

Vjerujem se da nećete propustiti priliku da vidite ovog vrlo interesantnog čovjeka i čujete njegovu poruku. Nadam se da ćemo se družiti i narednih sedmica. Hvala vam za večerašnji dolazak, neka Bog bude sa vama, i LAKU NOĆ!

Drugo predavanje (14. jun 1997.)
SVJEDOČANSTVO ANTROPOLOGIJE

Dobro došli natrag večeras na drugo iz serije predavanja gdje poredimo evoluciju i stvaranje. Vrlo nam je drago što vidimo da se posjeta znatno uvećala. Večeras nećete biti razočarani jer ćete čuti ono što nijeste nikad ranije, stvari koje su tako zapanjujuće da ćete, kao i ja, teško vjerovati da su istinite. No ti dokazi su itekako ubjedljivi.

Večeras imamo posebnu privilegiju da za gosta imamo Džonatana Greja (Jonathan Gray), zapaženog i poštovanog arheologa i antropologa, koji nam dolazi iz Australije. On će podijeliti s nama svoja otkrića i proučavanja. Kao što ćete vidjeti, oni snažno podržavaju biblijski izvještaj o porijeklu čovjeka. To je svjedočanstvo da je biblijski izvještaj o Stvoritelju koji stvara ovaj svijet i čovjeka po svom obličju jedini logičan izvještaj o našem porijeklu.

Kao i u drugim disciplinama, ponekad je teško, ako ne i nemoguće, razdvojiti arheologiju i antropologiju, pa se tako i Džonatanov rad kao arheologa preklapa i miješa u obje discipline. To je osobita prednost kad dođemo do pitanja o Nojevom potopu i istoriji rasipanja ljudi i ponovnog naseljavanja zemlje.

Džonatan Grej je proputovao svijet u prikupljanju podataka o drevnim misterijama. Kao ozbiljan proučavalac praistorije, on je istražio brojna arheološka nalazišta, i probio neka uveliko neistražena područja, uključujući djelove Amazona.

Pored niza održanih predavanja u Evropi, Sjevernoj Americi i Australiji, autor je brojnih novinskih članaka i priloga raznim časopisima. Ako se ne varam, podijeliće sa vama i djelove svoje knjige «Tajne mrtvih ljudi.»

U ovoj veoma zanimljivoj knjizi, Džonatan istražuje dubine arheoloških otkrića da bi iznio na svjetlost dana obilje dokaza o pravom porijeklu čovjeka. On pokazuje kako su ovi dokazi bili hotimično skrivani i držani dalje od očiju javnosti jer su toliko opasni da se evolucionisti ne usuđuju da ih objelodane, jer bi razbili i uništili njihove pažljivo izrađene satanističke teorije, bacivši ih u zaleđe, prikazavši evoluciju kao laž što ona i jeste.

Ova knjiga, djelimično napisana u formi priče, izlaže dokaze tako neodoljive i fascinantne da će pošten tragač za istinom naći ono što traži. Ova knjiga sadrži najfascinantniju kompilaciju od više od hiljadu ruketvorina, pisanih, verbalnih i fotografskih dokaza koji podržavaju činjenicu da čovjek nije evoluirao iz nižih oblika života, već da se postepeno degenirao, naučno, mentalno, fizički i duhovno.

Sada bez ikakvog daljeg oklijevanja, dobro nam došli Džonatane u Ameriku i Fermont (Fairmont)! Cijenimo vašu spremnost da posjetite naš mali grad i podijelite sa nama to što ste otkrili. Sa najvećim zadovoljstvom predstavljam vam Džonatana Greja.

Hvala vam Devon na pozivu da dođem. Želim da znate da zadovoljstvo nije samo vaše, jer veoma uživam u iznošenju istine za koju osjećam da mi je Gospod skrenuo pažnju. Često se pitam zašto sam izabran za ovaj zadatak koji sam učinio svojom životnim zanimanjem. Velika mi je želja da ove informacije dopru do svih koji će slušati. Interesovanje publike za stvari koje su drage mom srcu čini sve ove godine napora i poteškoća vrijednim truda.

ISTINSKO PORIJEKLO ČOVJEKA

17. novembra 3398. god. prije Hrista, dva biliona ljudi, sa svojom začuđujućom tehnologijom, nestalo je sa lica zemlje. Ova izgubljena super rasa bila je prevazišla naš put na mjesec, komjutere, nuklearni rat. Dogodila se jedna kosmička katastrofa koja je zbrisala ovu super civilizaciju i proizvela talase plime od oko 2000 metara – katastrofa koja je ranim svjetskim civilizacijama poznata kao veliki potop (koji se pominje u biblijskoj knjizi Postanja, kada je Noje konstruisao barku da spase ostatak čovječanstva).

Potomci ove super rase su se razišli sa Ararata (Jermenija) i stvorili tehnološki manje napredne civilizacije, ali koje su još uvijek posjedovale neka znanja svoje prvobitne civilizacije. Teorija evolucije, koja se zasniva na vjerovanju u čovjekov postepeni progres, ne može stajati pred dokazima vođenim zakonima termodinamike. Dokazi o potpuno razvijenim gradovima i naprednoj tehnologiji superiornog čovjeka, čije društvo se vremenom kvarilo su neoborivi.

U drugom dijelu knjige, iznosim dokaze prikupljene širom svijeta koji pokazuju da su izgubljena super rasa i njihovi potomci jednom živjeli na zemlji. Geografija, astronomija, matematika, metalurgija, staklarstvo, megalitičke konstrukcije, tehnike gradnje, mehanički pronalasci, odjeća, umjetnost, zdravlje, elektricitet, letovi, izgubljene tajne, i naoružanje nalaze se na kataloškom spisku od preko 1000 jedinica koje nedvojbeno dokazuju postojanje jedne ranije tehnologije koja je bila superiornija od današnje.

Da li ste znali da postoji dokaz o ljudskim kolonijama koje su postojale na Mjesecu i Marsu? Da su rani 'pećinski ljudi' nosili odjeću poput naše? Da je čovjek znao tajnu letenja prije XX vijeka? Da su rane civilizacije vršile operacije otvaranja srca i fluoroskopiju? Da je nekad bilo blistavih gradova osvijetljenih pomoću energije koja nam je danas nepoznata? Ovaj spisak dokaza koji ukazuju na jednu super civilizaciju je beskrajan i fascinantan i ne može se više ignorisati.

Godinama sam prikupljao arheološke i antropološke dokaze da se nešto vrlo veliko desilo na ovoj planeti u prošlosti – nešto toliko veliko što je utrlo tragove svega sa lica zemlje. Po cijelom svijetu mogu se naći drevni «nemogući» izumi, a neki od njih su tehnološki napredni kao naši.

Gotovo svi spisi drevnih naroda na svijetu kazuju istu priču, o propadanju iz prvobitnog 'Zlatnog doba,' kada je jedna kataklizmatična katastrofa zbrisala taj napredni svijet. Današnja iskopavanja širom svijeta pokazuju da se ta tradicionalna kazivanja slažu sa činjenicama. Ogromne gomile metalnih fragmenata su tu; to se ne može osporiti.

Vjerujem da je ovaj prvobitni napredni svijet dao početni zamah svim narednim civilizacijama, kao i unutar ustrojstva naučnog mišljenja. Štaviše, vjerujem da je ovo toliko moguća realnost da je više ne možemo izbjegavati.

Tehnologija ove civilizacije daleko prevazilazi naše snove, civilizacije koja je rascjepkana u atome globalnim potopom. Učinjeni su kasniji naponi da se oživi izgubljena slava, ali postoji jak dokaz da se umiješao vatreni holokaust i uzrokovao da najveći broj preživjelih postanu divljaci, što je porijeklo onoga što danas zovemo pećinski čovjek.

Vjerujem da postoji istorijska paralela koja pokazuje kako smo se, krajem dvadesetog vijeka, probudili našavši se u 'super-kulturnoj areni, skočivši u nove, nezamislive visine,' i sada se iznenada susrećemo oči u oči sa svojom prošlošću, dolazeći do spoznaje da smo ovdje

bili i prije. Prošli put, kao i sada, svjetska scena je bila prekrivena nasiljem i iskvarenošću, što se završilo gotovo potpunim uništenjem. Može li se nešto tako opet dogoditi? Može li holokaust biti takvih razmjera da bude paralelan sa prvim 'brisanjem?'

Htio bih vam skrenuti pažnju da su legende obično zasnovane na činjeničnoj podlozi. Folklor je fosil istorije koji je čuva pod maskom šarolikih priča. Davno prije nego je postao kolekcija bajki, bio je to recital aktuelnih prošlih događaja, iako su iz generacije u generaciju neke činjenice iskrivljene ili zaboravljene.

NAŠE NASLIJEĐENO PAMĆENJE ZLATNOG DOBA

Ukoliko damo za pravo kolektivnom svjedočanstvu svih drevnih naroda, rana čovjekova istorija je bila zaista nevjerojatna. Bilo je to Zlatno doba napredne civilizacije, prvobitnih divova koji su imali superiornu inteligenciju i tehnologiju. Izgleda da je ovo bila sveopšta istina, poznata svakome u drevnim vremenima.

FIZIČKI OSTACI

Nedavno su otkrivene ruketvorine koje se ne mogu prenebregnuti, naime, nađeni su objekti od metala u muzejima, nesumnjivo načinjeni u antičkom svijetu, što je zahtijevalo vrlo naprednu proizvodnu tehnologiju kakva se nije mogla ponoviti do našeg vremena.

Težina dokaza svakodnevno raste – dokaza da su sve velike tajne moderne tehnologije bile poznate, i davno zaboravljene; dokaza da je rani čovjek bio stvorio društvo koje je pravazilazilo naše u svim aspektima razvoja.

Cijeli svijet je zaista 'grob mrtvog čovjeka,' prava riznica za tragače. Dok radoznalo otvaramo taj mrtvački sanduk, neizvjesnost raste. Lagano podižemo poklopac izgubljene tehnologije koja gotovo podsjeća na naučnu fantastiku. Nalazimo se licem u lice sa takvim apsurdima kao što je transplantacija mozga, kolonije na Marsu, i nevidljivi ljudi. I pitamo se: šta je sledeće?

POTOP

Katastrofa globalnog potopa je jedna od ključnih činjenica cijele istorije. Ne samo što postoji obilje geoloških dokaza, već je ostao neizbrisiv utisak na pamćenje čitavog ljudskog roda. Analiza od oko 600 pojedinačnih predanja o potopu otkriva velike podudarnosti u bitnim tačkama: prvobitna pokvarenost čovječanstva, upozorenje o potopu koje je većina ignorisala, brod spasa, opstanak osam ljudi zajedno sa predstavnicima životinjskog svijeta, odašiljanje ptice da se odredi pogodnost tla koje je ponovo iznicalo, značenje duge, silazak sa planine, i ponovno naseljavanje cijele zemlje iz jedne grupe preživjelih.

Osobito je upečatljivo opstajanje tog biblijskog imena Noje, naročito kad razmatrate konačne jezičke razlike među ljudima i lokalne izvitoperenosti koje su se razvile u legende o potopu. Ipak ime je ostalo suštinski nepromijenjeno i na tako izolovanim mjestima kao što su Havaji (gdje se zvao Nu-u), Sudan (Nuh), Kina (Nu-Wah), područje Amazona (Noa), Frigija (Noe) i među Hotenotima (Noh i Hiagnoh).

Tablica naroda u knjizi Postanja 10 glava bilježi postepeno raseljavanje Nojevih potomaka i spisak imena, nudeći tako odgonetku njihove istorije i mjesta. To ukazuje da su sve nacije na zemlji potekle od Nojeve porodice. Ukratko, postoje dobri razlozi za vjerovanje da se čovječanstvo, posle potopa, razvilo iz jedne grupe ljudi.

IZNENADNA POJAVA

Da li ste svjesni da su SVE KULTURE POČELE IZNENADA – i bile potpuno razvijene? Arheologija ne podržava dugi preliminarni period. Prije gradova na zemlji nije bilo ničega. Nije bilo nikakvog prelaza između drevnih civilizacija i nekih primitivnih predaka. One su bile na vrhuncu od samog svog početka.

Iznenada se nedugo iza potopa pojavilo pet potpunih civilizacija širom svijeta na pet različitih kontinenata, sve sa gotovo identičnim znanjem, na primjer Egipat.

Oko 3000 god.p.n.e. Egipat je iznenada otpočeo svoje postojanje, potpuno razvijen – tj bez prelaza iz primitivnog stanja, sa fantastičnim društvenim uređenjem.

Veliki gradovi, ogromni hramovi, piramide enormne veličine, kolosalne statue velike izražajne moći, luksuzni tuneli i grobovi, raskošne ulice okružene velikim skulpturama, savršen drenažni sistem, decimlni sistem na samom početku, gotovo pismo već usavršeno, dobro ustanovljeni sistem imena (u kojem je svaki faraon imao do pet imena), društvo već podijeljeno u posebne klase, vojska, građanske službe i precizno organizovana hijerarhija, sudstvo koje je ispoljava sve indikacije na dobro osmišljenu organizaciju i formu. Egipat je potekao iz jasno ustanovljene civilizacije.

I ne samo Egipat. Isto tako iznenadna bila je pojava Sumerske civilizacije oko 3000 god.p.n.e., neočekivano i niotkuda. Zatim postoje iskopine u Harapi i Mohenjo-Darou u Indiji. To su bili ključni centri civilizacije Induske doline. Ona je takođe iznenada iznikla bez ikakvih smjernica koje bi ukazivale na evoluciju iz primitivnih početaka.

Tu su i Maje iz Srednje Amerike. Njihov kalendar seže do približno istog vremena (3000 p.n.e.). Od početka njihovo pismo je bilo već savršeno.

Peta kultura koja se razvila bili su graditelji megalita sjeverozapadne Evrope koji su se pojavili u isto vrijeme. Dostignuća koja su demonstrirali bila su identična, odnosno imamo istovremeno otkriće Pitagorinih trouglova, precizni kalendar, pravi kompas koji je pokazivao sjever, znanje o kretanju nebeskih tijela (uključujući i moguće saznanje da je svijet okrugao) i veoma precizni mjerni sistem.

Došao sam do osam činilaca proisteklih iz ovih otkrića koji ukazuju na moguću vezu između tih pet instant svjetskih civilizacija.

1. Simboli i hijeroglifi – svugdje po svijetu su bili identični, noseći obilježja zajedničkog nasleđa. Svastika (kukasti krst), kombinacije zmijske i sunca, kao i brojni posebni zamršeni hijeroglifi svugdje su se ponavljali bez ikakvih izgleda da se radi o koincidenciji.

2. Sistemi pisanja - koji su bili u upotrebi, opet svuda po svijetu, čak i na izolovanim ostrvima.

3. Jezici – što su stariji to su sličniji jedan drugom. Praktično svi jezici imaju veze kako kroz vokabular tako i konstrukciju. U skoro svim jezicima ima mnogo riječi koje sadrže

slične korijene ili kombinacije tako da ne može biti slučajnosti. Na primjer, imena konstelacija su suštinski ista bilo u Meksiku, Africi ili Polineziji.

4. Kalendar – egipatski i oni iz dalekog Perua su imali osamnaest mjeseci od dvadeset dana, sa petodnevnom praznikom na kraju godine.

5. Građevine – postoje velike sličnosti u građevinama, ne samo u konstrukciji veći i u astronomskom ravnaju. Sfinge u Egiptu i na Jukatanu, piramide na svim kontinentima i udaljenim ostrvima, monoliti i ovalne stijene koje su često iskopavane svugdje po svijetu. Takođe se zapaža sličnost što se tiče originalne namjere. Prema Jozefusu (Josephus), jevrejskom historičaru iz prvog vijeka, Vavilonska kula je sagrađena da obezbijedi zaklon ukoliko bi još jedan potop uništio zemlju. Što se tiče Toltekovih piramida, jedan drevni meksički hroničar je rekao: «Nakon što su se ljudi namnožili, podigli su vrlo visok 'zacuali,' koje je danas kula velike visine, kako bi u njoj imali pribježište ako bi drugi svijet bio uništen.» Postavljam pitanje: «Bez zajedničkog izvora, zašto bi namjera bila identična u Vavilonu i Meksiku?»

6. Običaji – sahranjivanje, mumifikacija, obrezivanje, i povezivanje dječjih glava kako bi se napravila produžena lobanja - praktikovale su Maje, Inke, Kelti, Egipćani i Baskijci.

7. Oblici vjerskih običaja – nosili su upadljive međusobne sličnosti.

8. Predanja o ranoj historiji širom svijeta – predanje o Vrtu uživanja, Zlatnom dobu, globalnom potopu, jednom prvobitnom jeziku, kuli gdje je izenadna pometnja jezika rezultirala raseljavanjem – sve to jasno ukazuje na obilježja zajedničkog izvora.

Porijeklo kultura koje su bile tako različite i tako široko rasprostranjene ne može se u cjelosti objasniti pozajmljivanjem i imitiranjem.

IZVOR TRAGOVA

Čak i posle 5000 godina, tragovi su još uvijek dovoljno vidljivi za čitanje. To su: jezik, antropološki i arheološki nalazi, što uključuje agrikulturu, botanička i genetička proučavanja. U svakoj pojedinoj biljci, grmu ili drvetu koje nosi plodove osnova za opstanak i napredovanje došla je prvo sa Srednjeg Istoka. Ovi nalazi ne ostavljaju sumnje da su naši počeci bili na uzvisinama Srednjeg Istoka.

Arheološka nalazišta od Amerike na zapadu do Tajlanda na istoku pokazuju da je od 3000 godine p.n.e. bilo ljudskih naseobina. Povrh toga, imamo dokazani obrazac visokih kultura od Španije do Pakistana. Jermenija, tačka raseljavanja, leži gotovo tačno u sredini.

Jedini zaključak koji se može izvući iz ovih dokaza je: 1) svaka od prvih civilizacija se pojavila iznenada i već potpuno razvijena; 2) postojala je veza među njima; 3) njihovi tragovi vode unazad do planina Srednjeg Istoka gdje su Noje i njegova porodica napustili barku.

Ti narodi u osnovi vuku svoje nasleđe iz svijeta koji je bio zbrisan u Potopu. Oni su nastavili tamo gdje su stale generacije biblijskog Noja! Preživjeli od Potopa su morali iznijeti dovoljno znanja iz pretpotopnog doba kako bi dali rapidan početak novim kulturama koje su ubrzo nakon toga iznikle 'niotkuda.' Četiri stotine godina je sve što je bilo potrebno. Najstarije civilizacije se pojavljuju posle potopa upravo koliko je bilo dovoljno da gustina naseljenosti podrži određenu kulturu.

Iznenadna pojava civilizacije je sama po sebi spomenik jedne velike istorijske katastrofe. Što je još važnije, potop ima ogromnu važnost kao istorijsko svjedočanstvo za modernog čovjeka.

Kao u Nojevo vrijeme, svijet je dostigao besprimjeran stupanj materijalnog i tehničkog progressa. Tada je, kao i sada, prevladavao skepticizam, pokvarenost i nasilje.

Stara poročanstva tretiraju Noja i potop kao prototip dolazećeg iznenadnog i strašnog kraja sadašnjeg svijeta. Na primjer: «Kao što je bilo u vrijeme Nojevo, takav će biti i dolazak Sina čovječijega. Jer kao što pred potopom jedoše i piše, ženiše se i udavaše do onog dana kad Noje uđe u kovčeg, i ne osjetiše dok ne dođe potop i odnese sve; tako će biti i dolazak Sina čovječijega.» (Matej 24:37-39)

Druga proroštva to projektuju kao prvi svijet koji je pogubljen vodom, kako bi sadašnji svijet bio uništen vatrom (2 Petrova 3:3-7). I kao što je ovaj drugi svijet iznikao iz potopa lišen svoje prvobitne slave, tako će se iz konačnog ognja pojaviti novi svijet, očišćen od zla, bijede i smrti i obnovljen do savršenstva koje će čak nadmašiti njegovu prvobitnu slavu.

SVJETSKI POREDAK IZ RUŠEVINA

Nepotrebno je kazati da je mala grupa zbunjenih ljudi preživjelih od potopa teško mogla reprodukovati sve aspekte prepotopne tehnologije. No i pored toga oni su morali zavještati svojim potomcima koji su migrirali neke informacije od kojih su ovi imali lično ili zabilježeno znanje.

Znamo da najranija žita pokazuju genetičke dokaze vještih manipulacija, odnosno bila su već ujednačena i veoma usavršena neposredno posle potopa.

U pokušaju rekonstrukcije prepotopne tehnologije, pojavile su se slične ili jedna integrisana globalna civilizacija u raznim krajevima svijeta. Njena dostignuća bila su zapanjujuća; u nekim sferama, premašuju saznanja koja je naša nauka jedva počela doticati.

Drevne mape

U 3 glavi svoje knjige, prezentirao sam snažne dokaze koji pokazuju da su drevna saznanja planete zemlje, koja se mogu vidjeti njihovim kartografskim očima, bila daleko suptilnija nego što smo isprva pretpostavljali. Njihove mape su iznenađujuće precizne i otkrivaju poznavanje djelova zemlje koji su donedavno bili nepoznati. One takođe pokazuju dalekosežne promjene koje su se dogodile za čovjekova života od potopa, posebno na polovima, kao što ćete uskoro vidjeti.

Mape koje su crtane od XI do XVII vijeka su očito bile kopije mapa koje su vjerovatno bile nacrtane hiljadama godina ranije. Neke mape prikazuju Grenland i Antarktiku bez leda.

Tih mapa ima četrnaest, i sve su iz Srednjeg vijeka ili perioda Renesanse. Ako bi pogasili svijetla mogli bi vam ih prikazati na ekranu. Hvala.

Prva mapa koju vidite zove se 'Zeno mapa' i nacrtana je 1380. godine. Smatra se najtačnijom. Ona prikazuje obale Norveške, Švedske, Danske, Njemačke, Škotske, kao i tačnu geografsku širinu i dužinu određenog broja ostrva. Ironija u svemu ovom je što hronometar, potreban da se odredi geografska dužina, nije bio pronađen sve do 1765. godine.

Topografija Grenlanda na ovoj mapi pokazuje da nema glečera, kako je bilo prije Ledenog doba. Još više začuđuje da ova Zeno mapa prikazuje nepoznate rijeke i planine koje su tek locirane u istraživanjima francuske polarne ekspedicije od 1947-1949 godine.

Sledeća mapa je kineska mapa ugravirana na kamenu iz 1137. godine. Ono što je zanimljivo za ovu mapu je da oblikuje sferičnu koordinatnu mrežu koju kartografi nijesu koristili do pojave 'Kamerio mape' 1502. godine.

Ima nešto vrlo zanimljivo vezano za ovu mapu koja je sada na ekranu. Ona se zove 'Zauche mapa' i napravljena je 1737. godine. Vidite kako je Antarktik potpuno slobodan od leda. Osim toga, on se ne pojavljuje kao jedan kontinent, već kao dva ostrva odvojena prolazom od Rosova do Vedelovog mora (činjenica koja nije bila ustanovljena do Geofizičke godine, 1968. Takođe su prikazana ostrva Srednje-atlantskog grebena, za koja se nije znalo da leže na dnu okeana.

Ovu sledeću mapu koju vidite na ekranu nacrtao je Orontius Fineus 1531. godine, i ona pokazuje dimenzije antarktičke kopnene mase koje vrlo korespondiraju onima na najmodernijim mapama. Ova mapa nagovještava da se centar Antarktika počinjao puniti ledom kad su crtane prve izvorne mape. Ona pokazuje rijeke i fjordove na Antarktiku gdje danas plove glečeri debljine jedne milje.

MORALE SU BITI KOPIJE

Očigledno je da su ove mape koje sam vam upravo pokazao morale biti prekopirane iz ranijih izvora. One pokazuju naučna dostignuća koja daleko prevazilaze sposobnosti moreplovaca i kartografa iz perioda Renesanse, Srednjeg vijeka, arapskog svijeta ili nekih drevnih geografa. ONE SU MORALE BITI PROIZVOD NEPOZNATOG NARODA KOJI ANTIDATIRA POZNATOJ ISTORIJI. Mnogi srednjovjekovni i renesansni kartografi su priznali da su se služili kopijama sa izvora čije porijeklo je bilo nepoznato.

Evo još nekih. Ovo je 'Hadži Ahmedova mapa' precrtana 1559. godine koja prikazuje Antarktik i pacifičku obalu SAD sa krajnjom preciznošću. Ona takođe prikazuje kopneni most koji je nekad postojao između Sibira i Aljaske.

Molim pokažite sledeći slajd. Hvala. Ova mapa, mapa Andree Beninkaza (1508.), nagovještava da je Sjeverna Evropa bila prekrivena ledom na vrhuncu Ledenog doba.

Sledeća je 'Jehudi Ibn ben Zarova mapa' iz 1487. godine koja pokazuje ostatke glečera u Britaniji. Pogledajte detaljne profile ostrva u Sredozemnom i Egejskom moru koji su još uvijek tu, vjerovatno pod vodom.

Ovo je mapa kralja Hamija iz 1502. Ona pokazuje rijeke sjevernog Sibira koje se ulivaju u Arktički okean, što je sada sve pod ledom. Takođe ćete primijetiti da su prikazane glečerske aktivnosti u baltičkim zemljama. Ono što su danas velika ostrva u jugoistočnoj Aziji, na ovoj mapi je spojeno sa kopnom (koje je nekad postojalo). Ako pogledate izblize gdje pokazujem, vidjećete da ona čak prikazuje drevni Suecki kanal!

Sledeća je 'Ptolomejeva mapa' Sjevera koja prikazuje napredovanje glečera preko južnog centralnog Grenlanda, i u isto vrijeme njihovo povlačenje iz sjeverne Njemačke i južne Švedske.

Sve ove mape koje pokazuju glečere i led mogle su proisteći samo kao rezultat topografskih ispitivanja koja su ranije obilježila ta područja, za vrijeme i poslije Ledenog doba, u kom vremenu su, prema teoriji evolucije, ljudska bića bila divljaci koji mumljaju.

Ova mapa se zove 'Gloreasova mapa' (1510). Kao što možete vidjeti, ona pokazuje ne samo tačnu liniju američke obale od Kanade do Tijera del Fuego (Tierra del Fuego), već i cijelu dužinu pacifičke obale.

'Karta svijeta kralja Džejmsa' (1502.) prikazuje pustinju Saharu kao plodonosnu zemlju sa velikim jezerima, rijekama i gradovima (što je bilo vrlo davno), dok ova 'Dulcet mapa' iz 1339. godine prikazuje Irsku sve do rijeke Don u istočnoj Evropi sa nepojmljivom preciznošću.

Ova posljednja karta koju ću vam pokazati mi je nešto vrlo posebno. To je 'Piri Rajsova karta' iz 1513. Nakon njenog otkrića, kapetan Arlington H. Mallery (Mallery), američki autoritet po pitanju kartografije, zamolio je Američki hidrografski biro (US Hydrographic Office) da je istraži. Mornarica SAD je potom, preko komandanta Larsena, izdala sledeće saopštenje:

«Mornarički hidrografski biro je potvrdio da jedna drevna karta – koja se zove Piri Rajsova mapa, seže unazad više od 5000 godina. Ona je tako precizna da je može objasniti samo jedna stvar – topografsko snimanje svijeta. Isprva, Hidrografski biro nije mogao vjerovati, ali se pokazalo da ova mapa ne samo što je prava, već je i iskorišćena da se isprave greške na nekim savremenim kartama.»

Ona nam kazuje priču o drevnim obalama, kao i o iznenađujućim pronalascima naših predaka prije pet hiljada godina. Piri Rajs (Reis) je izjavio da je njegova kopija bila mješavina od dvadeset drevnih mapa. Iz ove zapanjujuće mape možemo izvući šest specifičnosti:

1. Južna Amerika i Afrika u korektnim odnosnim geografskim širinama i dužinama. Ne samo da su Karibi, Španija, afrička i južno-američka obala u pravilnim međusobnim položajima nego čak i izolovana kopnena područja, poput ostrva Kapo Verde, Azora, Kanarskih ostrva, kao i topografija unutrašnjosti – planinski masivi, uzvisine, rijeke, visoravni. Sve je precizno smješteno po geografskoj širini i dužini.

2. Obala Kvin Maudlenda (Queen Maud Land) na Antarktiku. Ostrva i zalivi prikazane obale su ista kao što izgledaju prema mjerenjima seizmičkim eho sondama koja su skoro vršena. Detaljno su prikazani i regioni koji su danas jedva istraženi, uključujući planinski masiv koji je ostao neotkriven sve do 1952. godine. Zanimljivo je da ova mapa prikazuje dva zaliva gdje je savremena seizmička mapa pokazala ostrva. Međutim, kad je od stručnjaka zatraženo da provjere svoje instrumente, otkrili su da je drevna mapa na kraju bila tačna. Ili je neko napravio kartu Antarktiku prije nego što je led prekrpio kontinent, ili je karta ovog kontinenta prekrivenog ledom napravljena pomoću vrlo usavršenih instrumenata.

3. Ostrvo borova (Isle of Pines), Andros ostrvo, San Salvador, Jamajka, ušće Amazona i ostrvo Moraho, svi je precizno oblikovano i savršeno locirano po širini i dužini.

4. Kao glavna greška pojavljuje se Grenland, prikazan kao tri ostrva. Ali tokom Međunarodne geofizičke godine (International Geophysical Year) dokazano je da ona pravilno predstavlja stanje stvari oko 3000 god.p.n.e.

5. Na ovoj drevnoj mapi ubilježen je svaki planinski masiv u sjevernoj Kanadi i na Aljasci, uključujući i neke koje 'US Army Map' službe nijesu imale na svojim kartama. Ali US Army ih je pronašla!

6. Drevne izvorne mape su crtane pomoću cirkularne koordinatne mreže zasnovane na sferičnoj trigonometriji, sa fokusnom tačkom smještenom u Egiptu. Na najvjernijoj Piri Rajsovoj kopiji (koja nije bliska cirkularnoj projekciji) originalna koordinatna mreža je pomjerena i spojena radi kompenzacije zakrivljenja. Bilo koja sferoidna projekcija na ravnoj površini uzrokovala bi istu nepravilnost.

Zaključak je očigledan – ova mapa je proizvod napredne drevne tehnologije i njen koordinatni sistem je sličan kartama za vazдушnu navigaciju. To je dokaz naučnih dotignuća u ranoj epohi za koju se smatra da nije imala ništa. Ovo su fizički fragmenti zapanjujućeg znanja jedne davno iščezle super kulture. Činjenice vezano za ove rane istraživače su sledeće:

- Oni su posjedovali znanje iz kartografije koje se može porediti sa našim saznanjima.
- Oni su poznavali pravilan oblik i veličinu zemlje.
- Koristili su sferičnu trigonometriju u svojim matematičkim proračunima.
- Koristili su ultrasavremene metode projekcije (tačne koordinate). Morali su imati na raspolaganju napredne geodetske instrumente (i uvježbane stručnjake koji su ih koristili) za mjerenje geografske širine i dužine (potpuno izgubljene i nerazvijene u savremenom svijetu do kraja XVIII vijeka).
- Morali su biti organizovani i usmjeravani na globalnom nivou.

Dragi prijatelji, to znači da je neko prije otprilike 5000 godina preduzeo premjeravanje cijele planete. Tehnologija koju su imali na raspolaganju bila je vrlo usavršena. Činjenica je da drevni ljudi nijesu mogli poznavati zemlju ukoliko je nijesu proputovali i premjerali njenu površinu. Povrh toga, neke od ovih mapa nagovještavaju da su bile rađene sa povoljne tačke u prostoru.

Najraniji Egipćani su bili upućeni u mjerenja zemlje i koristili usavršene tehnike premjeravanja. Njihova shvatanja su bila dovoljno opsežna da utiču na mnoge druge nacije u lociranju važnih gradova i hramova po meridijanima, a sve na osnovu jednostavnih frakcija dimenzija zemlje.

U četvrtoj knjizi kralja Šan Haja (Shan Hai King) naslovljenoj «Klasika istočnih planina» (Classic of Eastern Mountains), napisanoj 2250 p.n.e., postoje četiri odjeljka koji opisuju planine locirane «iznad Istočnog mora» - na drugoj strani Tihog okeana. Svaki odsijek počinje opisom geografskih karakteristika pojedine planine: njene visine, oblika, rudnih nalazišta, okolnih rijeka i tipova flore. Zatim ukazuje na smjer i udaljenost do sledeće planine, i tako dalje.

To je nešto kao putna karta. Slijedeći glavne niti, otkrili smo da ovi odjeljci detaljno opisuju topografiju zapadne i centralne Sjeverne Amerike. Može se identifikovati svaka planina a takođe i rijeka.

«...Ovaj dokument je geografsko premjeravanje.... Tu se čak iznose iskustva geodeta – od sakupljanja crnih opala i grumenja zlata u Nevadi do posmatranja igre tuljana na stijeni u zalivu San Franciska. Oni su zabilježili svoje divljenje nepoznatoj životinji koja je izbjegla

opasnost pretvarajući se da je mrtva (očito domaći oposum). Možete čitati o njihovom čuđenju nad Velikim Kanjonom (Grand Canyon), 'rijeci koja teče u klanac bez dna,' i tamošnjem izlasku sunca (to stoji u devetoj i četrnaestoj knjizi).»

Od III vijeka p.n.e. kad su mnogi kineski zapisi reevaluirani i sažeti, otkriveno je da geografska učenja koja sadrže ne odgovaraju nijednoj tada poznatoj zemlji. Tako su ih reklasifikovali kao mitove. Mi sada znamo bolje. Tako imamo detaljna kineska ispitivanja Sjeverne Amerike prije 4500 godina.

NEPOSREDNO POSLE POTOPA

Godine 1799. istraživač Humboldt (Humboldt), dok je tumarao Bajanom (Buiana) i gornjim Orinokom (Orinoco), naišao je na crteže na stijeni i hijeroglifske znake visoko u planinama.

Urođenici su mu ispričali da su njihovi preci, u vrijeme velikih voda, išli do vrhova ovih planina u kanuima, i da su stijene bile još uvijek tako mekane da je čovjek mogao pisati po njima golim prstima.... Ovo se savršeno uklapa sa uslovima koji su prevladavali nakon globalnog potopa. Velika unutrašnja mora ostala su na svim kontinentima, često izdubljena na velikim visinama, a koja nijesu otekla natrag u okean vjekovima.

Potop je, dok je preoblikovao kontinente, natiskao sedimentno kamenje na planinama. Ono je moralo ostati mekano i podložno izmjenama dugo vremena.

Od kolumbijskih uzvisina do klanca Zingu, na istočnoj strani brazilskog Mato Grosoa, svi imaju jednu zajedničku crtu: urezani su na visokim stijenama, u mračnim kanjonima, gdje se nemoguće penjati. Neke su visočije od 20 metara. Isto je sa meksičkim planinskim masivima; u Sibiru takođe. Ti znakovi se nalaze na nemogućim liticama.

Što se tiče mapi i mjerenja, da li ste znali da Biblija na tri mjesta govori o mjerenjima i podjelama? Prvo je u Postanju 10:25 gdje se govori o Faleku (Peleg) i tvrdi da se u njegovo vrijeme podijelila zemlja. Tačniji prevod bi bio da je zemlja bila premjerena i ispitana.

Zatim imamo Mesraima, koji je, prema hronologiji, bio Nojev unuk, i kome se pripisuje osnivanje Egipta. Njegovo ime znači 'skicirati,' 'nacrtati plan,' 'napraviti reprezentaciju' (naročito u vezi sa mjerenjem udaljenosti). A pouzdano se zna da su najmanje dvije stare mape, povezane sa drevnom prošlošću (Piri Rajsova i Reinal), bile zasnovane na cirkularnoj projekciji sa središnom tačkom u Egiptu.

Možda nije slučajno što Velika piramida prenosi u svojim dimenzijama veličinu zemlje u razmjeri od 1:43200. I zemljin obim (uključujući ekvatorijalno ispupčenje) i polarni prečnik (sa ulegnućem na polovima) su bili poznati sa tačnošću koja je porediva sa snimcima satelitskih ispitivanja iz svemira.

Biblija takođe pominje Elmodada 'mjerača,' izumitelja geometrije, koji je premjerio zemlju do njenih krajeva. Prema hronologiji, Elmodad je praotac južnih Arabljana. Mnoge od ovih mapa koje sam vam pokazao otkrivaju geografske osobenosti koje su prvo zapazili Arapi. Uzmite u obzir da je Elmodad umro oko 2350 p.n.e.

Zar ne možete uvidjeti kako se sve savršeno uklapa zajedno? Mape, tradicionalni izvještaji, metodi premjeravanja, znakovi u stijenama i hronologija, sve tako različito, a ipak nam kazuje istu priču.

NASELJAVANJE ZEMLJE

Nije bilo potrebno mnogo godina nakon što su Noje i njegova porodica izašli iz barke da se zemlja ponovo naseli. Rast populacije je bio takav da čim je zemlja bila dovoljno suva, odašiljali su istraživačke ekspedicije da vide kakve štete je potop pričinio zemlji i koliko se ona izmijenila. Ubrzo je svaki kutak na svijetu bio posjećen grupama ljudi koji su došli da obave svoje posebne zadatke.

Ono što ću sa vama sada podijeliti je možda najzapanjujući dokaz prikupljen do ovog momenta, jer on pokazuje da je tehnologija drevnih ljudi daleko prevazilazila ono što mi danas znamo.

Prema drevnim izvještajima, prije potopa, zemlja je bila pokrivena urednom energijom i izvornim centralama koje su ih snabdijevale sa neograničenom slobodnom električnom i magnetskom snagom da konstruišu i grade, i obezbjeđuju osvjetljenje. Oni su poznavali tajnu oslobađanja te sile, nešto što mi danas ne znamo kako da uradimo. Cilj njihovog tadašnjeg istraživanja bio je da ponovo otkriju ove linije energetske i magnetne sile kako bi još jednom ukrotili tu moć.

Ova sveobuhvatna operacija na svjetskom nivou uključivala je timove kartografa i mjerača koji su prekrili zemljinu kuglu i ponovo locirali te energetske čvorove i njihove linije presijecanja. Da bi olakšali posao, primijenili su mjerne jedinice zasnovane na jednostavnim frakcijama zemljinih dimenzija. Oni su, kao i mi, mjerili udaljenosti u stepenima, minutama i sekundama geografske širine i dužine, upravo kao što mi danas činimo.

Uskoro se pojavila 'praistorijska' mreža nekadašnjeg poretka. Izgleda kao da je svugdje iznikla odjedanput. Planiranje se dogodilo na gotovo nezamislivo velikom opsegu.

Duž ovih linija (smještenih na terestričkim energetske čvorovima) nikli su hramovi, stubovi, labilni kamenovi, krugovi, krstovi, humke, piramide, tuneli i platforme. Njihovi tragovi se još uvijek raspoznaju svuda po svijetu. Možete ih vidjeti na svim kontinentima a čak i na udaljenim ostrvima.

Gradovi su imali tačan međusobni geometrijski odnos unutar velikog svjetskog obrasca. Na primjer, svi drevni hramovi u Grčkoj su podizani u međusobnoj relaciji. Oni u Grčkoj su bili međusobno povezani sa hramovima u Egiptu, itd.

Na planetarnom nivou, ovaj sistem je sačinjavao **JEDAN DŽINOVSKI NAUČNI INSTRUMENT**.

Danas živimo na ruševinama ove kolosalne drevne strukture, čija ukupan opseg je do sada činio nevidljivom. Po riječima Džona Mičela (John Mitchell), 'jedan veliki naučni instrument se proteže preko cijele površine zemljine kugle.' On je označen ovim megalitima svih vrsta – koji su svi poređani u jedan geometrijski obrazac – ostacima drevne energetske mreže.

Da bi funkcionisala, mnoga mjesta su bila raspoređena tako da idu na ruku izvjesnim astronomskim fenomenima. Planeri su bili dobro upućeni u uvođenje solarne ili atmosferske energije u terestrička energetska strujanja. Oni su razvili tehnologiju za detekciju zemaljskih struja, a zatim kako da manipulišu istima do predvidivog rezultata.

Tako je svuda po svijetu podignuto na hiljade i hiljade stubova zvanih 'Menhiri' u simetričnim formacijama koji su imali za svrhu da ponovo ustroje zemljin magnetizam sa njegovih krivudavih staza na ravne umjetne linije.

Svaki stub privlačio je električnu struju iz atmosfere da u kombinaciji sa zemaljskom energijom proizvede fuziju sile. (Tajna koju mi još nijesmo iskoristili.) Interesantno je da su sve te stijene bile bogate kvarcom, kristalom sličnim onome koje se koristio sa mačjim brkovima u ranim radio prijemnicima.

Pretpostavlja se da su megaliti bili povezani ispod zemlje metalnim trakama, premda nema valjanog dokaza za takav stav. Zato što su ti stajači kamenovi radili kao katode, korozija je zasigurno rastvorila metal, ostavljajući brazde u kojima je bio postavljen. Takve brazde su pronađene ispod nivoa zemlje, na primjer bretonski menhiri u Francuskoj. Da su ove brazde imale neku takvu funkcionalnu svrhu nesumnjiva je mogućnost.

I još nešto. Istraživači su detektovali rast energije u spiralnom obliku iz stajaćih kamenova i skupljanje magnetne sile prema vrhu stijene. Zanimljivo je da su fotografi ovih stijena bili ponekad ometani svjetlosnom izmaglicom koja je okruživala njihove donje ekstremitete.

Krucijalni faktor je da su iz prirodnih izvora energije u zemlji struje konačno usmjeravane u humke – koje su spajale energetska polja.

Postoji silan dokaz za realnost ovih sila, koji je u savremeno doba ponovo otkrio Vilhelm Rajh (Wilhelm Reich). On je opisao kako se ova energija može uhvatiti ili akumulirati konstruisanjem jedne komore povezane neorganskim materijalom i pokrivene spolja sa alternativnim naslagama organske i neorganske materije.

Tako ne iznenađuje otkriće da skoro svako drevno mjesto ima najmanje jednu tako zakopanu komoru – prekrivenu tim istim alternativnim slojevima! Često su korišćene nepoznate stijene i glina, odabrane za razna magnetska svojstva. Ove ukopane komore bile su energetske akumulatori. Konačno, iz ovih humki, energija se razvodila po okolini.

Ali nijesu samo stajaće stijene, humke i piramide fokusirale energetska polja. Po čitavom svijetu te strukture su formirale jednu džinovsku mrežu moći. Ona je stanovništvo snabdijevala sa izvorom energije i poticajem prema kojem je cijela njihova civilizacija usklađivana.

VAVILONSKA VEZA

PO SVOJOJ SAMOJ PRIRODI, OVA MREŽA JE ZAHTIJEVALA DA SE UKLJUČE SVE TERESTRIČKE POVRŠINSKE STRUJE, KAKO BI RADILA DO SVOG PUNOG POTENCIJALA.

Tako su ovi kameni spomenici bili razasuti po svijetu, locirani na raskršćima 'smjerna.' Piramide nijesu bile grobovi za njihove kraljeve, već prije stanice za prikupljanje sile.

Postavlja se pitanje, zašto su drevni ljudi željeli ili trebali ovu silu i šta je ona činila za njih? Moje kolege i ja smo identifikovali četiri osnovna razloga: 1) POVEĆANJE PLODNOSTI ZEMLJIŠTA I RAST BILJAKA; 2) ZA POGONSKI TRANSPORT; 3) MOĆ PROIZVODNJE I KOMUNIKACIJE; 4) LIJEČENJE.

Ako su prvi poslepotopni ljudi bili sposobni da proizvedu i koriste silu, šta je onda uzrokovalo raspad te energetske mreže? Vjerujem da odgovor ima veze sa Vavilonskom kulom. Ova kula je možda bila središna tačka ka kojoj su svi sistemi po zemlji odašiljali svoju energiju. Kad je Bog uništio Vavilonsku kulu, čitava ta moćna struktura je propala.

Takođe se čini da je u to vrijeme bio nuklearni holokaust na svijetu što se vidi iz mnogih ruševina koje su bile zatrpane sa intenzivnom toplotom i čije okosnice i rukotvorine su još uvijek vrlo radioaktivne. Ovaj predmet sada nećemo moći pokriti. Ali kad se to dogodilo, oni koji su preživjeli bili su primorani živjeti na vrlo primitivan način, što je takođe praćeno kulturnom degeneracijom. Zatim slijedi period tzv čovjekolikog majmuna. Zato što su njihova društva bila vrlo mala što je uzrokovano nerađanjem, možda zbog radijacije, desila se mutacija gena tako da ono malo pronađenih ostataka od ovih ljudi ne predstavlja neposrednu poslepotopnu generaciju ili njihovo napredno društvo.

Danas sam ovdje da vas uvjerim da čovjek nije evoluirao od inferiornog ka superiornom stanju. Svaki djelić arheoloških i antropoloških dokaza govori da je upravo suprotno. ARHEOLOZI KOJI SU IZAŠLI DA OTKRIJU ČINJENICE NE ZNAJU NIŠTA O NECIVILIZOVANIM PEĆINSKIM LJUDIMA.

Mnoge od današnih tzv. starina nijesu ostaci Kamenog doba, već prije krhotine visoko razvijenih društava koja su pod raznim okolnostima, kao što su prirodne katastrofe, bila prinuđena da vode mnogo jednostavniji, manje razvijeni način života.

Što se tiče vremena, koliko daleko možemo ići unazad, na osnovu svih tih otkrića? Odgovor je, do OKO 3000 GOD.P.N.E. Najstarije kulture na zemlji sežu unatrag do otprilike istog vremena – 3000 p.n.e.

Sve što je do danas pronađeno u arheologiji i antropologiji bez ijednog izuzetka podržava biblijski izvještaj. Večeras sam vam prezentirao samo nekoliko važnih dokaza koji postoje. Vjerujem da Gospod dopušta da se ovaj materijal obznani kako bi se suprostavio djelu našeg arhineprijatelja.

U mojoj knjizi, «TAJNE MRTVIH LJUDI», otkriveno je mnogo više što mi sada vrijeme nije dopustilo da podijelim sa publikom. Hvala vam za strpljenje i vrijeme. Veoma cijenim vaš poziv da dođem. Završiću čitanjem epiloga knjige, pošto on vrlo dobro sumira moje misli.

«Mudrost i tehničko umjeće prepotopne civilizacije bili su tako zapanjujući da se nikad nijesu ponovili. Čak i nakon Potopa, ponovo ustanovljeni svjetski sistem začeo je rod sa dalekom superiornijom inteligencijom od naše; postoje dokazi koji o tome ubjedljivo govore.

Na više načina, njihova civilizacija je bila porediva sa našom. Imali su zračna putovanja i podvodne uređaje. Bili su vrlo 'savremeni.'

Ne mislim da možete rekonstruisati tu super civilizaciju i naći neke druge Sjedinjene Države. Oni su imali drugačiju orijentaciju. No bilo to u osvjetljenju ili transportu, postigli su iste rezultate ali pomoću različitih metoda.

Zbog iscjepkane i nepotpune prirode našeg znanja o njima, svaki pokušaj rekonstrukcije je nužno nesavršen.

Međutim, dokazi upućuju na naučno znanje koje je postojalo svuda u svijetu u isto vrijeme. Izgleda da je to djelo zaustavljeno na globalnom opsegu, manje ili više preko noći.

Genij izopačen materijalističkom filozofijom kulminirao je pokvarenošću i nasiljem. Posledice znate.

Postoje uočljive paralele između tog vremena i ovog našeg.

Štaviše, postoje neka drevna biblijska proročanstva koja unaprijed govore o pojavi vatre i stubova dima u obliku pečurke na nebu crvenom od krvi, što se događa u završnom dobu kad čovjek stiče sposobnost da uništi zemlju. Jasno se tvrdi da će svjetski gradovi biti opustošeni, da će se 'rastapati elementi u vatrenoj stihiji.'

Prema tome, približavamo se danu kad se sve zaustavlja – ka trenutku kad će Zemljino klatno zadrhtati i stanuti usred otkucaja!

Ima nešto jedinstveno vezano za biblijsko proroštvo. Zaista, ova Knjiga hrabro govori za sebe, upućujući u stvari izazov svijetu da dokaže da li je ona božanska poruka za nas, provjeravanjem njenih proročanstava. Da li ste bili svjesni da jedna trećina Biblije sadrži proročanstva? I još nešto. Ona nas obavještava da je jedan nevidljivi Gospodar nad Gospodarima tiho oblikovao istoriju; i da On otkriva svoje namjere prije nego se određeni događaji zbiju. Hajde da razmislimo o tome, ta proročanstva su do danas bila strašno precizna. Događaji koji su nas uveli u XX vijek su bili korak po korak naznačeni u pravilnom redosledu. Zatim imamo sadašnji scenario – eksploziju znanja, snaženje slabih azijskih nacija, vojno agresivnu Rusiju, povratak Izraela u Jerusalem 1967. godine, nastupajuću ekonomsko-političku uniju deset nacija, ili grupa naroda u Evropi. Spisak se nastavlja. Sve ovo se dešava nasuprot pozadini rastućeg broja zemljotresa, gladi, ratova i nezapamćenog socijalnog kraha.

Zatim dolaze predviđanja koja začuđuju više od fantastike! Uskoro nekontrolisana panika zahvata narode; oni ne vide izlaza. Jedan harizmatični vođa (skoro jasno identifikovan) se pojavljuje sa 'rješenjem.' Prvi put od drevnog Vavilona, sve nacije se uvlače u jednu jedinu svjetsku vladu. (Elektronska mreža koja već postoji čini ovo lako izvodljivim). Taj svjetski lider poništava postojeća strujanja i ustanovljava numerički sistem širom planete. Od svake osobe na zemlji se zahtijeva da primi znak. Oni koji su drugačijeg mišljenja se ne tolerišu. Za kratko vrijeme, planeta je 'u miru.' Svjetski diktator je popularan.

Krajnja zloća ovoga čovjeka ne pokazuje se svijetu dok ne bude prekasno. Iznenada se oslobađaju sve sile pakla. Raspada se svjetska ekonomija, vjerski ekstremizam narasta, i ulazimo u 'vrijeme nevolje kakvog nije bilo otkako je naroda niti će biti.' Biblija predviđa da će pustošenje biti tako veliko da ukoliko se sukob ne zaustavi, neće ostati traga života na zemlji. Ono će biti zaustavljeno, upravo na vrijeme, ali samo zbog natprirodne intervencije Stvoritelja.

Nesumnjivo, istorija čovječanstva se kreće prema nekoj zastrašujućoj katastrofi.

Dobra vijest je što je Biblija jasno predvidjela te događaje. Ona nudi dokaz da Stvoritelj idalje vlada – i da će učiniti ono što čovjek nije u stanju – odlučno djelovati da spasi ljudski rod od potpunog uništenja.

Dakle, koga da krivimo? Ljudska izopačenost je glavni razlog za zbrku u svijetu. Ali, možda se pitate da li je moguće da jedan svemoćni Stvoritelj dopusti da ijedno od Njegovih stvorenja ode pogrešnim putem? Odgovor je, naravno! – ako je odlučio da čovjeku da slobodnu volju. Kažite mi, da li bi svijet bio bolji da nam nije dao slobodnu volju, i da umjesto toga kontroliše svaki naš pokret, gdje bismo bili puki roboti? Razmislite o tome.

Kao što se vidi, mi imamo slobodu izbora. Možemo pokazivati mržnju ili ljubav, već kako želimo. Suočimo se s time, kad ne bi imali slobodnu volju, onda bi ljubav, velikodušnost i drugi kvaliteti bili nezadovoljavajući, čak besmisleni, i život ne bi bio vrijedan.

Kao što je ranije kazano, čovjek je stvoren plemenit. On je izopačio vlastiti karakter zloupotrebom slobodne volje koju mu je Bog dao. Ne, vi nijeste u procesu evolucije koja će vas osposobiti da stvorite svoj vlastiti raj ovdje na zemlji. Takva filozofija je opasna; ona će milione uljuljkati u lažnu sigurnost da se ne pripreme za kulminirajuće događaje koji slijede.

Dok nas proročanstva nepogrešivo vode tračnicama prema Armagedonu, Nojev potop objavljuje upozorenje. Informacije koje smo iskopali vezano za našu prošlost iznenada postaju relevantne, kao tempirana bomba spremna da eksplodira.

Ali posle dana D – šta onda? Za one koji to odaberu i kvalifikuju se, ima novi svijet... svijet u kojem su vječna mladost, ljubazno staranje i sigurnost norme; gdje su preobraženi pojedinci sposobni da žive u harmoniji.

Ako je sve ovo istina, onda pretpostavljam da će mnogi propustiti priliku. A neki od njih bi tako voljeli da su tamo! Razmislite o tome – čitava vječnost izgubljena!»

Hvala vam Džonatane na vašoj prezentaciji koja pokreće na razmišljanje i nadahnjuje. Izvjesno smo bili blagosloveni. Prije nego se razidemo, želim nešto da kažem o programu koji slijedi u narednih nekoliko sedmica da znate šta vas očekuje.

Da se kratko osvrnemo na ono što smo pokrili. Sjećate se da smo na prvom sastanku predstavili Rožea Mornoa koji je sa nama podijelio ono što je čuo o neprijateljevim planovima dok se obučavao u Satanističkoj crkvi. Čuli ste kako je 1700-ih neprijatelj bio planirao da uvede evoluciju u svijetu kako bi osporio Bibliju. Namjerno sam planirao Roževu prezentaciju prvu da pokaže istinsko porijeklo teorije evolucije. To je postavilo osnov za preostali dio ovih skupova, da se izlože svi dokazi u perspektivi.

Večeras smo slušali Džonatana koji je dodao sledeći komad ovoj zagonetki. U narednim sedmicama nadograđivaćemo se na ovaj temelj izlažući sve više i više informacija u svom traganju za pozanjem istine o Bogu i Njegovom stvaranju.

Jedne od narednih sedmica prezentiraću vam informacije od jednog istinskog Božjeg proroka (Ellen G. White), pobožne žene prema kojoj gajim najveće poštovanje. Ona je živjela u 1800-im i zapisivala ono što joj je pokazivano preko 60 godina. Umrula je 1915. godine. Razmotrićemo njen izvještaj o onom što je vidjela u viziji stvaranja zemlje i Adama i Eve, uz podršku Svetog Pisma i antropologije. Ne propustite ovaj odista natprirodni izvještaj. Povedite i prijatelje. Do tada, želim vam svima laku noć. Zahvaljujem vam se i u ime Privredne komore, koja sponzorise ove skupove, hvala svima na dolasku i pomoći svojoj zajednici.

Za one koji su zainteresovani za kupovinu TAJNE MRTVIH LJUDI, ili za neku drugu knjigu Džonatana Greja, njegovih video kaseti i drugog materijala, mogu to uraditi pismeno se obrativši ili pozvavši SHM Productions, POB 623, Thorsby, AL 35171, Tel. (205) 646-3290.

Treće predavanje (21. jun 1997.)

RAZMOTRITE DOKAZE

Devon je obrisao čelo i podesio svoje naočare. Bio je topao ljetni dan i kako se vrijeme sastanka bližilo, još jedanput je pregledao svoje bilješke da sredi misli o onome što je imao kazati. Nadao se da vrućina neće spriječiti posjetioce da dođu. Tačno u 19:00 izišao je za govornicu.

Hol je opet bio pun, i vladala je atmosfera iščekivanja dok su se ljudi spremali za ono što će čuti večeras. Sa prve dvije prezentacije probuđeno je veliko interesovanje u okruhu i među studentima. Znao je da neće privući takvu pažnju kao kad su govorili Džonatan ili Rože, ali bile su neophodne informacije koje će pomoći da se zajedno poveže čitava serija predavanja.

Još jednom, dobro veče svima. Želimo dobrodošlicu svim posjetiocima ove serije i cijenimo vaše zanimanje za ovo vitalno pitanje i sukob. Takođe cijenimo vašu podršku i odvajanje vremena u podupiranju ovog napora zajednice. Znamo da većina od vas ima i druge obaveze na dnevnom redu i stvari koje bi trebali raditi.

Večeras ću prezentirati informacije koje će pomoći da premostite ono što ste već čuli sa onim što ćete slušati u narednim sedmicama. Ovi podaci su mislim važni u sklapanju ukupne slike o razlikama između dvije strane, teorije evolucije i stvaranja.

Moji večerašnji komentari neće biti tako dugi kao prethodni sastanci. To će obezbijediti vrijeme da se odgovori na najmanje jedno ili možda dva pitanja koja su mi proslijeđena.

KONCEPT VREMENA

SREDIŠNJI DIO PITANJA STVARANJA NASUPROT EVOLUCIJI JE KONCEPT VREMENA – koliko je trebalo da univerzum i planeta Zemlja uđu u postojanje? Vezano za stvaranje zemlje, Biblija je krajnje jasna.

ŠTA JE DAN U STVARANJU?

«U početku stvori Bog nebo i zemlju. A zemlja bješe bez obliča i pusta, i bješe tama nad bezdanom; i Duh Božji dizaše se nad vodom. I reče Bog: neka bude svjetlost. I bi svjetlost. I vidje Bog svjetlost da je dobra; i rastavi Bog svjetlost od tame. I svjetlost nazva Bog DAN, a tamu nazva NOĆ. I BI VEČE I BI JUTRO, DAN PRVI.» (Postanje 1:1-5) Biblija kaže da je zemlja stvorena za šest dana, i opisuje svaki od ovih dana kao OBILJEŽEN VEČERI I JUTROM, koji vremenski periodi i dalje postoje. To ograničava vrijeme koje je Bogu bilo potrebno da stvori zemlju na periode od 12 sati dana i 12 sati noći. Biblija kaže da je Bog sedmog dana počnuo (završio stvaranje) i stvorio subotni dan kao dan odmora za čovjeka.

Čovjek koji neprekidno radi sedam dana sedmično, na kraju biva fizički slomljen od preopterećenosti, baš kao mašina koja je stalno u upotrebi. Stvaranje subotnog dana od odmora, dana obnove, zajednice sa nebom, bilo je najvažnije za dobrobit čovječanstva.

Od stvaranja, OVAJ SEDMIČNI CIKLUS NIKAD SE NIJE POREMETIO. Povrh toga, nema nijednog drugog zadovoljavajućeg objašnjenja za sedmični ciklus osim sedmice stvaranja. TO JE JEDINI VREMENSKI CIKLUS KOJI SE NE ZASNIVA NA KRETANJIMA NEKIH NEBESKIH TIJELA (SUNCA, MJESECA, PLANETA ILI ZVIJEZDA). Svakodnevni VEČERNJI I JUTARNJI ciklus i sedmodnevna nedelja je možda najveći dokaz protiv evolucionarnog vremena.

PRIKRIVANJE DOKAZA

Od samog početka, evolucionisti su pokušavali ukloniti dokaze koji štete njihovom djelu, dokaze koji pokazuju da ova teorija nije zasnovana na činjenicama, već na nagađanju i pretpostavci.

Još sredinom XIX vijeka, iskopana su jedan ili dva ljudska kostura koja dokazuju da su ljudi prije potopa bili više nego dvostruko veći od današnjih (visočiji od 4,5 metra). Nedavno su u Turskoj pronađeni ostaci skeleta jedne žene i prikazani kao kosti Nojeve supruge. Lobanja je tako velika da se glava ljudskog bića može smjestiti unutar čeljusti. Otkriveni su, i još uvijek se otkrivaju, i drugi geološki dokazi koji dalje osporavaju evoluciju, dokazi koji se namjerno drže van vidokruga.

Ova nenaučna praksa se godinama nije promijenila. Naučnici evolucionisti i dalje nastoje da zadrže informacije, koje štete njihovoj stvari, izvan domašaja javnosti. Njihova revnost u nametanju lažnih teorija i ideja o porijeklu univrezuma i svijeta javnosti koja ništa ne sluti je zaprepašujuća. Zaodjevene u naučne ekspertize i definicije, ove ideje se naizgled čine da zvuče razumno i dopadljivo.

Osim toga, nekoliko dobro poznatih naučnika evolucionista priznaje da ima više dokaza koji podupiru izvještaj o stvaranju što se tiče porijekla zemlje nego onih koji podržavaju evoluciju. Oni su svjesni da njihove teorije ne počivaju na težini dokaza, i da su ranjive na ispitivanje. Oni vrlo dobro znaju da ima velikih neobjašnjivih pukotina u njihovim teorijama za koje nemaju odgovore. Ali najveći broj naučnika evolucionista se zanima samo za dokaze koji podupiru njihovu stvar, i protivi se da prihvati bilo kakav kontradiktorni geološki dokaz koji bi pokazao da su njihove zamisli i teorije lažne. Većina ne želi da se uzdiže iznad svojih odabranih grupa.

Jedan od razloga za ovakav pristup je što su dosegli do tačke bez povratka u guranju svog scenarija. Vratiti se natrag istini značilo bi priznanje da su bili u krivu, i to nepopravljivo oštetilo njihovu stvar. Oni su bolno svjesni da bi reperkusija (povratno djelovanje) takvog priznanja bila ogromna za svijet koji je sada potpuno predat vjerovanju da je evolucija dokazana činjenica.

Bavljenje mnogim finesama ovog sukoba prevazilazi domen ove serije predavanja. Najbolje što možemo učiniti je istaći najznačajnije tačke ovog predmeta. Odatle možete, ako želite, naći više informacija iz mnogih dobrih knjiga koje su dostupne. One su potkrijepljene obiljem dokaza koji podupiru biblijski izvještaj o stvaranju i potop, i opovrgavaju

prevlađujuće evolucionističke ideje koje plasiraju današnji mediji i štampa. Imamo spisak knjiga za svakog ko se zanima za dublje proučavanje. Samo me podsjetite na kraju sastanka.

Sada bih vam htio skrenuti pažnju na tri osnovna načela koja možemo upotrijebiti u određivanu da li je teorija evolucije validna. Prvo je načelo za koje evolucionisti vjeruju da podržava njihovu teoriju. Druga dva se bave fizičkim zakonima koji opovrgavaju prvi evolucionarni princip.

KAMEN TEMELJAC EVOLUCIJE

Prvi princip koji ćemo razmatrati je UNIFORMISTIČKI PRINCIP. On je temelj ili osnova na kojoj evolucija stoji ili pada. To je lijepak koji drži sve komade u evolucionom mozaiku zajedno. Ovo načelo podrazumijeva stalnu stopu raspadanja radioaktivnog materijala, i integralni je dio evolucionističke pretpostavke da su svi fizički zakoni ostali nepromijenjeni kroz istoriju univerzuma.

U prvoj polovini ovog simpozijuma slušali ste o korišćenju ugljenik-14 metode datiranja. Ova metoda podržava uniformistički princip. Pretpostavlja se da su trebali milioni godina za život da se razvije iz jednostavne ćelije koja je evoluirala iz primordijalne supe. Pukotina u ovom metodu datiranja je uvijek ista stopa raspadanja ugljenika-14. U umovima naučnika evolucionista nema mjesta prihvatanju činjenice da stopa raspadanja nije statična već se promijenila. Za ovo postoje dva razloga: 1) Potop i njegovi post-efekti na zemlji; 2) Atmosferski uslovi koji su postojali na zemlji prije potopa.

ZAKONI TERMODINAMIKE

Dva principa koji se protive evoluciji su dio zakona termodinamike. Citiraću iz informacija koje se nalaze u knjizi Džonatana Greja, «**Tajne mrtvih ljudi**». Usput, on vam šalje svoje pozdrave. Proputovao je SAD i kaže da svugdje nailazi na dobar prijem, dok dijeli svoja otkrića.

Jedan od najjačih dokaza protiv evolucije se nalazi u samoj fizici. Ovo se odnosi na prva dva zakona termodinamike. To su dva najosnovnija i najizvjesnija od svih zakona savremene fizičke nauke.

Prvi je zakon održavanja energije. Vidite, premda se energija može transformisati iz jednog oblika u drugi, ukupna količina ostaje nepromijenjena – tj energija se sada niti stvara niti uništava.

Drugi je zakon raspadanja. On potvrđuje da iako ukupna količina ostaje nepromijenjena, postoji tendencija da ona postane manje raspoloživa za koristan posao. Harvardski fizičar, P.V.Bridžman (P.W.Bridgeman), istakao je važnost i univerzalnost ovih zakona: *'Ova dva zakona termodinamike...fizičari prihvataju kao možda najsigurnije generalizacije iz iskustva koje imamo.'* On je rekao: *'Fizičar neće oklijevati da primijeni ova dva zakona na svaku konkretnu fizičku situaciju u uvjerenju da ga priroda neće osporiti.'*

(Značajno je da se ovi zakoni ne primjenjuju samo u fizici i hemiji već i u biologiji i geologiji. Oni su se uvijek pokazivali validnim gdje god da se isprobavaju.)

Drugi zakon termodinamike potvrđuje da postoji sveopšta tendencija ka kvarenju; prelazu iz sređenijeg stanja na manje sređeno stanje, na deenergizaciju. Prepuštene sebi

samima, stvari teže da se raspadnu i dostignu stanje haosa. Shodno tome, gdje se pojave mutacije hromozoma ili gena, one su gotovo uvijek škodljive, a ne korisne.

Dopada mi se način na koji to postavlja Isak Asimov (Isaac Asimov): *'Koliko mi znamo, sve promjene su u smjeru povećanja entropije, porasta nereda, povećanja besciljnosti i nazadovanja.'*

Evolucija koja uči da se stvari uvijek razvijaju ka većem stanju prkosi ovom zakonu. Počevši od samog vrha – kulturno, intelektualno, i fizički, ljudski rod se degenerisao, što je u sukobu sa Evolucijom.

Evolucija podrazumijeva da u univerzumu mora postojati rastuća organizacija i složenost i to je zapravo doktrina o stalnom stvaranju. Međutim, prvi zakon termodinamike potvrđuje da se stvaranje više ne događa, dok drugi zakon konstatuje da prvobitno stvaranje opada u organizaciji i složenosti. Dakle, EVOLUCIJA JE APSOLUTNO PORICANJE DRUGOG ZAKONA TERMODINAMIKE, jer ona zahtijeva univerzalno načelo promjene na bolje, dok je drugi zakon univerzalno načelo promjene na gore. EVOLUCIJA I DRUGI ZAKON TERMODINAMIKE NE MOGU BITI OBOJE ISTINA. Što se tiče drugog zakona termodinamike, on je potvrđen brojnim i različitim naučnim opitima, dok je evolucija – i uvijek je to bila – jedan teoretski model koji se čak i ne može naučno ispitati.

Evolucija se nikako ne može univerzalno prihvatiti od strane naučnika. Ipak ona se često pogrešno predstavlja kao nauka. Bićete iznenađeni, na primjer, koliko ljudi je prihvatilo mit da je nauka pokazala kako nema Boga. Evolucija je u stvari glavni čvor modernog ateizma i svjetskog komunizma.

Ali Evolucija je u velikoj neprilici. Bez obzira s koliko entuzijazma pokušavala prodati svoje špekulacije, nešto u prirodi se podiže govoreći Ne! Dva velika sveopšta načela termodinamike – održavanje energije i deterioracija – nose svjedočanstvo o naučnoj nužnosti prvobitnog stvaranja.

Ova dva principa podržavaju biblijske iskaze vezano za sudbinu čovjeka. Na primjer, tvrdnja u Postanju da je Bog 'završio' stvaranje i 'počinuo' (tj prestao) od svih svojih djela stvaranja, je jednostavna konstatacija da se stvaralački procesi više ne odvijaju, činjenica koju potpuno potvrđuju dva sveopšta zakona termodinamike.

Ukratko, biblijski izvještaj, nekad odbačen u korist evolucije, sada se pokazuje da počiva na naučnim temeljima.

Napokon, od vremena Isaka Njutna (Isaac Newton), saznali smo da svemir nazaduje. Britanski istraživač i naučnik dr. Alen Hejvard (Alan Hayward), u svojoj knjizi «Bog je», postavlja to ovako:

«Tako je univerzum više kao brod nasred okeana, sa svojim dopola punim tankovima za gorivo i svojim dopola potrošenim zalihama. U slučaju broda znamo da ga je neko morao napuniti gorivom i opskrbiti zalihama prije polaska na putovanje. Ali ko je prvobitno napunio 'tankove' univerzuma sa hidrogenskim gorivom, i obezbijedio sve neophodne uslove da se to gorivo može obratiti u toplotu u odgovarajućoj razmjeri? Još uvijek ima veoma mnogo naučnika koji odgovaraju na to pitanje na isti način na koji je to činio Njutn: STVORITELJ!»

Pitanja: To je sve što ću vam večeras prezentirati, što nam ostavlja nešto vremena da odgovorimo na pitanja. Vjerovatno ćemo moći odgovoriti samo na jedno postavljeno pitanje.

Međutim, zato što je ovo najčešće postavljano pitanje, mislio sam da je prikladno da prvo na njega odgovorim. Ono je postavljeno nakon Džonatanovog izlaganja: «Ako su prepotopni ljudi bili tako veliki kao što kaže Džonatan (visoki od 4 do 5 m i teški oko 500 kg), zašto nema ostataka njihovih kostiju?» Druga osoba je to ovako postavila: «Ako je tako kao što vi kažete, da je čovjek tada bio dva puta visočiji od današnjeg, gdje su dokazi koji podupiru tu konstataciju? Ne vidim da se išta može dokazati. Možete li poduprijeti ovu tvrdnju?»

Odgovor: «Pitanje koje se krije iza ovog pitanja je da li se čovjek fizički degenerisao ili evoluirao ka superiornijoj rasi. Evolucija tvrdi da napredujemo. Odgovoriću na vaše pitanje opet se pozivajući na Džonatanovu knjigu, «**Tajne mrtvih ljudi**», str. 45 i 46.

FIZIČKA DEGENERACIJA

Evolucija konstatuje da čovjek stalno napreduje i evoluirao u uzvišenije stanje postojanja, ali to se ne pokazuje kao naučni fakat. U stvari istina je upravo suprotna.

«Kapacitet lobanje (uključujući i veličinu mozga) kromanjonca bila je u najmanju ruku jednaka, a ponekad i superiorinija u odnosu na našu. Neandertalac (Kameno doba) je imao znatno veću lobanju (1.600 cm³) od današnjeg savremenog čovjeka.

Kapacitet lobanje drevnog čovjeka u Morokou (Morocco), kojega su antropolozi nazvali 'Mouillans,' zauzima prosječno 2.000 cm³, u poređenju sa veličinom lobanje savremenog čovjeka od oko 1.400 cm³. Ovo nagovještava da je silazna spirala intelektualnog kapaciteta započela ubrzo posle Potopa.

Čovječanstvo danas nije inteligentnije nego je to bilo hiljadama godina ranije, ali smo akumulirali više tehnologije. Mi imamo akumulirano znanje iz prošlosti, na koje se možemo pozivati i nadograđivati.

Najveći broj ljudi bi se šokirao kad bi znao da je opšti nazadak tako evidentan na mnogim vrstama, kako u biljnom tako i u životinjskom carstvu.

Agasiz (Agassiz) je bio jedan od prvih koji je primijetio da su u mnogo slučajeva ribe izumrlih vrsta bile bolje razvijene i izgledale od 'naprednijih' kasnijih vrsta. Agasiz je slovio za autoritet u svom polju. Tako su i mnogi bolje razvijeni sisari izumrli. Slična zapažanja se uočavaju kod praktično svih današnjih oblika života.

Dok fosilni zapis prezentuje bolje razvijene izdanke od ovih koje danas žive, ujedno je primijećena i druga karakteristika – veća veličina. Kopov (Cope) zakon pretpostavlja da evolutivne serije pokazuju porast u napretku i veličini kako vrijeme odmiče.

Darvin nije bio u stanju da objasni kako to da 'sada nalazimo puke pigmeje u poređenju sa prethodnim srodnim rasama.' Današnje životinje su nekad bile veće, poput ovaca, koje su nekad bile velike kao konji.

U Najrobiju, direktor muzeja, Ričard Liki (Richard Leakey) je izložio drevni skelet jednog dvanaestogodišnjeg dječaka. Komentarišući široko rasprostranjena vjerovanja u naučnim krugovima da su čovjekovi preci bili manji od savremenog čovjeka, Liki je rekao: 'Ovaj primjerak potvrđuje predašnje postavke da je čovjek po rastu bio sasvim kao današnji ljudi. Sada se možemo zapitati da li su mnoge savremene populacije manje od svojih predaka i ako je tako zašto?'

Dr. Luis Burkhalter (Louis Burkhalter) je rekao da se 'postojanje džinovskih ljudskih bića (u prošlosti) mora smatrati naučno sigurnom činjenicom.' Na svim kontinentima otkrivene su ne samo rukotvorine, već i tragovi, lobanje i skeleti ljudi koji su nas daleko prevazilazili rastom.

Ovo je sve dobro dokumentovano. U stvari, najnovije posmatranje fosila navelo je Videnrajha (Weidenreich) iz Menhetenškog američkog muzeja prirodne istorije na vjerovanje da je 'gigantizam i masivnost bila možda opšta ili u najmanju ruku široko rasprostranjena karakteristika ranog čovječanstva.' Ovo podupire navod iz Postanja da je 'u to vrijeme bilo divova.'

Neki pokušavaju dokazati da je veličina nezadovoljavajuća zbog gravitacionih faktora, ali to nije istina. Osnovne karakteristike gravitacije još uvijek izmiču analizama modernih fizičara. Sada izvjestan broj naučnika vjeruje da elektromagnetska energija prethodi otrodoksним zakonima gravitacije.

Veća veličina je možda bila čovjekovo najveće preimućstvo. Postoje naučni razlozi za vjerovanje da džinovska veličina i dug život idu zajedno. Tjelesne ćelije postaju lakše, krv slobodnije cirkuliše, zamor je manji i tijelo se sporije troši.

Zamisao o dobu kad je čovječanstvo duže živjelo istrajava u pamćenju mnogih rasa. I naučno istraživanje u nekoliko zemalja nagovještava da je moguć život koji se protezao nekoliko stoleća pod izvjesnim uslovima, kombinaciji faktora kakvi su očito bili stečeni prije Potopa. **ČOVJEK JE NEKAD BIO VIŠE, SUPERIORNIJE BIĆE - IZVJESNO NE PRIMJERAK IZ PORODICE MAJMUNA.** Mi smo samo sjenka provorbitnog čovjeka.

Mi danas živimo u zoološki doradenom svijetu. Fosilni ostaci pokazuju da su u prošlosti kako biljke tako i životinje bile: 1) mnogo šire razdijeljene; 2) većeg varijeteta; i 3) veće kako po veličini tako i kvalitativno. Isto tako i ljudska bića su bila superiornija, čak i živjela duže. Fizička degeneracija, a ne evolutivni napredak je životna priča na ovoj planeti. Može se kazati, poput sata čije klatno je nekad pokrenuto, ali koji sada kasni.»

Džonatanove primjedbe se slažu sa onim što su drugi otkrili. Karl Bo (Carl Baugh), direktor Muzeja dokaza stvaranja (Creation Evidences Museum) u Glenrouzu (Glenrose), Teksas, našao je arheološke dokaze koji odbacuju evolucionističke teorije, kao što su ogromni otisci čovječijih stopala umetnutih u trag dinosaurusu, koji su očito bili napravljeni u isto vrijeme. Oni su mnogo učinili na naučnom zadatku otkrivanja dokaza koji podržavaju teoriju sveopšteg potopa. Bili su u stanju pokazati kako su atmosferski uslovi prije potopa bili takvi da je, sudeći prema današnjim standardima, sve bilo džinovskih proporcija kao što se može vidjeti u istim fosilnim ostacima.

Dok su istraživali područje gdje se nalazi Nojeva barka i njegov dom, Džonatan i jedan njegov prijatelj, Ron Vajat (Ron Whyatt) – koji će biti naš gost govornik sledeće sedmice – otkrili su neke začuđujuće stvari. On je otkrio da su mjesta grobova Noja i njegove žene bili opljačkani od strane lokalnih seljana nakon što ih je Ron identifikovao. Kovčezi su bili od mramora i dugi 5,5 m, što upućuje na veličinu tih ljudi. Jedna vilična kost za koju oni vjeruju da je bila Evina je tako velika da cijela lobanja savremenog čovjeka lako može stati unutra.

Sva Džonatanova otkrića ukazuju na degeneraciju čovjeka a ne na njegovu evoluciju iz nižih oblika života. Pretpotopni ljudi i oni neposredno posle potopa su bili daleko inteligentniji nego što smo ikad zamišljali. Oni su znali sve o metalurgiji, i izgleda imali napredno znanje o elektricitetu.

Hvala vam na pitanjima. Podstičem svakog od vas da, ako imate nekih pitanja, jednostavno ih napišete na ceduljici i dodate mi ih na kraju sastanka. Pokušaćemo odgovoriti na njih sledeći put, a biće i prilike nakon našeg poslednjeg sastanka.

Sada da kažem nešto o sastancima u narednim sedmicama. Kao što sam upravo pomenuo, naš gost govornik biće Ron Vajat, koji je prvi otkrio i verifikovao mjesto Nojeve barke. On će prezentirati ova saznanja, plus nekoliko drugih fascinantnih otkrića, i donijeti sa sobom video trake. Hvala vam i laku noć.

Četvrto predavanje (5. jul 1997.)

Izlaganje Rona Vajata: SVJEDOČANSTVO ARHEOLOGIJE

Dobro večer svima. Večeras ćete čuti najfascinantniju prezentaciju. Naš gost govornik je jedan moj lični prijatelj koji je puno putovao i govorio u mnogim mjestima širom svijeta.

Premda nije profesionalni arheolog – tačka koju ističu njegovi kritičari – imao je jedinstveno iskustvo vođenja do svojih otkrića više nego ljudskom dovtljivošću i naporima. Nakon što čujete ono što on ima da kaže, mislim da ćete se složiti da dokazi ukazuju na nešto više od pukog ljudskog poduzetništva koje ga je odvelo do svakog njegovog otkrića.

Nedavno otkrivanje Nojeve barke je privuklo pažnju mnogih ljudi širom svijeta. Naučni podaci prikupljeni sa ovog mjesta i okamenjeni ostaci se ne mogu osporiti. Televizijski program 20/20 ima cjelokupan snimak ovog događaja, koji se zbio u Turskoj, zemlji u kojoj se nalaze planine Ararata. Nedavno je turska vlada proglasila ovo mjesto nacionalnim parkom i izgradila put i centar za posjetioce.

Imam osobito zadovoljstvo da vam predstavim Rona Vajata (Ron Whyatt), sticajem prilika biblijskog arheologa i istraživača. Sa najvećim zadovoljstvom najavljujem vam svog ličnog prijatelja, skromnog čovjeka kojega veoma poštujem, Rona Vajata. Rone, veoma nam je drago što si odvojio vrijeme iz svog prebukiranog rasporeda da nam prezentuješ svoja otkrića.

Hvala Devon. Zaista mi je zadovoljstvo biti ovdje večeras. Ono što želim podijeliti sa vama predstavlja goruću strast moga života za koju vjerujem da mi je postala životni poziv. Ne pripisujem sebi zasluge za ono što sam otkrio, već zahvaljujem Bogu za vodstvo do svega što ću vam večeras iznijeti.

Ne znam zašto me je Gospod izabrao za ovaj zadatak, ali uz svu poniznost čast mi je što sam imao priliku da otkrijem ove dragocjene istine. U ovim otkrićima rukovodio sam se Biblijom i jednom knjigom za koju vjerujem da je nadahnuta, *Patrijarsi i proroci*, koju je

napisala žena koja je očito bila inspirisana odozgo, po imenu Elen Vajt, koja je živjela u prošlom vijeku.

Želio bih vam prvo izložiti ono što sam, uz Božju pomoć, otkrio. Nakon govora o ovim otkrićima, pustiću vam video trake. Počecu sa Nojevom barkom pošto je to prvi projekat do kojeg me je Gospod odveo. Prije svega, barka nije tamo gdje većina ljudi misli da jeste.

Godinama su mnogi ljudi vjerovali da je Barka smještena u ledniku, visoko na uzvisinama Mont Ararata. Objavljeni su mnogi izvještaji o navodnom viđenju barke ali nikad nijesu potkrijepljeni snažnim dokazima. Ova zamisao o tome gdje se nalazi Nojeva barka se nedavno pokazala lažnom otkrivanjem ostataka Barke.

Biblija je jasna što se tiče mjesta gdje je Barka našla počinak. «*Te se ustavi kovčeg sedmoga mjeseca dana sedamnaestoga na PLANINAMA Ararata.*» (Postanje 8:4) Biblija konstatuje da se Barka ustavila na «PLANINAMA» (množina) Ararata, a ne na najvišem vrhu tih planina koji se zove Mont Ararat.

Stručnjaci su pretpostavljali i vjerovali da je planina zvana Ararat jedino mjesto gdje se Barka mogla smjestiti jer bila je to najvišočija planina u regionu i stoga prvo mjesto gdje se pokazala suha zemlja kad su se vode povukle. Biblija kaže da nakon što su vode počele uzmicati, Noje je poslao gavrana i goluba da vidi da li će naći tlo.

Nakon 47 dana, golub se vratio sa grančicom masline u kljunu. Znamo da maslina ne raste na velikim nadmorskim visinama; dakle Barka se morala ustaviti mnogo niže od vrha Mont Ararata.

Sledeća činjenica upućuje da se Barka zaustavila na Mont Araratu, i da je bilo vulkanskih erupcija koje su se dogodile na planini i koje su drastično izmijenile njenu površinu. Jedna od takvih erupcija bila je na Mt. Sveta Helena u državi Vašington, gdje je cijela jedna strana planine zbrisana. Barka nije mogla preživjeti ovu vrstu aktivnosti. Morala bi biti rasparčana na komade i uništena.

Poput evolucije, ova teorija je još jedan primjer kako unaprijed stvorene ideje i učenja vode do lažnih zaključaka. Dr. Bil Šej (Bill Shea), doktor medicine i arheolog sa Biblijskog istraživačkog instituta u Silver Springu, Merilend, izjavio je da, po njegovom mišljenju, ako je «objekat oblika Barke» nađen na Mont Araratu, sigurno je da je «ona bila najavljivana daleko i široko od mjesta gdje se morala ustaviti.»

Ostaci Barke su locirani na oko 1520 metara visine, 'na planinama Ararata,' na tački na kojoj se desilo tečenje lave niz naplavlvenu ravnicu, u koju je Barka bila uvučena i prenešena na svoju sadašnju lokaciju na nižem nivou. Nalazi upućuju da se dio broskog dna od 36,5 x 12 m raspuknuo proboden velikom krečnjačkom stijenom koja je isplivala na površinu dok se ostatak broda spustio do svog sadašnjeg boravišta. Njegova dužina od 157 m je dosledna biblijskom izvještaju koji je Mojsije napisao (pod nadahnućem). Pošto je odgajan u Egiptu, on je koristio egipatski lakat od 52 cm.

PRETPOTOPNA PROIZVODNJA METALA

Moje veliko zanimanje probudila je velika količina «stijene» čudnog izgleda koja se nalazila u ovom odjeljku broskog dna. Bila je vrlo slična «stijeni» koju sam našao ispod polomljenog odjeljka. Vjerujem da je ova stijena bila balasni materijal smješten u utrobi

Barke, i kad se dio dna odvalio, velika količina balasta je ispala vani. Uzorci su odnijeti jednom hemičaru u Reynolds Aluminijum (Reynolds Aluminium) i ispitani. On je bez zadržke kazao da se radi o proizvedenim ostacima metala ili okamenjenoj lavi koja je isplivala iz rastopine metala. Jedan uzorak je sadržao preko 84% mangana. Drugi je sadržao visoku koncentraciju aluminijuma a ostali pak moduli više od 70% titana, metala koji je najčvršći i najlakši od svih metala, koji se danas veoma koristi u zanatstvu i svemirskom hardveru. Ovo je vrlo zanimljivo, jer proces putem kojeg se titan mogao proizvesti kao metal bio je poznat tek 1936. godine. Biblija u Postanju 4:22 kaže: *«A i Sela rodi Tovelu, koji bješe vješt kovati svašta od mjedi i od gvožđa; a sestra Tovelu bješe Noema.»*

DREVNA NADGROBNA PLOČA

Iznad područja gdje je ovaj odjeljak broda pronađen bila je jedna drevna 'nadgrobna ploča.' Ova ploča je sadržala brojne gravure u kojima se činilo da postoje tri različita oblika pisanja. Jedan njen segment je bio osobito čitak. Bila je to scena koja slika jedinstven greben upravo iznad mjesta nadgrobne ploče, i planinu u pozadini. U krupnom planu je bio brod sa osam lica na njemu, i dva gavrana (jedan koji leti iznad broda i drugi iznad planine). Ostatak gravure je slikao nekoliko životinja. Ali važnost ove ploče je bila u tome što je oblik broda bio gotovo istovjetan sa fotografija objekta nalik brodu snimljenim iz vazduha. Ovih osam lica unutar broda zahtijevaju malo pojašnjenje. Ali najvažnije mi je bilo to što je ova nadgrobna ploča bila upravo ispod mjesta gdje sam pronašao odjeljak od 36,5 x 12 m za koji vjerujem da je bio dio brodskog dna. Izgledalo je da je ploča označavala lokaciju prvobitnog prizemljivanja Barke.

KAMENA SIDRA IZ BARKE

Takođe je zanimljivo ono što sam pronašao u okolini. Svuda okolo bila su razbacana ogromna kamena sidra sa rupama na vrhu kroz koja se provlačio konop, koja su vjerovatno korištena za stabilnost broda za vrijeme oluje. Na nekima od njih su krstovi i slike osam ljudi. Premda se zna da ih Noje vjerovatno nije urezao, nesumnjivo je da su mnogi ljudi u prošlim vjekovima prepoznali ovo mjesto kao počivalište Barke.

Pronađeni Nojeva kuća, vinograd i oltar?

Pronađene su i druge fascinantne stvari, kao što su zidovi kuće od kamena, za koju sam ubijeden da je pripadala Noju i njegovoj porodici. Njen kameni pod je postavljen oko četiri stope u zemlji a krov je nestao. Iza kuće nalazi se ograda. Biblija kaže da je Noje bio «ratar», što znači osoba koja gaji vinovu lozu. On se čak bio i napio od vina (Postanje 9:20,21). Iznad kuće u planinskoj udolini nađen je oltar napravljen od stijene koji ima stepenicu visoku 90 cm do svog vrha. Ovo je bilo logično za ljude prije potopa koji su bili džinovskih proporcija. Postoji mjesto gdje su žrtvovane životinje i korito urezano u stijeni gdje je oticala krv. Veliki oblutci bili su smješteni kao moguća stanka za životinje koje su trebale biti žrtvovane.

Radi boljeg razumijevanja, evo jedne neophodne napomene: Gospod je ustanovio sistem žrtava sa Adamom i Evom nakon što su oni prvo sagriješili. Kazao im je da je kazna za grijeh smrt. Život žrtvovanih životinja trebao je biti stalno podsjećanje na to. Ali što je daleko važnije, ovaj žrtveni sistem je ukazivao na vrijeme kada će Isus, Jagnje Božje, biti žrtvovan na krstu, da spase od grijeha ne samo Adama i Evu već svakog ko će se ikad roditi od njihovog vremena do kraja svijeta.

Bog je kazao Adamu i Evi da slijedeći Njegove upute o žrtvama, i tražeći oprostaj kad sagriješe, neće morati da snose konsekvence ili strahotu druge smrti. Biblija jasno konstatuje da će *«duša koja zgriješi umrijeti. Jer svi sagriješiše i izgubili su slavu Božju.»* Ovaj sistem ustanovljen u Edemu imao se praktikovati do Isusove smrti na krstu kad je tip zamijenio antitip. Ove službe su od tada prikovane na krst ili prestale važiti. Spasenje se dakle moglo imati jedino prihvatanjem Isusove žrtve.

Jedna od najzanimljivijih karakteristika ovog mjesta bila je ono što se nalazilo u dvorištu ispred kuće. Tamo su bilije velike stijene, jedna uspravljena a druga položena na zemlju. Našao sam dvije očaravajuće slike ugravirane na ovim kamenovima. Preko vrha svake je bio ctrež oblika barke; ispod je bila krivulja koja je izgledala kao talas na okeanu, a iznad vrlo jednostavan obris broda; iz broda je izlazilo osam ljudi. Prvi i najveći bio je muškarac, zatim druga po veličini žena; sledeće troje ljudi bili su svi iste veličine a svi manji od najveće žene i muškarci. Poslednje i najmanje figure bile su tri žene. Izgleda mi sasvim jasno da su ovo bile ikonografske reprezentacije osmoro preživjelih od potopa, kako svi silaze s broda sa dugom iznad svojih glava.

Tada sam se pitao šta sve ovo znači. Kad sam pažljivije proučio ova dva spomenika, zapazio sam na onom koji je ležao na zemlji da najveća žena (koja je morala predstavljati Nojevu suprugu) ima zatvorene oči i pognutu glavu. Na većoj stijeni koja je još uvijek bila uspravljena, moglo se primjetiti da OBOJE, prva žena i prvi čovjek (Noje) imaju zatvorene oči i oborene glave. Pošto su bili ispred kuće, zaključio sam da bi to morali u stvari biti grobni kamenovi Noja i njegove supruge. Ikonografija je pokazivala da je PRVO umrla njegova žena, jer su na njenom kamenu samo NJENE oči bile sklopljene. Kad je Noje umro, OBOJE su predstavljeni kao mrtvi.

Kako sam napredovao sa svojim istraživanjem, neki dobro poznati naučnici i ljudi su se željeli uključiti u rad. Jedan je bio Džon Bomgardner (John Baumgardner), fizičar u Los Alamos nacionalnoj laboratoriji, vladinoj ustanovi visokog profila u Novom Meksiku. Drugi je bio Dejvid Fesold (David Fasold), svjetski poznati stručnjak za ispitivanje podmorja i ruševina. Takođe Džejms Irvin (James Irwin), bivši astronaut, koji je bio od velike pomoći ali je sada mrtav. Zajedno smo koristili najsavremenije sonarne i druge uređaje za snimanje, kao i super senzitivne detektore za metal sa kojima smo bili u stanju da skiciramo nadgrađe i konturu broda.

Najzanimljivije otkriće vezano za brod bila je široka upotreba čeličnih nosača i zakivaka, što je i bilo logično za držanje broda ove veličine zajedno. Džon Bomgardner je u Los Alamosu ispitao ovaj čelik za koji se pokazalo da sadrži vrlo visok stepen gvožđa kao i tragove aluminijuma. Iz tih otkrića moglo se sakupiti dovoljno informacija da se konstruiše model kako je brod izgledao. Imao je velike sidrene kamenove koji su bili razbacani svuda po tom području. Na mnogima su bili uklesani krstovi koje su napravili posjetioci ovog područja prije više stotina godina.

OKAMENJENO DRVO BEZ GODOVA

Mogli smo da vidimo izbljedjela okamenjena drvena rebra i brodske pregrade. Ponio sam uzorke okamenjenog drveta u Galbrajt laboratoriju u Noksvilu, Tenesi. Analiza je pokazala ukupni sadržaj organskog karbona u uzorku upućuje da se zasta radilo o drvetu. Ali zbunjivao nas je nedostatak godova dok nijesmo shvatili prije potopa nije bilo kiše. Biblija kaže da je zemlja bila natapana rosom. Godovi se javljaju samo kad sezonske kiše dolaze i odlaze.

Tako me je Gospod doveo do ovog najvažnijeg od svih arheoloških otkrića savremenog doba. Nema nikakve sumnje da je On pripremio ovo otkriće kao dokaz protiv ideja da je Biblija zbirka bajki, uključujući i izvještaj o potopu.

Potvrda da se potop zaista dogodio i da su pronađeni ostaci Barke, što su verificovali mnogi uvaženi izvori, dodaje još jedan udarac posmrtnom zvonu teoriji evolucije, koja je istrajno odricala da se dogodio globalni potop, izjavljujući da je priča o Noju i potopu bila samo folklor. Čak iako sav folklor ima priču o potopu, to se nije moglo dokazati. Kako je Bog nastavio da vodi ljude do sve više i više dokaza, podloga za evoluciju je postajala sve slabija i slabija kao što ćete otkriti u ovom simpozijumu. Ubijeđen sam da na kraju evolucionisti i ateisti neće imati drugog izlaza do da priznaju istinu. Svako ko želi da sazna više Barci i mojim otkrićima može mi se javiti poslije večerašnjeg sastanka. Imam dodatni materijal o Barci i mojim drugim otkrićima u foajeu. Sve ono što taj materijal sadrži bilo mi je od pomoći u mom istraživanju.

OTKRIĆA DŽONATANA GREJA

Prije dvije sedmice imali ste prednost da slušate izlaganje mogega dobrog prijatelja i kolege, dr. Džonatana Greja. On i ja smo zajedno radili na mnogim projektima – u stvari, bio mi je od velike pomoći sa svojim arheološkim obrazovanjem. Imao je TV seriju na kojoj je prezentirao svoja otkrića i iskustva, od kojih su neka bila plod našeg zajedničkog rada. On je iznio na svjetlost dana, kao što ste čuli prošle nedelje, brojna otkrića koja imaju velike implikacije. Oprostite mi ako nešto previdim, ali želim vam pokazati kako smo povezali sve konce zajedno. Ono što ću podijeliti sa vama može se naći u njegovoj knjizi *Tajne mrtvih ljudi*.

Drevni crteži i spisi sa područja Mesopotamije nagovještavaju da su oni bili upoznati, i imali kontakt sa vanzemaljcima i svemirskim putovanjima. Nađene su brojne slike letećih tanjira i ljudi u svemirskim odijelima. Poznato je da su Egipćani praktikovali galvaniziranje, jer pronađene su kuglice veličine zrna pijeska ugravirane i presvučene zlatom. Slike pokazuju nešto što liči na svjetlosne kugle sa žiškama i brojnim žicama koje izlaze iz njih.

Sumerski narod koji je živio neposredno posle potopa a prije Egipćana, bio je vjerovatno najnaprednija civilizacija antičkih vremena. Zaharija Sičin (Zecharia Sitchin) je napisao jedan članak u oktobarsko-novembarskom izdanju magazina 'Nexus.' U tom članku on je opisao sposobnosti Sumera.

«Sumerska civilizacija nas vraća gotovo šest hiljada godina unazad. Brojne aspekte ove zadivljujuće civilizacije opisao sam u svojoj knjizi «12-a planeta». Bez najave, niotkuda,

iznikla je civilizacija koja je imala velike gradove, visoke hramove, palate, sudove pravde, trgovinu, brodarstvo, navodnjavanje, metalurgiju, matematiku, medicinu; njen narod imao je kraljeve i sveštenike, sudije i doktore, plesače i muzičare. I povrh svega, pismo, zapise, škole, literaturu, epske priče i poeme. Svaki aspekt visoke civilizacije koji možemo zamisliti imao je svoj početak, svoju prvinu u Sumeriji.

Ali od svega najviše začuđuje sumersko znanje na polju astronomije. Zapanjujuća je činjenica da sve principe sferične astronomije, koja je osnov savremene astronomije, koje smo naslijedili dolaze od Sumera. Koncept nebeske sfere, ose, orbitalne ravni, kruga od 360 stepeni, grupisanja zvijezda u konstelacije, podjela neba na dvanaest kuća zodijaka - čak i slikovni prikaz zodijaka i njihovih imena – sve što možete zamisliti, nalazimo na sumerskim astronomskim pločama.

U školi su nas učili da je prvi koji je zapazio da Sunce ili zemlja nijesu u središtu našeg planetarnog sistema bio Kopernik, 1543. godine. Ali nije tako! Otkriveni su sumerski slikoviti prikazi koji ne samo što pokazuju da ni Sunce ni Zemlja nijesu u centru, već i sve planete za koje mi danas znamo (plus još jednu, što ćemo objasniti kasnije). U mnogim astronomskim tekstovima gdje su ove planete nabrojane, imenovane i opisane, i nazvane članovima Sunčeve porodice, one čine, zajedno sa Suncem i Mjesecom, jednu dvanaestočlanu porodicu.

Upoznatost Sumera, hiljadama godina ranije, sa svim ovim članovima sunčevog sistema je zadivljujuća. Do nedavno ni sami nijesmo znali da ima još planeta iza Saturna. Uran je otkriven 1781. godine. Ovo nam možda nešto govori o našem neznanju kad shvatimo da, kad su Bota (Botta) i Lejard (Layard) otkrivali u Mesopotamiji ploče sa svim ovim astronomskim podacima, čak nijesmo ništa znali ni o postojanju Neptuna; jer Neptun je otkriven tek 1846. godine. I Pluton, tzv najkrajnja planeta, je otkriven ne vizuelno već matematički tek 1930. godine – prije nepunih sedamdeset godina. Ipak, dok se planetarni spisak ustanovljavao jedan za drugim, Sumeri su sve to znali.

Zaista, kad je NASA-in svemirski brod Vojadžer-2 (Voyager-2) došao do Urana 1986. godine i odaslao prve snimke te udaljene planete u gro planu, bukvalno sam skočio sa svoje stolice i uzviknuo: 'Ali ovo u potpunosti odgovara opisu koji su Sumeri načinili prije 6000 godina!' Zatim, pošto je Vojadžer-2 morao da ide na još udaljeniji Neptun 1989. godine, napisao sam članke predviđajući da će se otkriti plavo-zelena vodenkasta planeta, sa mrljama na svojoj površini. Znao sam to unaprijed jer Sumeri su tako opisali Neptun...»

Sičin se dalje vrlo trudi da pokaže kako su drevni ljudi posjedovali znanje o svemirskim putovanjima i da su Sumeri identifikovali vanzemaljce kao «Anunakije.»

U svom traganju za Vavilonskom kulom, pokušao sam da izvučem neku ideju iz onoga što Biblija govori i iz dokaza oko tog područja, kako se zemlja ponovo naselila posle potopa od Noja i njegove porodice. Džonatanova istraživanja su mi puno pomogla. Otkrića upućuju na jednu vrlo naprednu civilizaciju koja je iznenada iznikla i egzistirala u isto vrijeme kad i rana Sumerska civilizacija, koja je bitisala odmah posle potopa i bila rezultat raseljavanja naroda iz Vavilona. U svojoj poslednjoj monografiji o Vavilonu, on kaže:

«Ova napredna civilizacija živjela je u Induskoj dolini u Pakistanu. Rana Induska civilizacija bila je potpuno nepoznata do početka ovog vijeka kad je građena željeznička pruga i radnici otkrili ruševine od opeka. U iskopinama su otkriveni gradovi koji su bili

tehnološki napredni do mjere koja može konkurisati nekim današnjim. Vil Durant (Will Durant) u knjizi «Priča o civilizaciji» (The Story of Civilization) je rekao: 'Ova otkrića potvrđuju postojanje... tokom četvrtog i trećeg milenijuma prije Hrista visoko razvijenog gradskog života; i prisustvo, u mnogim domovima, bunara i kupatila kao i razrađenog drenažnog sistema, što upućuje na socijalno stanje građana koje je u najmanju ruku bilo ravno onom što je otkriveno kod Sumera, i supreornije od onog koje je prevladavalo u savremenom Vavilonu i Egiptu... Čak i u Uru kuće ni u kom slučaju nijesu bile ravne u pogledu konstrukcije onima u Mohenjo-Darou.' (str. 394, 395)

Ruševine Mohenjo-Darua su nevjerovatno dobro očuvane. One nijesu zidane samo od opeke, već i od pečene i sušene cigle. One su ostale netaknute usled kiša, blata ili drugih nepogoda, što nije svojstveno opekama sušenim na suncu. Ali to je možda bio razlog što je njihova civilizacija nestala. «Hiljadama godina peći su gorele, a drveće je brže raslo. Šuma diše, ispuštajući vodenu paru, koja se skuplja u atmosferi i vraća u obliku kiše. Ukloniti drveće znači prekinuti ciklus. U svojoj pohlepi za pečenim ciglama, Harapani (ime koje arheolozi koriste za ovaj narod) mogli su lako obratiti svoju dolinu u pustinju.... Nekad je u toj dolini bila jedna moćna civilizacija. Danas je ona pustinja.» (*Empires in the Desert, page.99, Robert Silvenberg, Chilton Books, Philadelphia, NY, 1963*)

Iskoristio sam ove informacije da odredim vjerovatnu migraciju Nojeve porodice od staništa barke na Araratu u Turskoj do Vavilona a zatim u ostali dio svijeta. Slijede neke od mojih ideja. Koristiću se i navodima iz Džonatanovih i drugih knjiga.

NAJRANIJI ISPLANIRANI GRAD

Kad su se ljudi razišli iz Vavilona, bili su opremljeni velikim znanjem. Od Noja i njegovih sinova naučili su o gradovima i tehnologiji. Kad su osnovali sopstvene civilizacije, koristili su to znanje u planiranju svojih gradova: '...Mohenjo-Daro... je najraniji isplanirani grad koji se ikad našao negdje u svijetu. Sastoji se, poput većine induskih gradova, od jedne velike rezidentalne površine na svom najnižem nivou na koju sa zapada gleda visoka citadela, na utvrđenom i mnogo manjem prostoru. Ispod citadele, nalazio se brižljivo osmišljen grad za oko 40.000 ljudi po obrascu rešetke ispresijecan sa 12 glavnih kaldrmisanih ulica, svaka širine od oko 9-13 m. Ova ulična mreža je opasavala gotovo jednake blokove, a svaki blok se sastojao od stotina kuća koje su bile vrlo blizu jedna uz drugu i otvarale se u uske prolaze. Ti prolazi variraju u širini od oko 1,2 do 3 m, i pravljani su sa čestim krivinama za desnom rukom – što je vjerovatno služilo kao prelom protiv vjetrova. Najveći broj iskopanih kuća je bilo vrlo prostrano, sa nekoliko prostorija oko centralnog dvorišta, bunar i stepenište do gornjeg sprata.' (*Lost Worlds, by Alistair Service, Collins/London, 1981*)

Mnogi izvještaji o ovim gradovima pominju činjenicu da nije bilo vrata ili prozora na glavnim ulicama, što se pripisuje nekoj vrsti 'kontrolne vjetrova' ili sličnom objašnjenju. Ali ja pretpostavljam da je ovo bilo zamišljeno kao zaštita od divljih životinja koje su se znatno brže množile od ljudske populacije.

NAPREDNI DRENAŽNI SISTEMI, VODOVODI, KUPATILA

Ali ono što najviše zapanjuje je napredan dizajn i konstrukcija ovih gradova: 'Neke domovi su tako dobro očuvani da bi se i danas moglo živjeti u njima, a koristili su i kupatila kao i sisteme za navodnjavanje i drenažu.... U stvari, za jedan primitivni grad, taj induski grad nije oskudijevao ni grandioznošću ni komforom. Glavne avenije su bile u nekim slučajevima široke i preko 10 m, a neke su presijecale grad sa jednog kraja na drugi.... Njihov drenažni sistem je čudesno očuvan, i prema arheolozima, to je najgenijalniji i napotpuniji sistem za koji se u antici zna. Kanali od opeka, koji su bili smješteni ispod ulica, primali su otpadne vode iz cijevi koje su bile smještene u svakoj kući, i povezane sa kanalizacijom od kamena. Ovi kanali su periodično bili snabdjeveni septičkim jamama koje su se mogle lako čistiti, dok je bilo neophodno samo pomaći nekoliko opeka da se očiste mali odvodi na ulicama u slučaju da se zapuše.... Oni su bili konstruisali čitav vodovodni sistem koji je prikupljao vodu od kišnih padavina izvan grada i distribuirali je preko dovitljivih vodova od opeke koji su je sproveli u bunare svake kuće.... Ovi dovodi su napajali kupatila. Svaka kuća je imala svoje kupatilo – i ona su bila umnogome slična onima koja se i danas koriste u Indiji....' (*The World of Archeology, Vol. I, page 97-98, by Marcel Brion, Mac Millan Co., 1959*)

«Karakteristike vrijedne pažnje i koje se iznova nameću,» piše Mortimer Viler (Mortimer Wheeler), «su insistiranje na snabdijevanju vodom, kupatilima i drenaži.... U nekim kućama su bile postavljene WC šolje zapadnog tipa u prizemlju ili na prvom spratu, sa slivnicima a ponekad i stepenastim kanalom kroz zid do septičke jame ili vanjskog odvoda od opeka. Ovi kanali od opeka su bili vrlo dobro napravljeni i pametno osmišljeni. Nigdje drugo u antičkom svijetu, osim u palati kralja Minosa od Krita, ne postoji tako savremen pristup odlaganju otpada.» (*Empires in the Desert, page 108, Robert Silvenberg, Chilton Books, Philadelphia, NY, 1963*).

Pretpostavljam da je ovo napredno znanje o odlaganju otpada, itd. došlo od onoga koji je imao stručno znanje o tom predmetu nakon suživota sa sedam drugih ljudi preko godinu dana na brodu ispunjenom životinjama svih vrsta.

U dobro utvrđenoj citadeli Mohenjo-Darua nalazi se nevjerovatno veliko spremište za žito. «Ovo je veoma velika građevina, 45 m duga, 23 m široka, sa zidovima visine 6 m. Ova žitnica je imala 27 blokova sa izdubenom istovarnom rupom za kola koja su dopremala žito. Ambar u Harapi, drugom gradu Induske doline iz istog vremena, bio je izgrađen u dva reda koja su bila izdijeljena sa šest prolaza. Trouglasti ventilacione šahte pokrivale su stražnji dio žitnica. Spolja se nalazilo 17 okruglih platformi za radnike koji su procesovali ili mljeli žito u brašno.»

Ljudi ove induske civilizacije su poznavali ne samo planiranje i konstrukciju gradova, već su gajili i pšenicu, tikve, ječam, datule i pamuk. Lovili su riječnu ribu mrežama. Gajili su stoku, ovce, svinje i perad. Njihove zanatlije pravili su statue i figure takvog kvaliteta da bi čovjek mogao pomisliti da su došle iz Grčke, preko 1000 godina kasnije. Oni su također pravili moderan nakit od zlata, srebra, bakra, školjki ili kamena. Imali su svrdla, kao i 'kućno posuđe i toalet pribor; obojanu i ravnu grnčariju, ručno rađenu ili obrađenu na kotaču; kocke i šahovske figure; kovanice starije od svakih koje su prethodno bile poznate...poluporculan odličnog kvaliteta; rezbarenje u kamenu superiornije od sumerskog; bakarno oružje i opremu,

i bakarni model dvokolica, koje je jedan od najstarijih primjera prevoza na točkovima; zlatne i srebrne narukvice, naušnice, ogrlice, i drugi nakit «tako dobro izrađen i glatko ispoliran,» kaže Maršal (Marshall), 'da bi se moglo učiniti da dolaze iz juvelirnice na Bond Stritu a ne iz jedne praistorijske kuće od prije 5000 godina.' (*Our Oriental Heritage, Vol.1, page 395, of The Story of Civilization, by Will Durant, Simon&Schuster, 1954*).

Oni su imali mast za usne, šminku za oči koja se i danas koristi (kohl) i parfeme! 'Blizu ovoga, pronađena je prva mast za usne poznata u antici je pronađena u jednom pravougaonom komadu od crvenog okera, koju su elegantne dame koristile u dalekoj prošlosti da poprave prirodnu boju svojih usana i obraza. Ovaj stik, čiji jedan kraj je bio potrošen – na čije li se usne stavljao prije pet hiljada godina? – ležao je na malom niskom stolu iza vaza od kohla, bočica parfema, ukosnica i bronzanih britvi.' (*The World of Archeology, Vol.1, page 113, by Marcel Brion, Mac Millian Co., 1959*)

Oni su čak imali pse i mačke unutar svojih gradova što upućuje da su one bile vrlo pitome. Dokaz za ovo dolazi iz opeke pronađene u gradu Čanhu-Daro, koja nosi tragove mačjih stopa koji se lagano ukrštaju sa psećim. Dok se ova opeka sušila prije odlaska u peć, mačka je morala pretrčati preko opeka velikom brzinom, praćena psom koji je jurio, što se vidi iz dubokog otiska njihovih šapa.

Sve ovo daje potpuno novo značenje onoj uzrečici 'nema ništa novo pod suncem...!«

Ovo se takođe može primijeniti na sočiva i naočare koji su pronađeni u Egiptu, Nineviji, Nimrodu i Vavilonu. Plini (23 god.n.e.), Pitagora, Plutarh i Arhimed, svi oni pominju naočari i uveličavajuća sočiva. Ono što su drevni ljudi znali i zapisali o astronomiji nagovještava da su morali imati neku vrstu teleskopa.

Jednako zapanjujuća su umjetnička ostvarenja drevnih graditelja. Na rubu libanonskih planina, na preko 700 m nadmorske visine nalazi se Baalbek. O ovom mjestu ništa se nije znalo do vremena kada su Rimljani došli i izgradili ogromna zdanja na postojećim ruševinama. Ali te postojeće ruševine su nešto najzapanjujuće što je ikad pronađeno. Tu je nađena najveća klesana stijena na zemlji. Ona je promjera 20,7 sa 4,3 m. Danas, sa našim usavršenim inženjerskim metodama, pitanje je da li bismo mogli pomijerati stijene takve veličine.

Ali ovi rani graditelji ne samo da su klesali ove ogromne blokove, već ih i premještali! Na Baalbeku, što vam je Džonatan možda spomenuo, nalaze se ruševine na kojima su Rimljani mnogo kasnije gradili. Tri velike stijene na ovom prostoru su razmjera 19 x 4 x 3 m, a bile su smještene iznad postolja koje je visoko 7 m od tla. Ko god da je sagradio ovu strukturu posjedovao je inženjerske sposobnosti koje prevazilaze naše nalude snove. Ovo je primjer kako je pretpotopno znanje prenešeno sa Noja i njegovih sinova na njihove potomke nakon potopa. I kako je vrijeme prolazilo, čovjek je IZGUBIO mnogo od ovog znanja i sposobnosti.

OBELISCI DREVNOG EGIPTA

Iako su konstruisane nekoliko stotina godina kasnije, velike kamene kule koje su podizali drevni Egipćani su umjetnička ostvarenja koja su dugo zbunjivala današnje inženjere. Jedna se nalazi u zemlji visine 42 m a težine od oko 1.170 tona, koja nije završena zbog

drobljenja granita blizu njenog središta. Lanisirane su mnoge teorije o tome kako je ovaj «primitivni» narod mogao izvoditi takva zadivljujuća umjetnička djela u inženjeringu, kao što je konstruisanje i podizanje ovih obeliska i piramida, ali činjenica je da su oni to radili.

STROJEVI

Da se poznavanje ovih zagonetnih otkrića koja se ne mogu objasniti jednostavno skloni u stranu i zaboravi, sigurno bi se ona smatrala neobičnim i mogla naći jedino u senzacionalističkim knjigama koje odgovaraju tabloid časopisima i žutoj štampi. «Ozbiljni» naučnici ostaju nijemi nad njima, nemoćni da objasne njihovu egzistenciju.

Jedan takav primjer vam je možda pomenuo Džonatan preprošle sedmice. «Ovo je otkriće iz 1900. godine. Te godine jedan ronilac je otkrio olupine grčkog broda iz III vijeka prije Hrista, natovaren statuama i drugim predmetima. Ali našao se i jedan čudni objekat, bronzani instrument obavijen vapnenim naslagama. Kad je osušen i otvorena drvena kutija, razdvojio se u 4 ravna fragmenta koji su otkrili djelove pogonskih kotača. Dok se ne može tačno ustanoviti zašta se ovaj uređaj koristio, x-zraci su otkrili više od 30 kotača raznih veličina koji su se preplijetali u paralelnim ravnima.

Ima jedan uređaj koji se pominje u drevnim zapisima koji je možda sličan ovome. Cicero i Ovid su pisali o jednom genijalnom planetarijumu koji je izumio Arhimed a koji je simulirao kretanje sunca, mjeseca i pet planeta. Vjerovatno nikad nećemo znati kakav je taj uređaj bio ili ko ga je napravio. Ali ponavljam, zapažamo da je znanje, za koje smo mislili da pripada našem vremenu, samo dio onoga što je već davno zaboravljeno.» (*Mysteries of the Past*, p.157, by L.Casson, R.Claiborne, B.Fagan, W.Karp, Am. Heritage Pub, 1977)

DREVNE BATERIJE

Postoje brojna otkrića predmeta koja su po izgledu opisana kao dry-cell baterije. Jedan primjer je ono što je pronašao njemački arheolog Vilhelm Konig (Wilhelm Konig). Dok je istraživao jedno drevno nalazište u današnjem Iraku, otkrio je zemljanu vazuu koja je sadržavala gvozdeni štapić postavljen unutar bakarnog cilindra. Ideja da ovo liči na bateriju potkrijepljena je otkrivanjem štapića koji su vjerovatno korozirali od kisjeline (moguće sirćetne ili vinske). Ipak, mi mislimo da je baterija izumljena oko 1800. godine naše ere.» (*Into the Unknown*, The Readers Digest Association, Inc.)

Vajatovi zaključni paragrafi dobro sumiraju njegove misli:

Postoje mnoga otkrića predmeta koje je načinila neka napredna tehnologija a koja se nijesu mogla objasniti pa su stoga zaboravljena. Ona nas samo dovode u nedoumicu i zbunjuju. Danas, «briljantni» naučnici i školarci mogu govoriti svijetu da su pronašli «crne rupe» i druga otkrića koja se ne mogu dokazati, ali trebalo bi da čute dok ne objasne jednostavne dokaze koji pokazuju da su prvi ljudi posjedovali golemo znanje i sposobnosti koje smo mi tek skoro «ponovo otkrili.» Dokazi o ljudskoj istoriji su jasni onima koji hoće da vide.

Otkriće ovih naprednih civilizacija toliko glasno viče protiv ideje o evoluciji čovjeka iz nižih oblika života, da evolucionistima ne ostavlja nijedno logično pribježište. Čovjek nije evoluirao već se prije degenerisao sa svakom sledećom generacijom.

NIJEDNA OD BROJNIH VRLO DREVNIH CIVILIZACIJA NE POKAZUJE NIKAKVE ZNAKE INTELEKTUALNE INFERIORNOSTI U ODNOSU NA NAS DANAS. Ovo pokreće pitanje o tzv humanoidima i primitivnim plemenima koja se vide u današnjem svijetu. Odakle su došla? Ovo je napotvrdniji dokaz koji se može naći o degeneraciji ljudskog roda koje su potomci Noja i njegove porodice. Ovo je svakako evolucija, ALI SA SILAZNOM TENDENCIJOM.

Na kraju, veoma vam preporučujem, ukoliko to već niste uradili, da nabavite knjigu Džonatana Greja, «Tajne mrtvih ljudi.» Nalazim da je to vrlo uticajna knjiga koja zarobljava maštu i iznosi na svjetlost dana zapanjujuće i snažno potkrijepljene dokaze koji podržavaju stvaranje zemlje božanskom intervencijom, i njeno naseljavanje bićima super inteligencije i znanja.

Podijelio sam sa vama ono za šta vjerujem da me je Gospod vodio da otkrijem. Znam da je kasno, ali za one koji žele ostati kad se razidemo, prikazaćemo video trake sa dokazima mojih istraživačkih projekata. Zahvaljujem svima na dolasku i strpljivom slušanju. Neka vas Bog blagoslovi. Laku noć!»

Hvala vam Rone na vašoj nadahnutoj i fascinantnoj prezentaciji. Želim sve da vas podsjetim prije nego se razidemo, sledeće sedmice imaćemo gosta govornika Dr.Roberta Džentrija (Robert Gentry) kojega će najaviti naš lični prijatelj i autor Džordž Vandeman (George Vandeman), voditelj TV programa «Pisano je» (It is Written) u penziji. Dr. Džentri će iznijeti svoje uzbuđujuće otkriće kako stijene objavljuju da je zemlja trenutno ušla u postojanje. Svoja otkrića je pretočio u knjigu pod naslovom 'Zemljina mala misterija' (Earth's tiny mystery). Njegove dokaze vodeći svjetski naučnici nijesu mogli pobiti. Nemojte propustiti ono što on ima da kaže.

Peto predavanje (12. jul 1997.)

Izlaganje Boba Džentrija: SVJEDOČANSTVO GEOLOGIJE

Večeras imamo osobito zadovoljstvo da vam predstavimo dva čovjeka koja su mi vrlo posebna. Dr. Džordž Vandeman, zapaženi TV predavač i propovjednik će najaviti Dr. Boba Džentrija, dobro poznatog fizičara koji radi za NASA-u i svemirsku agenciju. Razlog za ovo je što je starješina Vanderman osoba koja je vodila Boba u proučavanju o Bogu i Njegovoj ljubavi.

Veliko mi je zadovoljstvo da vam najavim mog ličnog prijatelja, pastora Džordža Vandemana.

Hvala vam Devon. Nestrpljivo sam iščekivao dolazak ovdje otkako ste me pozvali vi i Dr. Bob. Ono što ću s vama podijeliti usput vam najavljujući Boba sam uzeo iz mog malog pamfleta, *Vjerujem u ono što vidim (Seeing is Believing)*, četvrta glava pod naslovom «Tragovi u stijeni.» Ovo se tiče direktnog geološkog dokaza koji podupire trenutno stvaranje. Ako želite više detalja, Bob je napisao iscrpan izvještaj u knjizi pod naslovom «*Mala misterija stvaranja.*»

OTISCI STVORITELJEVIH PRSTIJU

1968. godina je bila gorka pilula za progutati. Januar je otpočeo zarobljavanjem američkog broda Pueblo od strane Sjeverne Koreje i šokantnom Tet ofanzivom u Vijetnamu. Proljeće nas je dočekalo ubistvima Martina Lutera Kinga i Roberta Kenedija. Ni ljeto nije donijelo olakšanje pošto su vijetnamski mirovni pregovori razvučeni a antiratni protesti intenzivirani!

Nema sumnje, 1968. je bila godina koju bismo željeli što prije zaboraviti, osim one večeri uoči Božića kad nam je došao zračak nade. Uzbuđenje je bilo na vrhuncu jer su ljudi po prvi put u historiji lansirani na mjesec. A oni su bili Amerikanci! Jedva da smo mogli vjerovati sopstvenim očima dok je televizija prenosila dramatičnu lunarnu perspektivu ispod Apola 8. Astronauti Frenk Borman, Džejs Lovel i Vilijam Anders su poslali svoje božićne pozdrave sa udaljenosti od četvrt miliona milja. Zatim su nam pročitali prvu glavu jedne stare Knjige. Utješne riječi, nekako bliske a ipak skoro zaboravljene: 'U početku stvori Bog nebo i zemlju.'

New York Times, u komentaru na to čitanje Svetog Pisma iz mjesečeve orbite, je zapazio: 'Na neki način to je bilo baš ono pravo.' Da, jer šta bi bilo prikladnije za naše astronaute od priznanja da plava sfera koju su promatrali u pozadini ne postoji slučajno, već zato što je Bog tamo postavio?

Nekoliko mjeseci posle misije Apola 8, čuo sam za jedan neobičan događaj koji se zbio te Badnje večeri. Prirodno, brojni izvještači su bili prisutni u Svemirskom centru u Hjustonu, neki i iz stranih zemalja. Među njima bila su i dvojica iz zemlje koja nema hrišćansku podlogu. Ovi ljudi su bili duboko impresionirani dok su astronauti čitali iz Postanja. Zraci ovih velikih riječi dotakli su njihove umove i srca.

Ne shvatajući da slušaju Sveto Pismo, upitali su nekoga iz NASA-e da li se može dobiti spis iz kojeg su astronauti čitali. Američki zvaničnik je odgovorio sa sa osmjehom punim značenja: 'Oh, da, kad se vratite u svoju hotelsku sobu, samo otvorite ladicu svog noćnog ormarića. Naći ćete knjigu u crnom povezu. Spis iz kojeg su astronauti čitali je upravo na prvoj stranici.'

«U početku stvori Bog.» Izgleda čudno, ali mnogi hrišćani u Americi nijesu pokrenuti ovim besmrtnim riječima kao što su bili oni novinari ateisti. Čak i mnogi naučnici i vaspitači koji idu u crkvu tragaju za porijeklom života, otkrivajući se nesposobnim da prihvate neki odgovor koji ukazuje na Stvoritelja. Oni bi rado potrošili milione dolara u istraživanju spoljnog svemira da otkriju naše korjene. Oni sa dobrodošlicom dočekuju neku drevnu legendu ili prigrle kakvu prašnjavu rukotvorinu, ali ne i biblijski izvještaj o Stvaranju!

Izgleda kao da uživaju u besciljnom plutanju po moru neizvjesnosti. Kad bi nešto pouzdano znali, ne bi mogli više špekulisati. A sve ovo da se izbjegne Stvoritelj! Sve da se izbjegne moralna odgovornost?

Ubijeden sam da sumnja u Božju Riječ nije samo problem logike. To je više problem stanovišta. Ljudska priroda želi da radi što joj se sviđa, iako to možda ne želimo priznati. Tako skrivamo svoje sumnje usred intelektualnih ispraznosti.

Aldos Haksli (Aldous Huxley) je rekao: «Filozof koji ne nalazi značenja u svijetu nije primarno zabrinut za problem čiste metafizike, već se brine da dokaže da nema valjanog razloga zašto on lično ne bi radio ono što želi da čini» (*Ends and Means*, p.315).

Vidite, ako postoji Stvoritelj, onda stojimo odgovorni pred Onim koji nam je dao život. Ali ako smo samo sofisticirane životinje koje su slučajno ovdje, onda nemamo odgovornosti. Možemo činiti šta nam se sviđa, ili u najmanju ruku sve ono s čime se možemo izboriti.

Nema sumnje, jedan Bog koji je dovoljno moćan da stvara je nepopularan u naučnim krugovima. Ali u posljednje vrijeme slušamo riječi nespokoja među naučnicima. Ne mali broj počinje da shvata da je isuviše složen da bi nenajavljen iznikao iz smjese hemikalija aktivirane slučajnim svjetlosnim bljeskovima. Tu i tamo nalazimo izvjesno kretanje prema izvještaju o Postanju, što je jedan pisac nazvao «pribjegavanjem ovaca» ka ideji o Stvoritelju. Neki naučnici sada slobodno objavljuju svoju vjeru u biblijski izvještaj o stvaranju. Jedan od njih, Robert Džentri, uzrokovao je veliko komešanje među svojim drugovima otkrivanjem onoga što bi jedan evolucionist nazvao «malom misterijom.»

Sada je vrijeme da izađe Bob i ispriča svoju priču. Dođite doktore Bob da podijelite svoje iskustvo sa ovim dobrim ljudima.

Hvala starješini Vandemanu. Veliko mi je zadovoljstvo što dijelim sa vama ono što je Gospod učinio u mom životu i način na koji me je vodio. Odrastao sam u hrišćanskom domu sa vjerovanjem u biblijski izvještaj o porijeklu života. Ali dok sam pohađao kurs biologije za bruceše na univerzitetu u Floridi, počeo sam sumnjati u Sveto Pismo. Od vremena kad sam završio svoje studije, postao sam teistički evolucionist – dakle čovjek koji ne vjeruje u izvještaj o stvaranju iz Postanja ali još uvijek vjeruje da Bog postoji.

Jednog dana jedan prijatelj agnostik mi je preporučio da gledam TV program koji se zove «Pisano je.» Nijesam imao pojma da je tu bila uključena religija dok nijesam sledeće

nedelje okrenuo tu stanicu. Ali posledica je bila da sam postao redovan gledalac. Kad je starješina Vandeman proleća 1959 bio u posjeti Orlandu da vodi neka predavanja, moja žena i ja smo ga pozvali u goste.

Raspravljali smo o stvaranju i evoluciji. Izrazio mi je svoje ubjeđenje da oni koji odbacuju izvještaj o Postanju takođe diskredituju čitavu Bibliju. Na primjer, Deset Zapovijesti izvan svake sumnje uče da je Bog stvorio svijet za šest doslovnih dana. Zajedno smo razmotrili četvrtu zapovijest:

«Sjećaj se dana subotnoga da ga svetkuješ. Šest dana radi, i svršuj sve poslove svoje. A sedmi je dan odmor Gospodu Bogu tvojemu; tada nemoj raditi nijednoga posla, ni ti, ni sin tvoj, ni kći tvoja, ni sluga tvoj, ni sluškinja tvoja, ni živinče tvoje, ni stranac koji je među vratima tvojim. Jer je za šest dana stvorio Gospod nebo i zemlju, more i što je god u njima; a u sedmi dan počinu; zato je blagoslovio Gospod dan od odmora i posvetio ga.» (Izlazak 20:8-11)

Ova subotna zapovijest je direktno uzdrmla moje povjerenje u evoluciju. Pokušavao sam održati vjeru u Bibliju izjednačavajući šest dana stvaranja sa šest dugih geoloških razdoblja, ali sada sam shvatio da bi u tom slučaju četvrta zapovijest morala glasiti nekako ovako:

«Šest biliona godina radi i svršavaj sve poslove svoje, a sedmi bilion godina je subota Gospoda Boga tvojega. Tada nemoj raditi nijednog posla...jer za šest biliona godina je Gospod načinio nebo i zemlju... i počinio u sedmom bilionu godina; zato je Gospod blagoslovio sedmi bilion godina i posvetio ga.»

Ovo je malo smiješno, zar ne? I ja sam tako mislio. Tako sam dobio zagonetku koju je trebalo riješiti. Subotna zapovijest dokazuje da se u Postanju prva glava radi o šest dana od dvadeset četiri sata u sedmici stvaranja. Ali činilo se da nauka upućuje na drugu stvar – radiometrijsko datiranje je izgleda dokazivalo da zemlja mora biti stara bilione godina. Ovaj konflikt između Svetog Pisma i nauke doveo me je u veliku dilemu. Isprva mislio sam da moram odbaciti pouzdanost Biblije i pokoriti se svom vjerovanju u nauku. Ipak sam se odlučio na istraživanje naučnih dokaza da za sebe ustanovim da li ona može pomiriti sa izvještajem o stvaranju u Gospodnjoj Riječi.

Počeo sam da shvatam osnova za evoluciju počiva na klizavom terenu. Sve je zavisilo o sumnjivoj pretpostavci poznatoj kao «UNIFORMISTIČKI PRINCIP.» Ova teorija pretpostavlja da je univerzum evoluirao kroz vjekove pomoću fizičkih zakona koji se nikada nijesu mijenjali. Ako bi se našao dokaz koji bi osporio postavku o uniformnosti, teorija evolucije bi otpala. Geolozi ne bi imali osnova za pretpostavku da je radioaktivno raspadanje bilo konstantno kroz istoriju, niti osnovu za vjerovanje da je zemlja postojala bilione godina.

Sa ovim mislima koje su mi se motale u glavi, preselio sam se sa porodicom na područje Atlante. Tamo sam predavao fiziku a ujedno nastavio postdiplomske studije na Džordžijskom tehnološkom insitutu. Traganje za istinom me je povelu u istraživanje radioaktivnih oreola (to su otisci radioaktivnosti u stijenama koji otkrivaju prisustvo radijacije mnogo prije nego je zemlja ušla u postojanje). Ali direktor instituta nije dijelio ovaj entuzijazam za proučavanje u tom novom području. Godinu dana je pokušavao da me obeshrabri.

Na kraju mi je rekao: «Dakle, došlo je vrijeme da vam nešto otvoreno kažem. Ako želite da poduzmete ovo istraživanje, u redu, ali ne možete na ovom tehnološkom insitutu.

Ne mislim da ćete nešto otkriti. Ali šta ako otkrijete? Ako bi objavili dokaze koji potkopavaju evolutivnu vremensku skalu, šta bi se dogodilo na Džordžija institutu? Bili biste prepreka za sve.» Uz ovo saznanje nijesam više mogao nastaviti na Džordžija tehnološkom institutu. Pod tim okolnostima morao sam zaboraviti na svoje snove o doktoratu.

U ljeto 1964. našao sam se bez osnovnih sredstava za život, bez redovnih prihoda. Bili smo iscrpili svoju ušteđevinu kao i pozajmice od rođaka i prijatelja u lansiranju novog istraživanja u ovim obećavajućim radioaktivnim prstenovima. Riješili smo da nastavimo ovo traganje za istinom, bez obzira na posledice.

Za sledećih nekoliko mjeseci situacija je ostala vrlo tužna po nas. Ništa značajno se nije dogodilo u mom istraživanju. Ali onda sam počeo da opažam pod mikroskopom da su neke stijene imale neobične prstenaste obrasce. Ovi misteriozni radiooreoli pružali su dokaz o radioaktivnosti sa prolaznim postojanjem, koja je trajala samo kratko vrijeme i onda nestala.

Dopustite mi da objasnim kako biste razumjeli o čemu govorim. Pretpostavimo da imam čašu vode i stavim u nju jednu 'Alka Seltzer' tabletu. Mjehurići počnu da isplivavaju i onda nestanu za samo nekoliko sekundi. Ako odmah ne zamrznem tu vodu i uhvatim mjehuriće u prolazu, oni će zauvijek nestali.

To je upravo ono što sam posmatrao pod mikroskopom. Radioaktivnost je u rapidnoj tranziciji, poput onih mjehurića, brzo uhvaćena prilikom osnivanja zemljinih stijena. Ako su tim stijenama bile potrebne stotine hiljada godina da se ohlade i stvrdnu, kao što vjeruju evolucionisti, ovi radiooreoli se nikad ne bi mogli formirati. Nešto sa tako kratkotrajnom egzistencijom se moralo uhvatiti na brzinu. Ali kako, pitao sam se.

Napokon jednog prolećnog popodneva 1965. godine dobio sam odgovor. Bio sam kod kuće sa svoje troje djece. U kući je vladao mir, bio je to naš «čas tišine», i moji nestašni mališani su spavali. Premjestio sam svoj pozajmljeni mikroskop iz stražnje prostorije ispred kuće da presispitam ove fascinantne oreole.

Iznenada, dok sam zurio u mikroskop, dva stiha iz Svetog Pisma su mi sinula kroz glavu: «Riječju Gospodnjom stvoriše se nebesa, i sva vojska njihova dahom usta Njegovih.... Jer On reče, i postade; On zapovijedi, i pokaza se» (Psalam 33:6, 9).

Dok sam zabezeknut tu sjedio, rješenje se samo nametnulo. Ovi radiooreoli u stijanama otkrivali su radijaciju koja je nekad davno bila aktivna i onda prestala sa tom aktivnošću. Tako se ono zašta je najveći broj geologa mislio da se događalo vjekovima moglo dogoditi veoma brzo. Da li je ovo mogao biti naučni dokaz trenutnog stvaranja? Da li su ovi radiooreoli mogli, u izvjesnom smislu, biti otisci Božjih prstiju? Dok su mi se te misli motale po glavi, shvatio sam da je ovo nešto zaista veliko! Ako je to bila istina, implikacije ovog otkrića su ogromne.

Odlučio sam da testiram svoja otkrića podređujući ih inspekciji svojih kolega u naučnim žurnalima sa najvećom reputacijom. Ali znao sam da prije nego se išta moglo publikovati, morala su preživjeti pažljivu i kritičku analizu. A kad bi se jednom pojavio u štampi, ovaj članak bi svugdje bio pomno ispitivan od strane evolucionista. Bilo kakva greška u mojoj metodologiji brzo bi bila eksponirana. Posle izvjesnog vremena objavio sam više od dvadeset izvještaja u zapaženim naučnim časopisima. Jedina kritika koja se pojavila bila je: «Ovo ne može biti istina zato što je evolucija istina.» Ali moji zaključci su ostali netaknuti, niko nije mogao pronaći nijednu grešku u njima.

Napomena: Na kraju je Bob Džentri priznat kao najistaknutiji svjetski autoritet u svojoj osobenoj specijalnosti. Američka komisija za atomsku energiju (US Atomic Energy Commission) ga je pozvala da obavi istraživanja kao gost naučnik u Nacionalnoj laboratoriji na Ouk Ridžu.

Bilo je to 27. oktobra 1981. godine. Radio sam u svom uredu na Ouk Ridžu (Oak Ridge) kad je telefon zazvonio. Bio je to poziv iz ureda državnog pravobranioca Arkanzasa. Bio sam im potreban za svjedočenje na predstojećem sporu po pitanju stvaranja kao čovjek od nauke za tu državu. Učenje o stvaranju u javnim školama osporavala je Američka unija za građanske slobode (American Civil Liberties Union) kao nenaučno. Zamoljen sam da odgovorim na ovaj izazov izlaganjem svojih naučnih dokaza u prilog stvaranja.

Moje istraživanje je još jednom bilo podvrgnuto intenzivnom preispitivanju od strane nekih od najistaknutijih svjetskih evolucionista. Onda je došlo vrijeme za unakrsno ispitivanje ACLU-ovog geologa. Na određeno pitanje o prolaznom postojanju radioaktivnih prstenova, priznao je da evolucija nema zadovoljavajućeg objašnjenja za njih. Sudnica je u strahopoštovanju slušala, pošto je on samo mogao kazati: «Džentri je otkrio malu misteriju koju će naučnici jednog dana riješiti.»

Prijatelji moji, svjedočanstvo o oreolima u zemljinim granitnim stijenama je mala misterija stvaranja. Znam da je naučnici nikad neće riješiti jer Stvoritelj univerzuma je u tim oreolima umetnuo vječni trag svojih prstiju. To je dokaz kojem se ne može protivrečiti. Mnogi poštenu umovi se ovih dana osvjedočavaju u stvaranje zbog otkrića do kojeg me je Gospod doveo. Prihvatili ili ne ove ubjedljive podatke, jedna činjenica ostaje evidentna sama po sebi: važno je šta vjerujemo o svojim počecima, jer ono što vjerujemo kako smo ovdje dospjeli određuje šta vjerujemo o Bogu. Ako nas je On obmanuo u Bibliji što se tiče stvaranja, kako On može biti Bog vrijedan da mu se služi? I ono što vjerujemo o svojim počecima određuje šta vjerujemo o budućnosti. Jer ako odbacujemo knjigu o Postanju kao mit ili legendu, zašto bi onda ozbiljno uzimali i proročanstva iz Otkrivenja?

Hvala vam na pažnji i vremenu. Neka vas Bog sve blagoslovi.

Hvala Bobu na nadahnutom svjedočanstvu. Hvala i svima vama na večerašnjem dolasku. Znam da kao i ja osjećate da je ovo bilo vrijedno našeg vremena i napora. Postepeno svaki komadić ove zagonetke o stvaranju dolazi na svoje mjesto. Kad završimo, slika će biti neoboriv dokaz o Bogu i Njegovom stvaranju tako da evolucionisti i nosioci ideje da nema Boga neće imati odgovora. Imaćemo dokaz koji će pokazati da su sve njihove tvrdnje jedna neutemeljena izmišljotina. Sada smo negdje na pola puta kroz ovu seriju predavanja a već smo prezentirali dovoljno dokaza da ubijedimo svakoga ko hoće vjerovati.

Sledeće sedmice imaćemo još jednog posebnog gosta, istaknutog kosmologa Dana Smuta (Dan Smoot). Njegovo sedamnaestogodišnje traganje za odgovorima o kosmosu i teoriji velikog praska (Big Bang theory), dodaje još jedan komadić mozaiku koji treba odgonetnuti za dobijanje slike o beskonačnom Stvoritelju koji je dovršio univerzum za šest dana. Ne propustite ovo zanimljivo veče. Do naredne sedmice, hvala vam svima na dolasku. Želim vam svim laku noć i neka vas Bog čuva.

Šesto predavanje (19. jul 1997.)
SVJEDOČANSTVO KOSMOSA

Želim vam svima dobrodošlicu ove tople večeri. Zamolili smo čuvare da uključe klima uređaje i trebalo bi da uskoro ovdje bude ugodno.

Kao što sam pomenuo na kraju prethodnog predavanja, Dr. Smut, istaknuti kosmolog je večeras ovdje sa nama da podijeli ono što je otkrio i prezentovao na konvenciji Međunarodne akademije nauka (International Academy of Science) 1996. godine. Čast nam je i privilegija što je prihvatio našu molbu da dođe i bude nam gost. Doktore Smut, dobrodošli u našu zajednicu, nestrpljivo očekujemo da čujemo vaš doprinos našem simpozijumu. Vrijeme pripada vama.

Hvala vam doktore Grej što ste me pozvali da dođem i podijelim sa vama ono što je ljubav moje supruge, Božji čudesni kosmos. Daću vam kratak uvid u ovaj predmet i kako sam se obreo u ovom polju.

Od kraja 1920-tih i početkom 1930-tih, nametnula se snažna zamisao o porijeklu univerzuma koja je pretendovala, ako se pokaže istinita, da zauvijek promijeni čovjekov koncept svemira. Takođe bi, ako bi bila tačna, podržala ideju da kosmos ima porijeklo i nije statičan univerzum već je imao kataklizmatičan početak i oduvijek ekspandirao kako u vremenu tako i u prostoru. Posledica je bila da su se kosmolozi (naučnici koji proučavaju kosmos, svemir ili Univerzum) podijelili u dvije grupe koje su imale različita gledišta.

Statički pogled: Od vremena kad je čovjek prvobitno počeo da proučava i osmatra Univerzum i vidljiva nebeska tijela, kada se nebo moglo posmatrati samo golim okom, Univerzum je izgledao STATIČAN. Zvijezde i planete su se uvijek pojavljivale na istim tačkama na nebu u isto vrijeme zemaljske godine. Od najranijih vremena podizani su kameni planetarijumi za posmatranje zvijezda dok prelaze preko stijena smještenih na tlu. Piramide su građene slijedeći samo jedan smjer – orijentaciju prema određenoj zvijezdi.

Ekspandirajući pogled: Od Galilejevog vremena, kad je izumljen i upotrijebljen prvi teleskop, ljudsko shvatanje o Univerzumu se počelo postepeno mijenjati. Čovjek nije mogao vidjeti da postoje kretanja u svemiru, dinamička događanja, koja obuhvataju čudesne stvari. Pronalaskom gigantskih optičkih i radio teleskopa, satelita za istraživanje svemira i osavremenjenih mjernih uređaja, čovjek je proširio svoje koncepte i zamisli o svemiru, umnožavajući svoje znanje i razumijevanje Univerzuma i zakona kojim se on rukovodi.

Novi džinovski Hablov teleskop smješten u svemiru otkriva novi iznenađujući imidž jednog dinamičkog svemira koji se uvijek širi. Otkriveni su novi objekti u univerzumu koji nikad ranije nijesu viđeni na zaprepašćenje svih. Svako novo otkriće podupire zapažanja da naš beskonačno prostrani univerzum stalno ekspandira. Sadašnja linija shvatanja Univerzuma je 1) ON JE KONAČAN, to jest, IMAO JE PORIJEKLO, početak, ili bio je STVOREN. Taj događaj se etiketira kao «Veliki prasak» (Big Bang,) i 2) TO JE UNIVERZUM KOJI SE UVIJEK ŠIRI KAKO U VREMENU TAKO I U PROSTORU. Izgleda da se neprekidno oblikuju nove galaksije i zvjezdani rojevi, a sada se može osmatrati i način na koji se ovo događa.

TRAGANJE ZA POČECIMA

Prije osamnaest godina stupio sam u polje kosmologije sa gorućom željom da dokažem da je teorija 'velikog praska' istinita. Nakon godina boli, razočarenja, probi i pogrešaka, napokon sam uspio postići svoj cilj i napisao knjigu u kojoj sam iznio svoja iskustva i otkrića. Čvrst naučni dokaz, koji podupire pretpostavku da je univerzum dinamičan i uvijek ekspandira, sada je bio tu za sve da vide.

Ali još važnija mi je bila zamisao o stvaranju od strane jednog super uma sa neshvatljivom moći definisanom kao Bog, koji je stvorio materiju, vrijeme i prostor iz ničega. Povrh toga, ova otkrića su jasno ukazivala na METOD koji je Bog koristio u stvaranju kosmosa, KAKO je On oblikovao zvijezde i nebeska tijela, i KAD je otpočeo taj proces u vremenu. Dalje, ovaj stvaralački proces ima svoj red i vremensku usklađenost koja isključuje ideju da se univerzum desio pukim slučajem, kako to vole da vjeruju ateistički umovi. Pošto sam se vrlo uključio u ovaj projekat, koji mi je postao životni zadatak, shvatio sam da me je vodila i usmjeravala Božja ruka; da moram dati doprinos koji će ga proslaviti i pružiti neoboriv dokaz protiv onih koji ne vjeruju u jedno beskonačno biće, ili ako vjeruju, sumnjaju u Njegovu metodologiju.

Vjerujem da je moja potraga za istinom odličan primjer kako Bog vodi kad tražimo znanje i razumijevanje o Njemu i Njegovom Univerzumu. Smatram prednošću što sam imao priliku da to radim. Svaki čovjek (naučnik) koji je iskren i traga za odgovorima o Bogu, biće doveden do istine što se tiče Božjeg postojanja i opravdanosti Njegove Riječi.

Sledeće informacije su uzete iz Danove knjige, «Nepravilnosti u vremenu» (Wrinkles in Time).

PORIJEKLO KOSMOSA

Kosmologija se definiše kao 'nauka o univerzumu.' ...Nijedno izučavanje nije izazvalo više interesovanja i nagađanja od ovog o univerzumu, kosmosu, ili spoljašnjem svemiru. Počevši prije dvadeset pet vjekova, drevni Grci su organizovali svoja osmatranja svijeta u kosmološke modele. Egipatski astronom Ptolomej je to svojevremeno promijenio u poračune za nebeska osmatranja i to je ostao standardni kosmološki model za sledećih petnaest vjekova. (str. 2, 3)

Tokom protekla četiri vijeka, serija astronomskih osmatranja i eksperimenata je radikalno izmijenila naše poglede o Univerzumu. Baš kao što je Aristotelov geocentrični univerzum bio zamijenjen Kopernikovim heliocentričnim, tako se ovaj poslednji ubrzo zamijenio sa Njutnovim, i napokon Njutnov sa Ajnštajnovim univerzumom. Mi sada živimo u Ajnštajnovom univerzumu, ali jednog dana i ovaj opšte prihvaćeni pogled može postati neadekvatan. Jedna od tema moje knjige, i istorije nauke, je da nijedna teorija nije neprikosnovenjena. Kako se naše moći posmatranja uvećavaju kroz tehnologiju i eksperimentalnu dovrtljivost, primorani smo da modifikujemo svoje teorije kako bi ih uskladili sa onim što zapažamo.

Kad sam se 1970. godine latio kosmologije, u nauci se događala promjena. U prošlosti, astronomija i atomska fizika su nezavisno istraživale fundamentalna pitanja o prirodi. Ali od 1970, počelo se javljati jedinstvo ove dvije discipline. Ovo sjedinjavanje u proučavanju neshvatljivo velikog (astronomije) i nevjerovatno malog dešavalo se kad sam se

1970. prihvatio kosmologije. U prošlosti je atomska fizika obećavala da će približiti ljudskoj znatiželji odgovore na konačna pitanja. Zaista, ona već ispunjava to obećanje, dok nam eksperimenti i teorije dopuštaju osvrst na najmajušnije margine vremena koje se mogu zamisliti, od nekih 10^{42} sekunde (to jest, jednog milionitog triliona triliona triliona sekunde) posle čega vjerujemo da je porijeklo univerzuma.

Domen kosmologije počinje u tom trenutku i obuhvata kasniju evoluciju našeg kosmosa, koji je izrastao od najsićušnije frakcije veličine protona (jedan od elementarnih atoma od kojih je načinjena sva materija) do suštinski beskrajnog prostranstva. Ova teorija o ekspanirajućem kosmosu popularno se naziva «VELIKI PRASAK» (BIG BANG). Za kosmologe, 'veliki prasak' je moćna teorija koja je dominirala naukom za protekle tri dekade. Kao što se da naslutiti iz naziva, ova teorija sugerše početak univerzuma iz jedne snažne erupcije. Međutim, za razliku od uobičajene eksplozije, veliki prasak se nije razvio u postojeći prostor; ON JE STVORIO PROSTOR KOJI SE ŠIRI (I NASTAVLJA SA TIM ŠIRENJEM). Veliki prasak je bio kataklizmatično stvaranje materije i prostora. Da bi razumjeli uslove koji dopuštaju pojavu velikog praska, moramo napustiti svoje zdravorazumske pojmove o materiji i energiji i vremenu i prostoru. Univerzum je u trenutku stvaranja postojao pod vrlo različitim uslovima i vjerovatno funkcionisao prema zakonima koji se se razlikuju od današnjih. Realnost u kosmologiji ponekad izmiče našem shvatanju.

Kosmologija velikog praska drži da univerzum ekspanira i evoluiru. Gledano unatrag u vremenu, Univerzum je bio gušći i topliji a njegova sadržina mlađa. Na samom početku, postojalo je samo sjeme.

U svom postanku kosmologija velikog praska seže unazad do ideje koju je između 1927. i 1933. godine razvio Džordž-Henri Lemetr (Georges-Henri Lemaitre), belgijski sveštenik. Ali ova teorija se tek 1964. godine pojavila kao dominantno objašnjenje kako je univerzum postao to što jeste. (str. 8, 9)

Čitava nauka se pokrenula iz četiri grčka osnovna elementa do savremenog pogleda na svijet načinjen od atoma. Pri niskim temperaturama ovi atomi se sjedinjuju u oblikovanju vrlo složenih i komplikovanih struktura. Kako temperatura raste, veća nasumična toplotna energija razbija povezane atome u jednostavnije i simetričnije komade. Na primjer, čvrsta sniježna pahuljica se topi u vodu, tečnost, koja se pretvara u paru – gas sastavljen od pojedinačnih molekula H_2O . Pri višim temperaturama, ti molekuli se dijele u zasebne atome kiseonika i vodonika. Pri još većim temperaturama, iz atoma se razlažu elektroni. Naučnici su otkrili da su atomi u stvari jednostavniji nego što izgledaju – sačinjeni od elektrona u oblačku oko majušnog zbijenog nukleusa a taj nukleus se sastoji samo od protona i neutrona. Broj protona određuje broj elektrona u atomskom oblačku a time i hemijska svojstva atoma. Elektroni koji se nalaze na spoljnjem dijelu oblačka su poluge pomoću kojih se se atomi udružuju u stvaranju supstanci. Elektroni su vrlo jednostavni – to su izuzetno lagane čestice nalik tačkicama, sve identične, i nose jednu jedinicu električnog naboja. Ovo stvara jednu čudesno jednostavnu sliku: sva materija se pravi spajanjem na različite načine samo tri proste čestice, elektrona, protona i neutrona. Ovi sastavi se redovito sjedinjuju u stvaranju još složenijih struktura. Na nesreću, nuklearni fizičari su otkrili da protoni i neutroni nijesu jednostavni poput elektrona.

U visokoenergetskim sudarima, pored postojećih otkrivene su i nove čestice. Sila koja drži neutrone i protone u nukleusu (snažna nuklearna sila) se nije pokazala tako urednom i jednostavnom kao električna sila koja drži elektrone u atomima, ili gravitacija koja nas drži na zemlji. Pri visokim energijama, fizika se izgleda pretvara u nered. Ta snažna sila je bila vrlo komplikovana. To je bilo preinačenje obrasca koji fiziku čini tako divnom i fundamentalnom.

Idealno, fizika bi trebala smanjiti broj stvari koje su zasebne i koje se moraju pamtit i objasniti. Umjesto toga, interakcije su se sada još iskomplikovale i pojavilo se obilje čestica sa nepoznatom svrhom.

Ovo me je takođe pokolebalo oko modela velikog praska. Ako je elementarni nukleus tako težak za shvatiti, kako se iko može nadati da će razumjeti Lemetrov primordijalni atom sa nukleusom velikim kao Sunčev sistem? Sa stanovišta nuklearnih gustina univerzum bi bio vrlo komplikovan. Kako da otkrijemo njegove početke? (str. 14-15)

Ovaj problem koji sam zapazio dao je podstreka mojoj želji da nađem odgovor. Na sreću ili providenjem, upoznao sam profesora Dejvida Friša (David Frisch), koji me je regrutovao u svoju grupu na projektu za njegovu doktorsku disertaciju. Oni su postavili jedan detektor na velikom akseleratoru u Brukheven nacionalnoj laboratoriji (Brookhaven National Laboratory) na Long Ajlendu (Long Island) i prikupljali rizme podataka koji su pokazivali krhotine proistekle iz sudara visokoenergetskih protona akseleratora uključujući deuterijum nukleusa u detektoru. U ovim krhotinama bilo je tragova brojnih nestabilnih čestica koje su putovale skoro brzinom svjetlosti. Rezultati ovih podataka su pokazali da su «sve zasebne čestice koje su naučnici pronašli bile jednostavno nestabilne kombinacije kvarkova koji se brzo dijele u stabilnije kombinacije.» (str. 16)

Pokazalo se da «pri većim energijama, stvari postaju manje komplikovane i simetričnije. Ovo je učinilo da veliki prasak izgleda prilagodljiviji. Stvari postaju jednostavnije i lakše što se čovjek više približava početku Univerzuma. Sada mi je bilo lakše da zamislim sve u Univerzumu sabijeno u region manji od protona. Kad dođete do Lemetrovog primordijalnog nukleusa, samo nastavite dalje. Protoni i neutroni se razdjeljuju u supu od kvarkova. Ako su ti kvarkovi zaista kao tačkice, ili napokon vrlo, vrlo majušni, onda nema problema da se gurnu u region veličine protona. Sa veoma mnogo zajedno upakovanih kvarkova, oni se manje opiru nego kad ih ima samo tri u masi jednog protona. Međutim, ovo sabijanje zahtijeva nezamislivo visoku temperaturu. (str. 16, 17)

Ne postajući suviše tehničan, shvatio sam da je ovaj koncept obezbijedio proboj koji mi je trebao. Na toj tački shvatio sam da je prvobitni kosmos bio vjerovatno Božja tvorevina, a ne stanje pukog postojanja, i da su vrijeme i prostor isprepleteni, što znači da je morala postojati polazna tačka.

Godine 1993. održan je godišnji sastanak Američkog udruženja za unapređivanje nauke (American Association for the Advancement of Science) u Bostonu. Na sjednici nazvanoj «Teološko značenje kosmologije velikog praska,» naučnici i teolozi su tražili veze između fundamentalne nauke o velikom prasku, kako je opisuje sadašnja teorija, i hrišćanske priče o stvaranju. (str. 17)

Usaglašeno je da postoji paralela između velikog praska kao događaja i hrišćanskog gledanja o stvaranju iz ničega. Kao nauka, veliki prasak je moćna teorija za objašnjavanje porijekla i evolucije univerzuma. (str. 17, 18)

Godine 1938., istraživač Karl Fridrih fon Vizaker (Carl Friedrich von Weizsaker), nakon zaključka da unutrašnjost Sunca i drugih zvijezda nije bila dovoljno topla da izazove fuziju lakih elemenata u mnoštvo težih elemenata, sugerisao je da je super-topla primordijalna «vatrena lopta» morala biti uključena u stvaranju Univerzuma. On je zamišljao vatrenu loptu veliku kao Mliječni put – možda čak toliko veliku koliko cijeli kosmos.

Vatrena lopta ove veličine bi, pretpostavljao je on, u nezavisnom letu, izbacivala materiju u prostor koju sada vidimo kao galaksije. Po njegovoj teoriji ta materija bi uključivala teške elemente «pečene» na intenzivnoj toploti (4 miliona stepeni), elemente koje se na kraju kondenzuju u nebeske objekte kao što je zemlja, sunce, i mjesec. Zamisao je bila da bi ova intenzivna toplota stvorene zvijezde rastalila lakše elemente kao što je hidrogen u obilje težih elemenata. Ali ovo je pobijeno razlogom da takva toplota nije bila dostupna u svemiru. Edington (Eddington) je pisao u svojoj knjizi «Zvijezde i atomi» (Stars and Atoms): «Svjestan sam da mnogi kritičari smatraju da uslovi u zvijezdama nijesu dovoljno ekstremni da izazovu transmutaciju – zvijezde nijesu dovoljno tople. Kritika se izlaže jednoj očitoj zamjerci, reći ćemo im da idu i nađu toplije mjesto.» (str. 60-64)

Te godine, dva američka radio astronoma otkrilo su nešto što je izgledalo kao nejasno rumenilo na zalasku sunca drevnog kataklizmatičnog događaja. To rumenilo, sveprožimajuća zuka radijacije sa temperaturom ekvivalentnom tek nešto više od tri stepena Kelvinova (tri stepena iznad apsolutne nule), je poznato kao kosmička pozadinska radijacija, i ono nas snabdijeva sa izbljedjelim snimkom univerzuma kakav je bio nekih tri hiljade godina posle velikog praska. Moje kolege i ja smo se nadali da ćemo baš unutar te pozadinske radijacije otkriti naše nepravilnosti u vremenu, Sveti Gral kosmologije.

Jedan od najvećih izazova za teoriju velikog praska bio je da objasni kako se materija distribuirala kroz kosmički prostor koji se uvijek širi. Moguće je zamisliti da je sva materija bila ravnomjerno razbacana kroz prostor, čineći Univerzum homogenim oblakom od gasa, sa prosječnom gustinom od oko jednog hidrogenskog atoma na svakih deset kubnih metara.... Da je Univerzum danas, nekih 15 biliona godina nakon što je formiran, zapravo beskrajni oblak gasa, noćno nebo bi bilo neumoljivo crno, a mi ne bi bili ovdje da ga posmatramo. Međutim, znamo iz samog svog postojanja da je nešto (BOG) u evoluciji Univerzuma uzrokovalo da se materija kondenzuje u zvijezde i planete – i, konačno, ŽIVOT (međutim, ne samo život na zemlji, sa vjerovatnoćom blizu 100 procenata, već i na milionima drugih planeta, uključujući neke u našem Mliječnom putu). Ponavljam, moguće je zamisliti da su se zvijezde, poput našeg Sunca, sa planetama u svojoj orbiti, mogle ravnomjerno distribuirati kroz Univerzum, jednoobrazan oblak bezbrojnih biliona svjetlosnih tačaka na noćnom nebu. Ali, naglašavam, iz sopstvenog iskustva znamo da to nije slučaj.

Napominjem, moguće je da su se sve galaksije, jednom kad su se oformile iz kondenzacije materije u zajednicu zvijezda, mogle ravnomjerno distribuirati kroz Univerzum, jednoliki oblak zamagljenih spirala na noćnom nebu. Glavno otkriće skorašnje kosmologije je da ni ovo nije slučaj. Galaksije su često sabrane zajedno, ne samo kao rojevi hiljada galaksija, već čak i kao veći entiteti poznati kao super-rojevi, i strukture veće i po više miliona svjetlosnih godina po opsegu. Drugim riječima, materija u univerzumu je vrlo ustrojena. Koristan prikaz univerzuma je pjena sastavljena od mjehurića od sapuna, u kojoj zidovi

mjehurića predstavljaju koncentracije galaksija a njihova unutrašnjost predstavlja ogromne prazne zapremine svemira.

Ali struktura i oblikovanje vidljive materije je samo dio zagonetke za savremenog kosmologa. Izadite večeras, i ako budete imali sreće da nebo bude bistro i sa malo vanjske svjetlosti, zagledajte se duboko u nebesa. Ako koristite binokulare ili teleskop vidjećete blistavilo noćnog neba, kao što je vidio Galilej prije četiri vijeka, sa milionima zvijezda i galaksija, puninu stvaranja. Ovo je ono o čemu obično mislimo kad govorimo o Univerzumu. Međutim, ono što vi ne vidite je od veće važnosti za teoretičare.

Ako je moderna kosmologija u pravu, sjajne zvijezde u tamnoj noći predstavljaju **manje od jednog procenta punine stvaranja** (naglasak umetnut). Najveći dio materije **stvorene** za vrijeme velikog praska može nam biti potpuno stran: nevidljiv za naše oči i sasvim izvan našeg fizičkog iskustva. (str. 8-12)

KOSMOLOŠKA ZAGONETKA – KAKO?

Ovo je džinovska kosmološka zagonetka koja se veže za središno kosmološko istraživanje u protekle tri decenije. Otkrivanje kosmičke pozadinske radijacije iz 1964., izgledalo je da potvrđuje realnost velikog praska. Ali ključno pitanje ostaje bez odgovora: kako je veliki prasak doveo do formiranja zvijezda, galaksija, galaktičkih rojeva, itd, putem kondenzacije punine stvaranja? Ako se veliki prasak dogodio, ključevi za oblikovanje struktura koje vidimo u današnjem univerzumu trebali bi biti evidentni u najranijim ostacima tog furioznog stvaranja.

Te niti bi trebale biti evidentne u kosmičkoj pozadinskoj radijaciji.

Pozadinska radijacija iz svih područja univerzuma je izgledala jednolična, slika koja prikazuje ravnu tkaninu prostora i energije. Ali **DA BI SE STRUKTURE KONDENZOVALE IZ PROIZVODA VELIKOG PRASKA, TA RAVNA TKANINA JE MORALA NOSITI MALE NEPRAVILNOSTI, NESTALNOSTI U TEMPERATURI UZROKOVANE PODRUČJIMA VEĆE GUSTINE.**

Prema teoriji velikog praska, tvar (poznata i nepoznata) se mogla kondenzovati i zatim oblikovati galaktičke strukture u takvim područjima kroz gravitaciju. Ove nepravilnosti – možemo ih takođe zvati kosmičko sjeme iz kojeg su galaksije izrasle – morale su biti prisutne, u protivnom moderna kosmologija, a naročito teorija velikog praska, bi bili u velikoj nevolji. (Isto, str. 12-14)

Zbog ove zagonetke, bio sam podstaknut da tražim ova «zakrivljenja» ili varijacije na tkanini prostora što bi dokazalo teoriju velikog praska, koja opisuje trenutno stvaranje univerzuma. Ovo nastojanje mi je uzelo 17 godina, nakon čega smo moje kolege i ja na kraju, koristeći satelit, našli ova zakrivljenja, dokazujući na taj način da su hipoteze «velikog praska» bile tačne.

ENORMNE IMPLIKACIJE

Za kreacioniste implikacije su enormne, jer kad se jednom dokazalo zakonima nuklearne fizike (Božji prirodni zakoni regulišu materiju i prostor) da je univerzum imao početak, kosmolozi su bili primorani da odgovore na pitanje **KO JE ILI ŠTA JE**

POKRENULO OVAJ VELIKI PRASAK. Njutn (Newton) je shvatio i priznao da je morala biti neophodna božanska sila koja osigurava da zvijezde «nastave u tom poretku (prostorno na podjednakim udaljenostima) bez kretanja zauvijek (zakon gravitacije i privlačenja jednog tijela prema drugom). Ovo je naravno bila veoma nepopularna ideja među naučnicima njegovog vremena.

Kad su se podaci iz svemira združili, osjećali smo da postoji samo jedno moguće objašnjenje za početak ili porijeklo univerzuma: SAMO JE JEDAN INTELIGENTNI, MOĆAN UM MOGAO STVORITI OVAJ UNIVERZUM. Naše naučno istraživanje i ispitivanje nedvojbeno potvrđuje ove hipoteze. Nema nijednog drugog mogućeg odgovora koji može adekvatno objasniti poredak i strukturu kosmosa. Univerzum stvoren pukim slučajem se nikad nije mogao dogoditi bez najvažnije inteligentne kontrolne sile, koja naravno može biti jedino Bog Stvoritelj.

GDJE BOG NASTAVA?

Ako prihvatimo da je Univerzum imao svoje početke prije 15 biliona godina, stvoren Riječju Božjom, i da se on uvijek širi od svog početnog stvaranja, onda bi nužno nebo ili mjesto gdje Bog nastava moralo biti negdje drugo, možda u drugom Univerzumu. Ako je tako, zar ne bi mogli postojati i DRUGI ROJEVI VASIONA, SISTEM SVJETOVA?

Napokon, nemoguće je za ljudski um da poima ili shvati koncepte ove veličine i prostranstva. Ali nije ni neophodno da to činimo, jer jedino mjesto na koje bi Bog htio da se usredsredimo svoje umove je da je On LJUBAV, da je On naš Stvoritelj, i da nema granica Njegovoj stvaralačkoj moći i sposobnostima, koje uključuju i Njegovu silu da nas spase od neprijatelja Sotone.

Najvažnije od svega je što je On, IZ LJUBAVI, poslao svog jednog Sina, Stvoritelja, na zemlju da umre za naše grijehе kako bi mi mogli jednog dana, ako se pokažemo vjerni, vječno živjeti u Božjem vječnom univerzumu u slavi Njegovog prisustva. Kakva je to neshvatljiva i nedokučiva ljubav koja dolazi od bića sa tako ogromnim moćima da održava ne samo naš svijet već i bezbrojne zvijezde, planete, galaksije, i moguće nebrojene univerzume?

Hvala vam što ste mi omogućili da dođem i iznesem svoja otkrića. Ukoliko su moja zapažanja bila nešto što prevazilazi vaša shvatanja, izvinjavam se zbog toga. Bilo je neophodno da izložim ovaj puki minimum da prikažem načela atomske fizike i kako ona dokazuju teoriju «velikog praska.»

Hvala vam doktore Smut na vašem sjajnom doprinosu, i hvala publici na večerašnjem dolasku. Sledeće sedmice tema simpozijuma je «Svjedočanstvo prirode.»

Sedmo predavanje (26. jul 1997.)

SVJEDOČANSTVO PRIRODE

Dobro veče svima, radujemo se što ste opet došli na ovo sedmo predavanje u našoj seriji o Stvaranju. Kao što je najavljeno prošle nedjelje, imamo prednost da po drugi put naš gost bude pastor Džordž Vandeman, inicijator TV programa «Pisano je.» Upravo prije dvije sedmice on je na moj zahtjev došao da najavi Boba Džentrija. Premda nije naučnik u najužem smislu te riječi, on je naučnik na polju religije. Mnogo je proučavao i čitao i veoma je obrazovan. Opširno je pisao o mnogim stvarima. Zamolio sam brata Vandemana da podijeli sa nama više informacija iz svoje knjige «Vidjeti znači vjerovati.» Pastore Vandeman, dobrodošli natrag. Nestrpljivo očekujemo da čujemo to što ćete podijeliti sa nama.

Hvala vam Devon što ste me opet pozvali. Zadovoljstvo mi je doći i podijeliti sa vama ono što je Bog otkrio o sebi preko prirode. Večeras bih vam prvo želio skrenuti pažnju na dokaze o Bogu koji se nalaze u svjetlosti, boji, kretanju, obliku i perspektivi.

Puno se toga ima više vidjeti od onoga što je na očima. Svaki put kad otvorimo oči, mi moramo prevesti nevjerovatno komplikovanu gomilu informacija u likove koji čine smisao. Mi gledamo svojim mozgom. A ono što vidimo može pomoći našim umovima da vjeruju.

Zar nije zanimljivo da nam sve ovo konkretno, fizički objekti, postaje realno samo zbog nečeg nematerijalnog kao što je svjetlost, nečeg duhovnog kao možda svjetlost? Biljke dobijaju svoj konačan oblik na svjetlosti. Drvo pokazuje svoju kakvoću i oblik na svjetlosti. Zidovi definišu veličinu prostorije na svjetlosti.

Kad upalimo sva svijetla, sve izgleda stvarno. Sada možemo vjerovati. Bez svjetlosti, ne možemo vidjeti da bi vjerovali. Da li ste ikad zastali da se upitate zašto? I da li ste ikad zapitali kako ljudsko oko može gledati? Da li je ono je foto-aparat koji škljoca i odašilje slike u mozak? Da li ono bilježi prizore električki? Hajde da pogledamo kako svjetlost i naše oči zajedno rade.

Kad nam je svjetlost uperena u oči, ona prvo pogađa prozirnu rožnjaču. Iris, koji se nalazi iza rožnjače, kontroliše količinu svjetlosti koja ulazi u oko promjenom veličine zenice, rupe u centru koja izgleda crna.

Jednom kad se odgovarajućoj količini svjetlosti dozvoli ulazak u oko, ona se mora saviti da bi se skupila u središtu. Rožnjača, zbog svoje izbočene površine, savija svjetlost tačno prema centru oka. Svjetlost zatim dolazi do malih leća, koje su otprilike veličine i oblika malog zrnca. Leće se sastoje od preko 2000 neizmjenno finih slojeva prozirnog vlakna.

Ove leće, za razliku od sočiva u foto-aparatu, su savitljive i mogu se lagano izbočiti ili ulegnuti. Ovo mijenja smjer svjetlosti i tako pomaže oku da fokusira vrlo oštro. Čovječija vizija je izvanredno fleksibilna. Mi se možemo usredsrediti na objekte koji su nam na nekoliko santimetara ispred nosa a zatim smjesta prebaciti na jasan, oštar pogled na udaljenu zvijezdu.

Nakon što se fokusira pomoću leća, svjetlost prolazi kroz supstancu nalik na žele koja ispunja najveći dio unutrašnjosti vaših očiju. Ova staklasta tvar je povezana sa lećama na takav način da drži svjetlost na putu po istoj fokusiranoj stazi.

Konačno svjetlost pogađa mrežnjaču, ružičastu presvlaku koja pokriva pozadinu oka. Mrežnjača grubo odgovara filmu u foto-aparatu. Zapakovano u mrežnjači nalazi se ono što se naziva štapićima i dužicama. Ovi fotoprijemnici sadrže pigmente osjetljive na svjetlost.

Štapići i dužice su malo nalik na dvije vrste filma u foto-aparatu. Otvorene dužice su najaktivnije na jakoj svjetlosti. One nam daju potpuno obojanu, jasnu viziju. Tanke dužice su za zatamnjenu svjetlost. Poput vrlo osjetljivog crno-bijelog filma, one stvaraju monohromu (jednoboju) sliku kad je dostupno malo svjetlosti. Zato se čini da svjetlost nestaje u noći i mi u osnovi vidimo različite sive sjenke.

Oko 130 miliona ovih dužica i štapića su zajedno pomiješani kroz mrežnjaču, zauzimajući površinu veličine poštanskog žiga. Ovo nam omogućuje da relativno lako predemo sa vizije pri sjajnoj sunčevoj svjetlosti na viziju u vrlo zatamnjenoj svjetlosti.

Naši fotoreceptori, štapići i dužice, takođe obavljaju još jednu vitalnu funkciju. Oni transformišu svjetlost koju primaju u signale, dijelom električne a dijelom hemijske. Ti kodirani signali je ono što dolazi u mozak.

Da bi se ovi signali prenijeli, neophodna su nervna vlakna mrežnjače. Ova vlakna stvaraju složenu međusobno povezanu mrežu koja se širi preko mrežnjače. Ovaj sistem za prikupljanje podataka okuplja zajedno sve signale na jednoj tački. Nervna vlakna su zajedno povezana kao kabal i prolaze pozadinu oka kao optički nerv. Ali stvari se tek sada komplikuju. Optički nervi iz svakog oka prelaze uzduž i poprijeko u mozak. Oni nekako izmjenjuju informacije tako da se likovi iz oba oka mogu koordinirati u jedno stereoskopsko polje vizije. Zatim novi grupa specijalizovanih nervnih vlakana preuzima signale i sprovodi ih do vizuelnog korteksa u stražnjem dijelu mozga. U ovoj maloj masi sive tvari, događa se stvarni fenomen 'gledanja.'

U našem vizuelnom korteksu svrstani su bilioni ćelija u određenom broju slojeva. Sve te ćelije imaju visoko specijalizovane funkcije. Neke šalju projekcije u druga područja mozga gdje se javlja memorija i asocijacije. Uopšte, one dodaju, kombinuju, razmjenjuju, i organizuju vizuelne podatke na neki zagonetan način koji još nije dokučen. Rezultat je percepcija (opažanje), slika u umu.

Jasno je da gledanje nije jednostavna stvar. Organi koji proizvode vid su čudesni. Naučnici nam kažu delikatni inženjering očne rožnjače i sočiva čini da najsavršeniji foto-aparat u poređenju s njime izgleda poput dječje igračke. Mali štapići i dužice u mrežnjači transformišu svjetlost u elektricitet kroz hemijske procese koje ni najsavremenije laboratorije ne mogu reprodukovati. I konačno, moždane ćelije u našem vizuelnom korteksu sintetizuju bezbrojne djeliće podataka u čudo percepcije, nešto čemu se nijedan kompjuter ne može ni približiti. Inženjering, hemija, procesovanje informacija, sve to je uključeno svaki put kad otvorimo oči. Sve upućuje da su naše oči čudesno osmišljene. U stvari, što više saznamo o viziji, to je teže pripisati sav ovaj genij slučaju.

Oko svakako zahtijeva Stvoritelja. Moramo se zapitati: da li je ljudsko oko moglo evoluirati iz nečeg jednostavnog do svoje sadašnje složenosti? I Čarls Darwin je nešto kazao o tome. Sjećate se, Darwin je čovjek koji je prvi predložio teoriju evolucije. Ali na jednom mjestu je konstatovao da ga misao o mogućnosti da se oko produkuje prirodnom selekcijom čini bolesnim.

Postoji vrlo dobar razlog zašto ljudsko oko pričinjava tolike neprilike evolucionistima i zašto ono predstavlja kamen spoticanja za razvijanje konzistentnog modela prirodne selekcije. To znači, na primjer, jake, zdrave životinje se prirodno selektuju da prežive nad slabijima jer su bolje prilagođene na okolinu. Tako se one lagano sve bolje i bolje adaptiraju. Promjene na bolje se zadržavaju, dok one štetne isčezavaju. Sve ovo se, međutim, mora događati milionima godina kao rezultat miliona malih genetskih promjena. Te mutacije, kako se vjeruje, postepeno se akumuliraju i rezultiraju u složenije oblike života.

Ali evo jednog problema. Ljudsko oko je apsolutno beskorisno ako nije kompletno. Ono jednostavno ne može postepeno evoluirati. Nema načina da dio oka može biti od koristi nekoj životinji. Prirodna selekcija bi eliminisala, a ne očuvala, bilo kakav djelimično razvijen očni organ.

Sočiva, koja fokusiraju svjetlost, bi bila beskorisna bez mrežnjače, koja je čulo za svjetlost. Sva svjetlost koja se prima ne bi imala nikakve svrhe bez nervnih vlakana koja prenose signale u mozak. A ovi signali bili bi beskorisni bez vizuelnog korteksa, koji ih interpretira.

Vizija uključuje složene interakcije nerava, mišića, tekućina, žlijezda i moždanih ćelija. Sve mora biti savršeno integrisano i izbalansirano da bi mogli vidjeti. Sve mora funkcionisati ili ništa neće raditi. Dakle, vidite, vrlo je teško zamisliti kako se nešto kao oko moglo postepeno razviti.

Razmišljanje o tome mučilo je Darvina. Ali ne mora i nas. Oko nije nikakva zbunjujuća misterija. Ono je divno umjetničko djelo ako ga shvatimo kao rad Svemoćnog Stvoritelja.

Kad bi samo otvorili oči na čudo vizije, gledanje bi nam pomoglo da vidimo Boga Stvoritelja.

Možemo zapaziti kako vizija i oko ukazuju na Dizajnera ili Stvoritelja. Biblija nam takođe kazuje da sama svjetlost može uputiti na Njega. Bog je svjetlost. On prosvjetljuje. On grije. On stvari čini realnim. Simbol je sasvim jasan. Ali, znate, naučna otkrića o svjetlosti su pokazala više zašto je to naročito prikladan simbol.

Čini se da svjetlost izgleda vrlo jednostavno. Ako pogledate u neki izvor svjetlosti vidjećete samo poplavu bjeline. Ali ako propustite zrak svjetlosti kroz prizmu, zapazićete nešto sasvim različito. Staklo prizme prelama ili zakrivljuje svjetlost i rasipa zrak u različite talasne dužine, uzrokujući pojavu čitavog spektra boja.

Upravo kroz ovakve eksperimente naučnici su davno otkrili da svjetlost u stvari sadrži sve boje. Svjetlost koju nazivamo bijelom kombinuje sve boje u dugi. U stvari, sama boja postoji samo kroz svjetlost.

Obično razmišljamo o nekom boji nekog predmeta kao o nečemu što on posjeduje, čime je obojen. Rumenilo na jabuci izgleda kao njen sastavni dio. Boja narandže se čini njenom neodvojivom svojinom. Ali, u stvari, svjetlost koja pada na njih je ono što im daje boju. Kad boje u bijeloj svjetlosti dopru do jabuke, one se reflektuju do naših očiju samo kao dio spektra, kao crvena svjetlost. Površina pomorandže reflektuje do naših očiju samo narandžastu svjetlost.

ČUDA BILJNOG SVIJETA

Ako istražujemo lokalni park ili šumu, većina nas će vidjeti samo gomilu zelenila, asortiman teško opisivog lišća i grana koje se prostiru pred nama. Možda i ne sanjamo, prilikom svojih nedeljnih šetnji, da smo nepisani svjedoci arhitektonskih vještina, hemijskih čuda, letačkih novotarija, i složenog procesovanja podataka. Sve to je upravo tu, samo ako pridemo dovoljno blizu i posmatramo.

Većina od nas koristi biljke da ukrasi dnevni boravak, osvježi kancelariju, ili doda boju svom poršeu. Naravno, lijepo je imati ih oko sebe ili u pozadini. Ali ipak ih mnogo ne primjećujemo. Ne zapažamo, na primjer, koliko toga je uključeno u nešto što izgleda jednostavno, u jednu običnu stvar: okretanje biljke prema svjetlosti. Mi prosto očekujemo od njih takvo ponašanje. One se prirodno okreću prema svjetlosti; ona ih privlači. Biljkama je potrebna svjetlost da bi bile zdrave, da rastu. Ali kako one to čine? I kako izvode tu tehnološku vještinu pretvaranja svjetlosti direktno u energiju?

Najveći dio informacija koje se iznose u ovom poglavlju zasnivaju se na proučavanju biljaka naučnika i pisca Feliksa Paturija (Felix Paturi). On je svoju knjigu naslovio «Priroda, majka domišljatosti» (Nature, Mother of Invention). U ovom poglavlju vidjećemo kako je Majka Priroda nevjerovatno dovitljiva posmatranjem čuda flore.

Biljke su majstori onoga što se zove 'fototropizam,' kretanja biljaka kad su stimulisane svjetlošću. One imaju svu neophodnu mehaniku – sredstva za mjerenje, interpretaciju i kretanje – u jednoj kompaktnoj jedinici. A ona je nevjerovatno osjetljiva. Biljka koja se držala jedan dan u mračnoj prostoriji će reagovati na bljesak svjetlosti dug jedan dvijehiljaditi dio sekunde. Na drvetu ili grmu, svaki pojedini list se savija i okreće kako bi ih što je moguće manje bilo osjenjeno i svaki prima adekvatnu energiju. Biljke su riješile energetski problem koji i dalje muči industrijalizovani svijet, i to su uradile na velikom opsegu. One efikasno koriste energiju, bez opasnih otpadaka. Razmislite o tome. Biljke su proizvodile otpad hiljadama godina, duže od fabrika. Ali one odlažu svoje smeće bez zagađivanja. Njihovi otpaci se razlažu u zemljište da bi opet postali hrana. Proizvodnja i razlaganje se međusobno poništavaju. Sve se reciklira. Tako dobro izbalansiran sistem može nastaviti da funkcioniše u nedogled.

Sunčeva energija čini ruže crvenim, ljubičice plavim i paprat zelenom. Da li je onda ikakvo čudo što je psalmista bio pokrenut da napiše hvalu Jehovi: «Daješ te raste trava stoci, i bilje na korist čovjeku, da bi izvodio hljeb iz zemlje» (Psalam 104:14)!

Psalmista je vidio mudrog Stvoritelja u čudesima flore. Koliko bi više trebalo da ga mi vidimo sada. Sunčeva svjetlost je vitalni dio tog čuda, a tako i voda. Hajde da pogledamo kako je biljke absorbuju.

Recimo da živite u stanu na šestom spratu, oko 20 m od tla. I recimo da vi i vaša porodica koristite 150 litara vode dnevno. To zahtijeva jedan veliki sistem cijevi i pojačan pritisak da ispumpa tih 150 l na 20 m visine u zraku. To je jedan od razloga zašto dobijate one divne male račune svakog mjeseca.

Ali da li shvatate da jedna odrasla breza radi taj težak posao preko toplog ljetnjeg dana? Ona svakog dana iznosi 150 litara do svojih grana i listova, bez elektriciteta, goriva ili

snažne pumpe. U stvari, samom drvetu nije potrebna nikakva energija u ovom poslu. Sve se odvija automatski.

Kad voda isparava iz listova, ona stvara stalno kompezaciono upijanje vode ispod. Usisavanje se nastavlja kroz mladice, grane i stablo do korjena.

Ovo se dešava zato što su 'cijevi za vodu' kod drveća u stvari brojne mikroskopske cjevčice. Nijedna usisna puma koju je čovjek izmislio ne može povući vodu više od trideset stopa. Mlazevi vode koji se vuku preko ove visine u običnim cijevima neminovno se vraću. Ali najvisočije drveće može upijati vodu do svojih najkrajnjih grana zato što su im male 'kapilarne' cijevi nekoliko hiljaditih djelova milimetra u prečniku.

Kako istinito zvuče ove riječi iz Psalma 104:16: *«Drveta Gospodnja su dobro zalivena, kedri libanonski koje je posadio.»*

Zaista, drveta koja je On posadio se genijalno napajaju vodom. Ali ima još puno toga u tehnologiji i inženjeringu biljaka. Da li ste znali da su biljke takođe izvanredne arhitekthe?

Godine 1850., arhitekta Ser Džozef Pakston (Sir Joseph Paxton) se uključio u takmičenje u dizajniranju zgrade koja se trebala postaviti kao londonska svjetski izložbeni centar. Čeznuo je da nadmaši svoje rivale dizajnom stoleća. Pakston je dočarao jedno zdanje ogromnih dimenzija, koje nema ništa teško ili nezgrapno oko sebe; osmislio je strukturu koja će proizvesti svjetlosni efekat, a ipak laganu. Ali problem je bio što tada nije postojao način za konstruisanje takve građevine. Velike strukture su zahtijevale masivne potporne zidove. Izledalo je da nema načina da se napravi ovo divno, prozračno zdanje koje je Pakston imao na umu.

Ali onda se sjetio izvjesne biljke koju je obrađivao kao baštovan u svojoj mladosti: kraljevskog vodenog ljljana. Ploveći listovi ovog ljljana su ogromni, do 180 cm u prečniku, i vrlo tanki. Ali uprkos tome, sasvim su stabilni. Oni tu stabilnost postižu pomoću komplikovanih potpora sa donje strane. Od sredine lista rasprostiru se rebra, dijeleći se u više ogranaka.

Kraljevski vodeni ljljan dao je Pakstonu ideju kako da spovede svoj arhitektonski san u stvarnost. U svom dizajnu iskoristio je nekoliko glavnih potpornih stubova povezanih sa više malih rebara. I osvojio je takmičenje. Rezultat? Kristal palas (Crystal Palace) svjetske izložbe, fantastičan uspjeh. To se pokazalo kao tačka velikog zaokreta u arhitekturi. Visoki oblakoderi od čelika i stakla koje danas gledamo svuda oko sebe u stvari datiraju unazad do te divne, prozračne Kristalne palate, i, da, još dalje do jedinstvenog dizajna kraljevskog vodenog ljljana.

Biljke su takođe usavršile vještinu i nauku vazduhoplovstva. I uradile su to mnogo prije nego su se Orvil i Vilbur Rajt (Orville&Wilbur Wright) vinuli svojim krhkim plovilom u zrak. Najčešće ovo imamo priliku da vidimo u načinu na koji se sjeme usmjerava to pogodnog tla. Ako bi drvo ispuštalo svoje sjeme ravno dolje, sjemenke će pokušati da izrastu u sjenci matičnog drveta i uskoro se međusobno ugušiti. Sjeme se mora prenijeti dalje od matičnog drveta ili biljke, a to se postiže na razne načine.

Obični maslačak šalje svoje sjeme visoko u zrak pomoću malih padobrana. On u stvari prvo izmjeri relativnu vlažnost, temperaturu i brzinu. «On će osloboditi svoje sjeme tek kad su uslovi sasvim dobri. Mora duvati postojan vjetar, a ne u kratkim naletima; vazduh mora biti topao i suv što upućuje da će prevladati strujanja vjetra koja imaju uzlaznu putanju. Tek

tada se leteće sjeme pušta i polazi na svoje važno putovanje. Ovo sjeme maslačka, koje visi ispod svojih padobrana poput mnoštva padobranaca, može putovati do velikih udaljenosti.

Neke druge biljke takođe prenose sjeme pomoću padobrana. I ono što je vrlo zanimljivo je da one dolaze iz veoma različitih botaničkih porodica. One nijesu ograničene na jednu vrstu ili skupinu; nijesu jedan tip biljaka. Dakle ovo predstavlja stvaran problem za teoriju evolucije. Jedno je pretpostaviti da se samo jedna grupa biljki rukovodila u evoluciji ovog genijalnog padobranskog rješenja problema prenosa sjemena. To samo po sebi zahtijeva mnogo vjere. Ali vjerovati da je čitav asortiman različitih tipova biljaka razvio ovu istu zapanjujuću soluciju do opšte prepoznatljivosti, iziskuje puno više vjere nego se ikad može prikupiti.

Nadam se da počinjete uviđati da pozadina sve te vještine biljaka u rješavanju tehničkih problema leži u jednom opštem imenitelju, jednom zajedničkom izvoru: genijalnom Stvoritelju.

Sa padobrana prelazimo na jedrilice. Najzanimljiviji primjer je vjerovatno krilato sjeme tropske lijane. Ono raste visoko na granama svog matičnog drveta usred divnog, blistavo zelenog lišća. Sjeme lijane razvija dva krivudava krila, koja su prozirna, svjetlucava i vrlo elastična. Kad se sjeme oslobodi od drveta, ono odjedri na povjetarcu.

Hladno objektivni naučnici postaju vrlo elokventni kad iznose zapažanja o ovom dijelu biljne aeronautike. Jedan profesor je opisao jedrilicu lijane na ovaj način: 'U širokom luku, graciozno se njišući tamo-amo, sjeme se lagano spušta, gotovo bezvoljno, ka zemlji. Potreban je samo dašak vjetra da ga načini rivalom leptirima u letu.'

Pioniri vazduhoplovstva su takođe bili impresionirani savršenim letom sjemena lijane. U letilicama dovoljno lakim da lebde na vjetru, ključni činilac je bila stabilnost. Prve leteće mašine su padale. Ali prozirna jedra sjemena lijane su bila veoma stabilna. I tako su pioniri letenja, Itrič (Etrich) i Vels (Wels) iskoristili sjeme lijane u dizajniranju letilice bez repa. Polovilo koje se pojavilo 1904. godine se pokazalo kao preteča u istoriji avijacije. Letjelo je oko 900 metara. Još jedno tehnološko čudo upućuje na prirodu kao majku domišljatosti.

Dakle, vidjeli smo padobrane i jedrilice u biljnom svijetu; ali šta je sa helikopterima? Sjeme norveškog javora je jedan primjer. Ono je opremljeno sa malim vijugavim krilima. Kad sjeme pada sa drveta, vazdušno trenje uzrokuje brzu rotaciju. Ono se vrti po spiralnoj stazi oko glavice na svojoj osnovi. Efekat je potpuno isti kao onaj koji proizvodi okretanje propelera na helikopteru. Rotacija stvara kompletnu cirkularnu površinu, koju vjetar može uhvatiti. I, naravno, sjeme tako pada mnogo sporije, a najmanji dašak vjetra ga može odnijeti više od 100 metara. Aeronautika! Ko bi mogao pomisliti da drvo radi na takav način? Ko može dokučiti stvaralački Um iza svega toga?

Razmislite za trenutak o 'meinfrejm' kompjuteru, jednom od onih zaista velikih inovacija moderne tehnologije. Njegova sposobnost da memoriše i ponovo nalazi podatke, računa, sortira i popisuje je zadivljujuća. Kompjuteri obavljaju funkcije za pola sekunde za koje bi matematičarima trebale sedmice ili čak mjeseci. Ove mašine su pravi rješavači problema.

Elektronski kompjuteri postaju sve manji i sve brži iz dana u dan. Mikro-elektronika nastavlja da razvija manje i efikasnije čipove i kola. Ali koliko je impresivno kompjutersko razlaganje brojeva, postoji nešto još impresivnije što može stati na dlan čovječije šake, jedno

malo čudo koje konkuriše sveukupnom procesovanju informacija koje prostorija puna kompjutera može obavljati. Šta je to? Obično sjeme.

Sada će neki od vas možda kazati: «Sačekaj trenutak. Znam da sjeme raste na cvijeću i drveću, ali da obavlja posao kompjutera? Zar to nije otišlo malo daleko?»

Ali hajde da razmišljamo o tome. Jedno sjeme biljke mora sadržati sve specifikacije te biljke; sve informacije o njenom izgledu i ponašanju moraju se memorisati upravo u jednoj sjemenki. Veličina, oblik i boja biljke, njene reakcije na toplotu i hladnoću, svjetlost i tamu, sušu ili pljusak, sve se mora unaprijed odrediti u sjemenu. Dakle koliko megabajta bi trebalo kompjuteru samo da programira boju cvijeta neke biljke? Ili, recimo, da matematički ukodira samo spoljašnji oblik drveta? Razmislite o programiranju tačnog geometrijskog oblika listova, pupoljaka, cvjetova, ploda, kore, grana. Dolazimo do miliona i miliona digitalnih notacija. Razmislite o pokušaju da se programiraju hemijska svojstva biljnog soka, ili raspored raličitih tipova tkiva. Zatim pokušajte da odredite kako uputiti biljku u tehnike preživljavanja u različitom okruženju. Kako bi uprogramirali široki spektar prilagođavanja o kojemu smo danas govorili?

Pisac i naučnik, Feliks Paturi, je kao prvo zaključio da bi kapacitet memorije jednog velikog savremenog računara jedva bio dovoljan za sve ove podatke. Ali sve te informacije i ne samo one se memorišu u svakoj maloj sjemenki.

Nevjerovatni kompjuter. Želite li da posmatrate taj daleki horizont visoke tehnologije? Ne morate ići u Silikonsku dolinu (Silicon Valley). Ne morate ići u MIT (Tehnološki institut u Masačusetsu). Samo iskopajte sjemenku koja leži u zemlji. Tu se dešava zaprepašujuće procesovanje informacija.

Evo čvrstog dokaza o beskonačno mudrom Stvoritelju. Ne mogu vjerovati da je sjeme proizvod prirodne selekcije ili genetske mutacije. Slabe životinje bi bile zbrisane prirodnom selekcijom. Genetska mutacija može tu i tamo proizvesti koju nakazu. Ali ti slijepi procesi ne pronalaze kompjutere ove veličine. Žao mi je, ali to se nije dogodilo.

Ukoliko ne možemo uočiti nevjerovatni Božji genij iza biljne aeronautike, arhitekture i hemije i kompjutera sjemenke, onda sa našim vidom nešto nije u redu. Naš Stvoritelj je riješio širok spektar tehničkih problema. On je stvorio solucije koje su inspirisale naše najveće izume.

KO JE KAZAO PČELI?

Kompjuteri, rakete, enciklopedije i avioni su produkt genija i napornog rada. Ali ljudi koji su ih osmislili su proizvod slučaja. Tako nas napokon uče.

Ali da li ste znali da obična pčela, čak i ne pokušavajući, može omesti te zaključke briljantnih umova?

Ali koliko zapravo želite pripisati toj nevjerovatnoj magiji vjekova? Ako se evolucija dogodila, kako se dogodila? Da li bi bilo nerazumno postaviti neka specifična pitanja na jednom malom području?

Pridružite mi se u posmatranju fascinantnih aktivnosti obične pčele. Obećavam da će biti nekih iznenađenja i velikih dilema za one koji svo stvaranje pripisuju pretpostavljenoj sili vremena koje je u prošlosti radilo ono što ne može sada!

Da li ste ikad zapazili da su pčele nevjerovatne arhitektae? Pčelinjak, remek-djelo inženjeringa, sa redovima i redovima šestostraničnih komora i zidovima od voska. Tu mermernu palatu koju zovemo saće grade pčele mlade od sedamnaest dana. Ipak svaka mala komora je iste veličine, šestostrana, sa svaka tri para zidova licem prema drugom. Zidovi komora su debeli samo 0,07 mm, a ipak tako jaki da pola kilograma saći može držati najmanje 10 kg meda.

Kako ove mlade pčele znaju da heksagon ima najmanji obujam, i zato mu treba najmanja količina građevinskog materijala? Kako znaju da su ćelije heksagona najbolji i najekonomičniji plan? Ko im je kazao? Ipak one sve to rade bez nacрта ili šeme ili uglomjera. I svaka ćelija je taman toliko velika da odgovara pčeli!

Kako one to rade? One se vješaju poput vijenca od krova saća. Ili to može biti u šupljini nekog drveta. Jedna pčela se kači za krov, a druga za njene nožice i tako redom. Ovi pčelinji lanci postaju sve duži i duži, i dok se njišu naprijed nazad, kače se za pčele desno i lijevo dok ne formiraju živu zavjesu.

One se ovako vješaju da proizvedu vosak. Vidite, postoje četiri džepa za vosak na pčelinjem truhu. I nakon otprilike dvadeset četiri sata visenja, vosak počinje da se pojavljuje iz ovih džepova. Kad pčela osjeti da je njen vosak spreman, on se penje preko drugih pčela, vadi vosak iz džepova, žvaće ga i polaže u saće. Ispočetka one samo gomilaju vosak. Zatim oblikuju grube gomilice, penju se na njih i guraju. Očito da sve ovo guranje uspostavlja vibracije koje pčelama omogućuju da ocijene elastičnost i debljinu zidova. Rezultat je savršen oblik i nevjerovatna tananost zidova. To je način na koji se pravi saće. Pčele izvršavaju svoje zadatke u savršenoj kooperaciji, kao da su im zadaće izložene na oglasnoj tabli!

Mora da se radi o čudesnoj organizaciji, reći ćete. Da. Ali ko je usmjerava? «Istina je da nijedna pčela ne živi za sebe. Sve one žive za pčelinjak. U jednom pčelinjaku može biti od četrdeset do sedamdeset pet hiljada pčela, ili više, i sve djeluju u savršenom skladu, kao cjelina.

Ali ko je vođa? Da li je to matica? Možda ćete kazati da ona upražnjava liderstvo u vrijeme rojenja. Ali čak i tada pčele radilice igraju ključnu ulogu u lociranju novog gnijezda. Matica je naravno mašina za polaganje jaja. U jednom danu ona može izleći dvije hiljade jaja. I evidentno je da ona proizvodi hemijske signale koje na neki način osposobljavaju koloniju da glatko funkcioniše. Kažu da je potrebno manje od stotinu pčela radilica da sagrade saće ako je prisutna matica, a na hiljade njih kad matice nema. Ali da li je ona vođa pčelinjaka? Svakako ne.

Ni trutovi nijesu lideri. Ove muške pčele su potpuno indolentne. Oni provode život u čekanju, u isčekivanju prilike da jure maticu na njenom parnjačkom letu. Radilice su nesumnjivo pravo čudo pčelinjaka. Ali one nemaju vođu. Ipak sve one odlično rade!

Pčelama su potrebne dvije stvari, polen i nektar. Obje se nalaze u cvjetovima. I dok lete u cvjetna polja, one polaze čudesno opremljene. Na prvom mjestu, pčela je fantastično sagrađena leteća mašina. Transportni avioni koje je napravio čovjek mogu nositi teret od oko 25 procenata sopstvene težine. Ali pčele mogu ponijeti skoro 100 posto svoje težine. Pčeli nije potreban propeler ili džet. Njena kratka široka krila je i podižu i vuku. Ona se može kretati ravno gore ili dolje, ili može lebdjeti u zraku. Njena kratka krila se savijaju za pola

sekunde kad se uvlači u cvijet. Ona svoja krila može koristiti i kao ventilator za rashlađivane pčelinajka.

Pčela ima tri mjesta za skladištenje tereta. Jedno je tank unutar njenog tijela u kojem čuva nektar. Zatim, na svojim stražnjim nogama, ona ima dvije korpice za nošenje polena. Zamislite teretni avion sa teretom koji se niže ispod njega!

Da li su ove korpe za polen nešto što je evoluiralo zbog potrebe? Dakle, prvi zapis koji je čovjek napravio o pčeli datira oko 3000 god.p.n.e. Ona je tada imala korpice za polen. I otada se one nijesu mijenjale!

Pčela može isisati tovar nektara za minut. Tri minuta su joj potrebna da napravi dva ispučena tovara polena u korpicama na svojim stražnjim nogama.

Kako ona to radi? Dakle, pčela se uvlači u cvijet i njeno tijelo sakuplja polen struganjem odjeljaka za polen. Ona se meškolji po cvijetu, a žuti prah prijenja za dlačice na njenom tijelu.

Ali to nije tako jednostavno. Kako ona ubaca polen u korpe? I kako ga održava da se ne prospe u letu? Teret se mora nakvasiti, zajedno presovati, sabiti, i jednako izbalansirati na svakoj nozi. Ali vjerovali ili ne, pčela sve to radi dok lebdi u vazduhu ili viseći samo na jednoj nožici!

I sada je mala pčelica, djelujući kao skaut, otkrila cvjetno polje i spremna je za povratak u pčelinjak sa uzorkom nektara i polena. Kako će naći put natrag? Imajte na umu da može biti daleko po nekoliko milja, i da je njeno traganje moglo odvesti u nekoliko pravaca prije ovog otkrića. Ipak ona sada leti pravo natrag u pčelinjak!

Ko joj je rekao kako da postupi? Kakvu opremu za navigaciju ona posjeduje? I kad se jednom vrati u pčelinjak, kako će obavijestiti svoje drugarice o lokaciji blaga koje je pronašla?

Tačno je da pčele mogu razlikovati mirise sa velikom vještinom. Kad se jedna pčela vrati u pčelinjak sa nektarom sa nektarom iz obližnjeg cvijeća, druge pčele napuštaju pčelinjak i lete direktno na izvor. I one djeluju kao da imaju neki unutrašnji časovnik. Ako otkriju da je hrana dostupna u određeno vrijeme dana, one se vraću u isto vrijeme sledećeg dana.

Ali šta ako je cvijeće udaljeno nekoliko milja? Sigurno da mora postojati neko ograničenje za čulo mirisa ovih majušnih stvorenja. Šta onda? Kako može mala pčela prenijeti svojoj drugarici lokaciju izvora koji je pronašla? Dakle, još ništa nijeste čuli. Ispričaću vam nešto o «trbušnom plesu!»

Ponekad pčela vraćajući se sa nektarom i polenom izvodi posebne prikaze za koje mnogi naučnici vjeruju da su način saopštavanja lokacije izvora nektara. Ona predaje uzorke nektara ostalim pčelama i skreće njihovu pažnju. Zatim, dok one posmatraju, izvodi zabavnu igru pred njima zvanu trbušni ples zbog načina na koji mrda truhom. Ona pravi osmicu preko naličja saći. Začuđujuće je to što ugao plesanja dolje vertikalno na saće predstavlja horizontalni smjer izvora hrane s obzirom na smjer sunca.

I ne samo to. Broj plesova u minutu ukazuje na udaljenost do polja. Ali iznenađuje to što je taj broj obrnuto srazmjeran u odnosu na udaljenost. Znači, što je polje udaljenije, broj je manji. Drugim riječima, ako pčela opiše deset krugova za petnaest sekundi, cvjetno polje je daleko 100 metara. Ali ako se pčela usporeno kreće, recimo dva kruga za petnaest sekundi,

cvijeće je udaljeno gotovo 7 kilometara. A sad slušajte ovo. Mali proračun će pokazati da ova relacija sa udaljenošću nije prosto aritmetička već logaritamska! Šta mislite o tome?

Kakav mozak ima ova mala pčelica? Ko bi mogao pomisliti da ona sve ovo radi? Kako je ovo majušno stvorenje naučilo da dovodi u vezu uglove sunca i udaljenosti uvježbavanjem plesnih koraka? I kako to da milioni pčela razumiju taj jezik?

Svjestan sam da neki naučnici nijesu ubijedjeni da pčele razumiju taj jezik. Oni ne vjeruju da ovaj čudni ples prenosi ostalim pčelama lokaciju cvjetnog polja. Svjestan sam kontradikcije po ovom pitanju.

Ali ako ste kojim slučajem skloni sumnji, onda razmotrite sledeće. Pčela, pomoću ovog plesa, može prenijeti lokaciju ljudskim bićima. Ljudi to mogu razumjeti. Ljudi mogu posmatrati ovaj ples i otkriti cvjetno polje. Da li je ovo išta manje nevjerojatno? Da li je išta manje čudo prenijeti ovu informaciju ljudskim bićima, u logaritamskim terminima, nego je saopštiti drugim pčelama? Mislim da nije!

Ponavljam, kakav to mozak ima mala pčela? Da li je to slučajno? Jedan pisac sugerise da ako bi željeli da napravite duplikat unutrašnjeg kola pčele, ako biste htjeli da spojite njen navigacioni sistem i sistem za navođenje, evo sa čime bi trebali da počnete: 'unutrašnjim satom. Senzorom polarizovanja svjetlosti. Kompjuterom za azimut ugla zunca. Instrumentom za mjerenje prave vertikale. Opremom za približan račun prevaljenog puta. Pokazivačem za brzinu i pravac vjetra. Trigonometrijskim kalkulatorom i tabelama. Indikatorom za zračnu i površinsku brzinu.'

Zvuči malo ekstravagantno. Ali tačno je, nakon svega što smo vidjeli o dostignućima pčele.

Pitam se da li ste shvatili koliko je pčela neophodna za sam život. Pčele, naravno, ne mogu egzistirati bez biljaka i cvijeća, sa njihovim polenom i nektarom. Ali to važi u oba pravca. Mnoge vrste biljaka i cvijeća nebi mogle egzistirati bez pčela koje ih oprašuju. U stvari, mnoge divne i plodonosne biljke bi nestale. I kakav bi to bio gubitak!

Hajde da još jednom razmislimo. Da li se pčela, sa svom svojom fantastičnom opremom za rad, tek tako dogodila? Tokom dugih vjekova? Za kraći vremenski period?

Šta bi bilo da je pčela otpočela bez korpica za polen na svojim stražnjim nogama? Šta bi bilo da je imala korpice za polen, ali ne i zglavke na nogama da sabije polen u korpama, ili osjećaj kako da to uradi? Šta da nije imala dlačice na tijelu da sakuplja polen ili dlačice ali bez načina da očeslja polen? Šta da nije imala razvijen tank za nektar? Šta da nije imala opremu za pravljenje voska ili da nije znala da je potrebno kačiti se u lancu dvadeset četiri časa da bi se stvorio vosak? Šta da vosak nije mogao izdržati visoke temperature pčelinjaka, što može malo koji? Šta da pčele nijesu znale kako da prave kraljevski žele za hranjenje matice i da je ova uginula? Šta da pčela nije mogla da pronade put natrag u pčelinjak ili nazad do polja ili cvijeća?

Pitanja se nižu u nedogled. Nadam se da uviđate da bi ma koji komad pčelinje fizičke opreme bio beskorisan bez ostalih. Da bi bila od koristi, pčelinja oprema i 'know-how' su se morali razviti simultano, a ne malo po malo! Ili ako se dogodila evolucija – zamislite prvu pčelu kako, tamo daleko u prošlosti, počiva na grani drveta. Kakva je to pčela bila? Da li je bila matica? Ali matica se ne može reprodukovati bez truta sa kojim se pari.

Da li je bio trut? Trutovi se ne mogu reprodukovati sami bez matice. Onda radilica? Teško, jer radilice su stvorenja koja nemaju mogućnost reprodukcije.

Teško je izbjeći zaključak da je čitava kolonija morala evoluirati odjednom, simultano sa potpuno razvijenom fizičkom i know-how opremom kod svake pojedine pčele, spremnom za rad!

I naravno, kod pčela kao ni kod ptica, evolucije uopšte nije bilo. Bilo je stvaranje!

Zar nije lakše vjerovati u onu jednostavnu, nekomplikovanu, jasnu tvrdnju koja se nalazi na prvoj strani vaše Biblije: u početku stvori Bog nebo i zemlju?

Ono što vjerujemo o svom porijeklu utiče na ono što vjerujemo o nama samima; tiče se našeg osjećaja sopstvene vrijednosti. Jer ako smo samo evoluirali iz neke jednostavne ćelije u moru, ne možemo imati dostojanstvo bića stvorenih po Božjem obličju. I ako ljudski rod nije pao sa svog visokog položaja, ako Adam nije sagriješio, zašto bi nam onda bio potreban Spasitelj za ljudski rod? Isusova misija postaje nevažna, a krst samo jedna beznačajna drama!

Mogli bismo ovako koliko hoćete. Mislim da možete uvidjeti da ono što vjerujemo o svojim počecima uveliko određuje našu vječnu sudbinu. Da li je ikakvo čudo što đavo, boreći se protiv naših duša, usmjerava svoje najoštrije strijele na prvih sedam glava Postanja? Zašto ovaj naraštaj, opsjednut nagađanjem o svojim počecima, traga svugdje osim u Božjoj Riječi?

Može postojati samo jedan odgovor. On želi da otkrije Adama, ali ne u Postanju! Ipak ovaj jednostavni iskaz u Svetom Pismu čvrsto stoji, tiho pozivajući našu vjeru: «*U početku stvori Bog.*» Nije li moguće da je sve one dokaze koje je prikupio Bob Džentri i mnogi drugi ostavio Stvoritelj kako bi pospješio našu vjeru u izvještaj iz Postanja? Napokon, sama Biblija govori: «*Vjera je tvrdo čekanje onoga čemu se nadamo, i dokazivanje onoga što ne vidimo*» (*Jevrejima 11:1*). Premda se izvještaj iz 1 Mojsijeve nikad neće dokazati izvan svake sumnje, Bog nam je dao sve dokaze koji su nam potrebni za čvrsto povjerenje u Njegovo stvaranje.

Sumnja je u zraku. Ali tako i ptice, koje lete iznad bolje opremljene za navigaciju od najmodernijih borbenih aviona vazduhoplovnih snaga, sposobne da pređu okeane sa svojim ugrađenim instrumentima.

Sukob se mota oko nas. Ali tako i slijepi miševi, koji bez napora koriste svoje ultrasonične radare, opominjući nas da ni tehnologija niti mudrost nijesu ekskluzivna svojina ljudskog uma.

Skepticizam okružuje zemlju. Ali tako i zvijezde, krećući se po svojim nepogrešivim orbitama, obavljaju svoju zadaću sa preciznošću koja zadivljuje um. Knjiga za knjigom autoritativno insistira da je ova zemlja evoluirala milionima godina. Evolucionisti uvjerljivo govore o magiji vjekova, o srećnom sticaju okolnosti koji nas uvijek izbacuje naprijed bez ikakve potrebe za inteligentnim usmjeravanjem, bez potrebe za Bogom. Ali svo vrijeme ptice, slijepi miševi i zvijezde rečito izazivaju njihova ušančena vjerovanja. Još davno David je objavio: «*Nebesa kazuju slavu Božju, i djela ruku Njegovih glasi svod nebeski. Dan danu dokazuje, i noć noći javlja. Nema jezika, niti ima govora, gdje se ne bi čuo glas njihov.*» (*Psalam 19:1-3*)

Niko ne može izmaći tom velikom skladu dok se sva priroda sjedinjuje u jasnom horu: postoji Stvoritelj! Ali Onaj koji je stvorio ovaj svijet takođe je dozvolio svojim stvorenjima da ga prikiju za grubi, hrapavi krst izvan Jerusalima kako bi izgubljeni grešnici mogli naći vječni život u Njemu. I premda nas dokazi o pticama i slijepim miševima, suncu i

konstelacijama koje kruže, osvjedočavaju o onom što jeste, sve to blijedi pred moćnim dokazom Golgote.»

Nadam se da sam vam dao dovoljno hrane za razmišljanje dok razmatrate našeg blagoslovenog Stvoritelja i djela Njegovih ruku. Neka vas Bog blagoslovi dok tragate za istinom.

Hvala vam pastore Vandeman. Cijenimo što ste izdvojili vrijeme iz vašeg prebukiranog rasporeda da podijelite sa nama neke misli o djelima Božjih ruku. Možda će biti još prilike da nam dođete i podijelite više sa nama.

Sledeće nedjelje naš predmet će biti «Svjedočanstvo matematike.» Govoriću ja. Bog je Bog reda i zakonitosti. Ono što ću izlagati biće zapanjujuće kad uvidite matematičku preciznost otkrivenu u Božjoj tvorevini. Hvala vam svima na dolasku i laku noć.

Osmo predavanje (2. avgust 1997.)
SVJEDOČANSTVO MATEMATIKE

Večeras nastavljamo sa našim dokazima o Božjem postojanju i Njegovom božanstvu razmatranjem onoga šta nam otkriva matematika u prirodi i Bibliji. Ovi argumenti su tako obimni da možemo izložiti samo mali dio dostupnih dokaza. Ako je neko među publikom zainteresovan za dalje proučavanje, postoje čitave knjige napisane o ovom predmetu. Biće mi drago da vam dostavim spisak posle sastanka.

BROJ SEDAM U PRIRODI

Broj 7 (simbol savršenstva) Bog je odredio kao svoj broj od vremena stvaranja, dok je 6 (simbol nesavršenosti i čovjekov broj, jer čovjek je stvoren šestog dana) broj Sotone od vremena kad je sagriješio. Večeras ćemo istraživati broj sedam kao što se vidi u prirodi i Bibliji, jer on je Božji pečat ili dokaz autentičnosti Njegovih djela u univerzumu. Ali prisutni su i ostali brojevi. Nekad je dominantan jedan obrazac brojeva, a nekad drugi. Prikupio sam ove informacije iz jedne male knjige pod naslovom «*Matematika potvrđuje Sveto Pismo,*» od Karla Sebirsa (Karl Sabiers), za koju mislim da više neće biti dostupna.

Božji sistem brojeva je utisnut na svim Njegovim djelima. Svako područje prirode se zasniva na sistemu matematike – velikim matematičkim zakonima koji upravljaju aktivnostima čitavog univerzuma.

Na primjer, u svjetlosnoj sferi ima tačno sedam boja. Tih sedam boja integrisanih u jednu cjelinu oblikuju svjetlost. U muzičkoj sferi ima tačno sedam cijelih tonova na ljestvici, dok svaka osma nota započinje novi oktav i i prosto je ponavljanje prve note. Sedam boja korespondira sa sedam nota u muzici, i zvuci koji harmoniziraju korespondiraju sa bojama koje harmoniziraju, dok nesklad u boji korespondira sa disonantama u muzici.

Ljudsko tijelo se potpuno renovira ili mijenja svakih sedam godina. Svaki dio tijela neprekidno odbacuje stare istrošene stvari, i konstantno prima zaloge nove i žive materije. Za sedam godina cijela struktura se smjenjuje do najmanjeg djelića i postaje suštinski novo tijelo. Kod izvjesnih bolesti, sedmi, četrnaesti i dvadeset prvi dan su kritični dani. Čovječiji puls slabije udara svakog sedmog dana bilo da je on bolestan ili zdrav. Kod bolesti nastalih usled fizičke iscrpljenosti, puls se takođe mijenja svakog sedmog dana. Kod ljudskih bića period trudnoće je 280 dana (7 x 40). Zaista, sedmica je utisnuta na fiziologiju. Nema li značaja to što je Bog odredio svaki sedmi dan da bude dan od odmora, i što je objavio da čovjekov vijek bude «sedamdeset godina» (7 x 10)?

Kod životinja, period bremenitosti miša je 21 (7 x 3) dan; zeca i pacova 28 (7 x 4) dana; mačke 56 (7 x 8) dana; psa 63 (7 x 9) dana; lava 98 (7 x 14) dana; ovce 147 (7 x 21) dana. Kod ptica inkubacija obične kokoške je 21 (7 x 3) dan, patke 28 (7 x 4) dana.

Broj 11 je, poput sedmice, utisnut u muziku. Broj vibracija u sekundi za svaku notu je množina od jedanaest, a razlika u broju vibracija između svake note je takođe množina od jedanaest. Na primjer, razlika između Do i Re je 33, između Fa i Sol 44, uvijek množina od jedanaest.

Botanika otkriva da se različite vrste cvijeća aranžiraju prema posebnim brojevima i njihovim množinama. Na primjer, osnovni broj ljutića je pet. Postoji 5 listaka u čašici, 5 latica u vjenčiću, 5 zametaka u tučku, 15, 20, 25 ili neki drugi broj koji je tačno toliko petica prašnika u muškim organima. Slično tome, osnovni broj blijedo-žutog narcisa je 3, rezede 4, divlje ruže 5, itd. Tako Bog pečati svoju tvorevinu sa matematičkim obrascem.

U hemiji ne postoje dvije stvari koje se mogu sjediniti bez opažanja određenih matematičkih proporcija. Nebeske planete se rukovode prema matematičkim zakonima. Zaista, priroda ne funkcioniše slučajno, već po dizajnu. Božji numerički sistem se nalazi svugdje kroz univerzum mnogo više nego se obično pretpostavlja. Veličine koje se mogu odrediti pokazuju dizajn u prirodi. Bog je Veliki Brojitelj i Matematičar svega stvaranja. Svaki odjeljak prirode nosi Njegov matematički potpis.

«I stvori zvijezde... i postavi ih Bog na svodu nebeskom.» Postanje 1:16, 17

«On izbraja mnoštvo zvijezda.» Psalam 147:4

On «izvodi vojsku svega toga na broj.» Isaija 40:26

On je «izmjerio vode grstima svojim, i premjerio nebesa pedljom, i izmjerio prah zemaljski mjerom, i gore izmjerio na mjerila i bregove na poteg.» Isaija 40:12

Ako je Bog postavio zvijezde u odgovarajućem poretku, i numerisao ih, i premjerio vode i izvagao planine, da li je iznenađujuće ili nevjerovatno što je postavio riječi i slova svoje Knjige po tačnom redu, numerisao ih i usmjerio u kombinacije brojeva?

Isti Bog koji je stvorio univerzum i pažljivo utkao dizajne i zamršene obrasce u najmanje detalje tvorevine, poveo je istu brigu o svojoj Riječi. On je u oboje stavio istu osobenost.

«A vama je i kosa na glavi sva izbrojena.» Matej 10:30.

Riječ «izbrojena» na grčkom je «aritmeo», ona ista riječ od koje je nastao naziv «aritmetika.» Ako Bog broji svaku dlaku na našoj glavi, da li je čudno što je izbrojio riječi i slova Svetog Pisma? (*Mathematics Prove Holy Scripture*, Karl Sabiers, pp.105-108)

NUMERIČKI DOKAZ SVETOG PISMA

Svjedočanstvo matematike zalazi daleko dublje od onog što se vidi u prirodi. Samo Sveto Pismo sadrži tako fantastično složenu organizaciju broja sedam i množinu tog broja, da je to potpuno neshvatljivo za čovječji um. Njegova kompleksnost je tako široka da je potpuno neobjašnjiva, osim kao nešto što je moglo doći samo iz uma beskonačnog Boga.

Pošto evolucionistima nedostaje snažan dokaz za njihove teorije, da bi pobili izvještaj o stvaranju oni su napali na kredibilitet Svetog Pisma. Ali to je bilo kontraproduktivno, jer Bog je obezbijedio naučni, matematički dokaz iz samog Svetog Pisma da je ono Riječ Božja, dokaz protiv koga nema valjane kontra-argumentacije.

Bog je osmislio u starozavjetnom originalu pisanom na hebrejskom, i u Novom Zavjetu pisanom na grčkom, matematički obrazac za koji nikako nije moguće da je nastao kao proizvod ljudskog genija ili dizajna. Bog je u Bibliji obezbijedio nepobitan dokaz da je Onaj koji kaže da jeste, i da je Biblija Njegova Riječ čovječanstvu. Shodno tome, izvještaj o stvaranju, kako je zabilježen u knjizi Postanja, ne može se osporiti ili negirati.

Ovo zapanjujuće otkriće vezano za Sveto Pismo dogodilo se 1882. godine i djelo je ruskog emigranta po imenu Ivan Panin. Ono što je pronašao bilo je tako složeno i začuđujuće da kritičarima Biblije, pošto su ispitali dokaze, nije preostalo ništa drugo do da priznaju da Biblija može biti samo nadahnuta Božja Riječ, i da je izvještaj o stvaranju u Postanju doslovno tačan. U svojoj mladosti, Ivan se obratio i iskusio spasonosnu silu Isusa Hrista, nakon godina ateizma. Izvjesno vrijeme posle svoga obraćenja, otkrio je (vođen Božjim providenjem) u Svetom Pismu matematički obrazac koji je promijenio smjer njegovog kasnijeg života. Od vremena tog otkrića, više od 60 godina, Ivan je koristio svaki raspoloživi trenutak za pomno ispisivanje više od 43.000 stranica podataka (u to vrijeme nije bilo kompjutera), dokazući svoje otkriće zamršene matrice koja se vrti oko broja 7 i primarnih faktora sedmice.

Ove informacije koje večeras dijelim sa vama o Ivanu Paninu prikupio sam iz druge male knjige Karla Sebirsa, *Matematika dokazuje Sveto Pismo*, koju je Pradni pretočio u traktat, «Biblija je potpuno istinita.» (Pratney, Last Days Ministry, Box 40, Lindale, Texas)

Panin je postao jedan od deset vodećih matematičara u Sjedinjenim Državama, univerzitetski obrazovan, a tečno je čitao sedam jezika (znao ih je četrnaest). Panin je počeo da proučava Sveto Pismo kao hrišćanin, ali pošto je znao hebrejski, aramejski i grčki, počeo ga je čitati na originalnim jezicima. Dakle, i hebrejski i grčki su jedinstveni jezici. To su jedina dva jezika u historiji koji nemaju numerički sistem. Drugim riječima, oni ne koriste posebne simbole za svoje brojeve (poput naših arapskih, 1, 2, 3 itd.) već slova svoje azbuke da predstave brojeve (svako slovo se u stvari koristilo kao broj).

Svjestan brojčanih vrijednosti grčke i hebrejske azbuke, Panin je jednom prilikom eksperimentisao zamjenjujući slova sa odgovarajućim brojevima u Svetom Pismu. Tako se Panin, matematički genije, stručnjak za hebrejski i grčki, volio igrati sa brojevima. Iznenada, njegov uvježbani um je zapazio matematički obrazac! Uz intenzivnije proučavanje, njegovo uzbuđenje je raslo. Nekoliko kratkih sati rada i bio je veoma zapanjen. Stihovi koje je proučio nosili su nepogrešiv dokaz razrađenog matematičkog obrasca, daleko iznad mogućnosti pukog slučaja ili ljudske sposobnosti konstrukcije. Ovo je otkriće označilo je prekretnicu u njegovoj karijeri, i od tada pa sve do smrti 1942. godine, čitav svoj život posvetio je proučavanju biblijskog numeričkog sistema.

On je, prije svega, pokazao da je Biblija, na svom originalnom jeziku, vješto osmišljeni produkt matematičkog genija – daleko iznad svake ljudske mogućnosti hotimičnog struktuiranja. Kasnije je on opskrbio predstavništvo Nobelove istraživačke fondacije sa preko 43.000 stranica svojih studija zajedno sa konstatacijom da je ovo njegov dokaz da je Biblija Riječ Božja. Njihov odgovor je bio: «Kako naše istraživanje napreduje...nalazimo obilje dokaza u prilog takve tvrdnje.» On je onda uputio izazov svim vodećim svjetskim listovima da ponude «prirodno objašnjenje» ili pobiju te činjenice, ali niko nije bio sposoban za tako što.

ŠTA JE PANIN OTKRIO?

«Riječi Gospodnje su riječi čiste; kao srebro u vatri očišćeno od zemlje, pretopljeno SEDAM PUTA.» (Psalam 12:6) Panin je otkrio da se obrasci primarnih brojeva, kao što su 11, 13, 17 i 23, ali POSEBNO 7, nalaze u velikim rojevima. On je zbrajao sume svih numeričkih vrijednosti za različite riječi, rečenice, paragrafe, pasuse i čitave knjige, i otkrio je iste obrasce u svakom od ovih formi! Otkrio je da se broj riječi u vokabularu dijeli sa 7. Broj vlastitih imena, kako muških tako i ženskih, dijeli se sa 7. Broj riječi koje počinju sa vokalom dijeli se sa 7, isto tako i broj riječi koje počinju suglasnikom. Broj slova u vokabularu djeljiv je sa sedam, a ta slova, ona koja su samoglasnici i koja su suglasnici, takođe se dijeli sa 7. Riječi koje se pojavljuju više od jedanput dijele se sa 7, a takođe i riječi koje se javljaju samo jednom! Broj imenica je djeljiv sa 7, a tako i riječi koje to nijesu. Čak i broj riječi počinje sa svakim slovom azbuke! I tako redom.... Panin se zadržavao na pojedinom pasusu samo onoliko dugo koliko je bilo dovoljno da potvrdi izvan svake razumske sumnje statističke dokaze za natprirodni dizajn. Ali izjavio je da što se duže zadržavate na njemu, to nastavlja da donosi nove i nove dokaze obrazaca dok vam se ne zavrti u glavi!

Evo nekih primjera. Prvo jedan primjer iz Starog Zavjeta, upravo prva rečenica u Bibliji: 'U početku stvori Bog nebo i zemlju.' Postanje 1:1. Tako ona glasi na našem jeziku; na hebrejskom, međutim, ima tačno 7 riječi i 28 (4 x 7) slova. Imamo tri imenice (Bog, nebo, i zemlja). Ako uzmemo njihova slova, zamijenimo ih numeričkim ekvivalentima i saberemo, dobijamo kombinovani zbir od 777 (111 x 7)! Ukupna brojčana vrijednost hebrejskog glagola «stvori» je 203 (29 x 7). Prve tri riječi sadrže subjekat sa tačno 14 (2 x 7) slova, dok su preostale četiri objekat sa tačno 14 slova. Svaka jevrejska riječ za dva objekta (nebo i zemlja) ima po 7 slova. Vrijednost za prva, srednja i poslednja slova u rečenici je 133 (19 x 7). Numerička vrijednost za prve i poslednje riječi u rečenici je 1393 (199 x 7); vrijednost prvih i

posljednjih slova stiha je 497 (71 x 7). Vrijednost prvih i posljednjih slova svake riječi između je 896 (128 x 7). I tako dalje.... U samom ovom stihu ima 30 različitih vidova broja 7. Naveo sam tek njih 11! Mogućnost da se ovo događa slučajno je 1 naprema 33.000.000.000.000 (33 trilion).

A sada jedan primjer iz Novog Zavjeta: Matej 1:1-11. Vokabular ima 49 riječi (7 x 7). 28 riječi počinju samoglasnikom (4 x 7), presotalih 21 sa suglasnikom (3 x 7). 7 završava sa vokalom, 42 sa suglasnikom (6 x 7). Tih 49 riječi imaju 266 slova (38 x 7). Od njih, 140 su vokali (20 x 7), a 126 suglasnici (18 x 7). Takođe, od tih 49 riječi, 14 se javlja samo jednom (2 x 7), 35 više od jedanput (5 x 7), 42 (6 x 7) su imenice, njih 7 to nijesu. Ove preostale zajedničke imenice imaju tačno 49 slova (7 x 7). Muška imena se ukupno javljaju 56 puta (8 x 7). Imena jedine tri žene koje se pojavljuju u ovom pasusu na grčkom broje tačno po 14 slova.

Panin je rekao da bi Mateju trebalo nekoliko mjeseci rada po osam sati na dan da konstruiše takvu genealogiju, čak i kad bi to bilo moguće. Ali ta imena su bila izabrana PRIJE nego je Matej rođen!

Jedan (božanski) Autor; cijela Biblija je ovakva. Izvukao sam tek jedan mali djelić i detaljno ga obradio. Za svaki paragraf, pasus i knjigu u Bibliji može se dokazati da je konstruisan na ovaj isti čudesan način. Kakva bi fantastična kolaboracija između učenika mogla proizvesti ovu strukturu bez kompjutera? Kako bi neuki ribari i poreznici mogli proizvesti tako nevjerovatnu strukturu i dizajn? Što je još čudnije, Marko je bio Rimljanin, Luka Grk, a Matej Jevrejin, ali svi su pisali po istom obrascu. Svaki je pisao po svom jedinstvenom ukusu. Markov ukus je različit, ali obrazac je svugdje isti! Ko je onda pisac? Jedan Um, jedan autor – jedan Bog – više različitih pisaca, ali jedan Pisac. Možete li zamisliti kakav Um bi ovo radio a da mu nije stalo da li ćete to ikad otkriti!

Ono što želim da vidite je kako je Bog dosjetljiv! Ovo nijesu samo riječi, već jedan nevjerovatni matematički obrazac. On se poigrava sa svojom poezijom u matematici. Kompjuter bi se ovim oduševio! To je poput građevine gdje se svaki dio savršeno međusobno uklapa. I što je još čudnije, ne možete izvući jedan komad a da ne oštetite čitav obrazac. Biblija nosi u sebi samoprovjeravajući, samopotvrđujući zaštitni faktor. Ako bi neko došao i kazao, ne sviđa mi se ovo ili ono, cijeli obrazac otpada. Tako što se ne može naći ni u jednoj drugoj vjerskoj knjizi na svijetu!

Dakle, dragi prijatelji, evo još jednog moćnog svjedoka, još nepobitnijeg dokaza da je Biblija Riječ Božja i svaka riječ nadahnuta. U nekoliko narednih sedmica preostalih u ovoj seriji predavanja, stavićemo, i već jesmo, poklopac na sanduk evolucionističkih teorija i izjava da nema Boga. Bog je već izbio svaku potporu ispod njih, i još više će u bliskoj budućnosti. On je obezbijedio obilje dokaza za svakog ko želi vjerovati. Sjećate se da smo na početku ove serije konstatovali da «ZA ONE KOJI ŽELE VJEROVATI NIKAKAV DOKAZ NIJE NEOPHODAN, DOK ZA ONE KOJI TO NEĆE, NIKAKAV DOKAZ NIJE MOGUĆ.» Lopta je, kako oni kažu, na vašem terenu. Sami morate odlučiti šta je istina.

Mi živimo u poslednjim danima zemaljske istorije, koju činjenicu ćemo razmotriti prije završetka ove serije, i niko neće moći optužiti Boga za nepribavljanje dokaza neophodnih za vjerovanje u Njega. Svako će biti odgovoran za prilike koje su mu se nudile da upozna istinu. Svima će se suditi prema prilikama koje su bile prihvaćene ili odbijene.

Imamo još tri predavanja prije nego zaključimo naš slučaj. Za dvije sedmice razmatraćemo još neke zapanjujuće dokaze nedavno otkrivene u hebrejskoj i grčkoj Bibliji pomoću kompjutera. Vidjećemo šta je otkriveno pomoću obrazaca sa riječima i slovima. Principi su vrlo slični Paninovim. Da je imao kompjuter, ono za šta mu je bilo potrebno 60 godina moglo se uraditi za nekoliko nedelja, možda i dana.

Ali prije tog predavanja, sledeće sedmice smo zamolili Rona Vajata da se vrati i podijeli sa nama svoja jednako dalekosežna i čudesna otkrića, za koja on sve zasluge pripisuje Gospodu, vezano za istoriju Izraela. Svi vi koji ste ranije slušali Rona svakako nećete poželjeti da propustite njegovo naredno izlaganje. Još jednom hvala vam svima na dolasku i laku noć!

Deveto predavanje (9. avgust 1997.)
SVJEDOČANSTVO ISTORIJE IZRAELA

Još jedanput dobro veče svima. Večeras ponovo imamo osobito zadovoljstvo da poželimo dobrodošlicu arheologu amateru, Ronu Vajatu. Oni koji su bili prisutni kad je Ron prošli put govorio, slušali su priču o otkrivanju Nojeve barke, Vavilonskoj kuli i drevnim civilizacijama. Čuli ste da je kazao kako nije želio išta sebi pripisati od ovih otkrića, jer vjeruje da ga je Bog providenjem doveo do svakog njegovog otkrića. Govorio je o božanskim čudima vezano za svako otkriće. U svakoj prilici koristio je Riječ Božju, Bibliju kao svog vodiča da potvrdi ono što je bilo otkriveno, prije, u datom trenutku, i poslije.

Večeras, Ron će podijeliti sa nama druga svoja otkrića koja uvjerljivo podupiru i dokazuju biblijski izvještaj o Sodomu i Gomoru, istoriji Izraela i najvažnijem događaju ikad posvjedočenom na svijetu, raspeću našeg Gospoda i Spasitelja Isusa Hrista.

Bez ikakvih daljih komentara s moje strane, ponovo imam osobito zadovoljstvo da vam po drugi put najavim svog prijatelja i brata u vjeri, Rona Vajata. Hvala ti prijatelju što si opet došao.

Hvala Devon. Uvijek sam zahvalan na prilici da podijelim ono što je Gospod namjerio da otkrije u ovim poslednjim danima i godinama tekuće zemaljske istorije. Večeras ću početi prikazujući vam kako smo otkrili ono za šta vjerujemo da je mjesto Sodoma i Gomora.

Ako bi pogasili svijetla i uključili projektor, možemo početi.

SODOM I GOMOR

Godinama su ljudi pretpostavljali da se Sodom i Gomor nalaze ispod Mrtvog mora. Kroz niz okolnosti za koje vjerujem da su bile božanske, doveden sam u područje južnog dijela Mrtvog mora, iza planinskog masiva kojim sam mnogo puta prolazio na svojim arheološkim putovanjima.

Ove posebne prilike, bio sam pod utiskom prelaska preko one osobene strmine koju vidite na ekranu i njenog istraživanja. Moja žena, ja i još jedan par skrenuli smo s puta i vozili se svojim autima dokle smo mogli. Nadalje smo morali pješaćiti prema tim okomitim padinama i to je uzelo dosta vremena. Bilo je veoma toplo i rizikovali smo da dehidriramo od vrućine. Osim toga, što smo prilazili bliže strmini, to je tlo postajalo sve mekše, tako da je bilo vrlo teško hodati. U stvari, bilo je tako meko da je više ličilo na prašinu od talca nego na zemljište. Ono što me je u početku privuklo ovim padinama bilo je to što mi se dok sam ih posmatrao činilo da se mogu nazrijeti konture i oblici zida i građevina iznad zida. Izgledalo je da se definitivno radi o nekoj ruktovorini.

Kad smo se približili tim strminama, bio sam siguran da se radi o nečemu što je nekad bilo grad. Njegova lokacija je bila vrlo blizu mjesta na koje je Biblija ukazivala kao na lokaciju Sodoma i Gomora. Nastavili smo sa istraživanjem tog područja koje gledate na slici, i možete zapaziti kako djelovi tih ruševina liče na stražarske kule i izdignute sekcije na vrhovima zidova iza kojih su se vojnici mogli kriti prilikom napada.

Sledeća scena prikazuje ono za šta vjerujemo da je bio glavni ulaz. Ispred njega se vidi grumen zemlje koji veoma liči na konture sfinge. Takođe na ovoj slici možete zapaziti nešto što izgleda kao 'zigurat' hram ili oltar u obliku stepenaste piramide. Na sledećoj slici možete nazrijeti krajeve greda koje su korišćene u njihovoj konstrukciji, što izvjesno dokazuje da je to zaista bio drevni hram. Kasnije ćete vidjeti da smo pronašli još sfingi i 'zigurata.'

Sada gledate nešto što se može identifikovati kao ulice i uglovi, i cijeli obrisi građevina, čak i privremenih potpornih stubova. Pošto je ova lokacija tačno ispod Masade, odlučili smo da uzmemo ova rudarska kolica koja vidite na ovoj slici i popnemo se na vrh odakle se pruža panorama ovog područja. Sada definitivno možete vidjeti da je čitavo ovo područje nekada bilo veliki grad. Pogledajte lokacije hramova, ulaze u grad, mjesto gdje je rijeka proticala kroz grad. Sada se vraćamo na ruševine gdje se vide prostorije u koje smo mogli ući ali smo se plašili da će pasti jer sve u cijelom tom gradu je ništa drugo do stvrdnuti pepeo.

Ova činjenica je značajna jer da bi se čitav jedan grad pretvorio u pepeo fin kao prah, to znači da je morao izgorjeti na više od 2000 farenhajtovih stepeni. Ali i sada sam kao i onda uvjeren da se u stvari radi o lokaciji drevnog Sodoma, mada nijesam imao čvrstih dokaza da dokažem da su naša zapažanja tačna.

Otišli smo i molili se da ako je bila Božja volja da nam da dokaz, da se otvori put. Sledeći put kad sam dobio priliku da se vratim tamo, noć ranije pravim čudom padala je kiša. Kažem čudom, jer tamo količina padavina jedva da prelazi 1 cm godišnje. Ovo se pokazalo kao Božji odgovor na naše molitve, jer, kao što možete vidjeti, kiša je sprala površinski pepeo otkrivajući milione i milione prekrivenih kamenih lopti ili pepela kako sad izgleda. Zapazite da su neke od njih bile otvorene. Može se vidjeti da se unutra nalaze male loptice od sumpora, kojima je prema biblijskom izvještaju Bog zasuo Sodom.

Ponijeli smo naše slike i uzorke na analizu. Laboratorijski nalazi su potvrdili da se radi o sumporu a u kori koja ga je okruživala nije bilo ništa sem pepela. Kao što možete vidjeti na našem malom kućnom testu, ovaj sumpor je gorio plavičastim plamenom što ukazuje na ekstremne temperature koje su spalile Sodom.

Zamolio sam laboratoriju da uradi BTU test da se vidi na kojoj temperaturi je spaljen, ali odbili su kazavši da bi to prešlo kapacitet njihovog uređaja za testiranje i upropastilo ga. Sumpor koji smo ispitali kod kuće u ovoj kašiki postao je tako topal da je nijesmo mogli držati rukom. Na ovoj slici se vidi da je taj sumpor potpuno izgorio i na mjestu gdje se nalazio postoji mala rupa pri dnu kašike. Sledeća slika prikazuje pokušaj da se spali neka od ovih kora od pepela koja se nalazila oko loptice od sumpora, ali bila je tako temeljito izgorela da nije preostalo ništa za paljenje, čak nije promijenila ni boju.

Danas znamo da su ovi gradovi izgoreli u takvoj vrućini da se sve jonizovalo, što znači da ništa nije preostalo od prvobitnog konstrukcionog materijala, ljudskih ostataka, ili rukotvorina. Biblija kaže da će u poslednjim danima zemaljske istorije biti kao u vrijeme Sodoma i Gomora, i da će On opet spaliti zle ognjem. Koliko je važno da svako od nas osigura svoj izbor i poziv i bude na Božjoj strani.

JOSIF I GLAD

Sledeće što bih želio podijeliti sa vama je nešto što sam otkrio u Egiptu a što vrlo podupire biblijske izvještaje. Da li ste znali da se priča o Josifu i njegovim aktivnostima u Egiptu nalazi samo u Bibliji? Kritičari su godinama ukazivali na ovu činjenicu kao dokaz da je to samo bio jevrejski folklor, jer ako je Josif stvarno postojao, pitali su oni, zašto nema arheoloških dokaza u nekom od rukopisa ili piktografa drevnog Egipta?

Vjerujem da mi je sada Bog dopustio da otkrijem dokaz za svakoga da vidi. Sledeće scene koje ćete vidjeti na ekranu prikazuju pravi kompleks spremišta za žito u Sukotu (Succoth) koji je sagradio Josif. Tu je žito skladišteno tokom onih sedam godina izobilja, u pripremanju za sedam godina gladi koje su imale doći, kao što je bilo otkriveno u dva faraonova sna koja mu je Josif protumačio (Postanje 41 glava). Prema biblijskom zapisu, faraon je Josifa učinio drugim do sebe po straješinstvu.

U svom istraživanju i proučavanju, otkrio sam da je ime tog faraona bilo «Djoser.» Kad je nastupila glad nakon sedam godina izobilja, ljudi iz okolnih zemalja su dolazili u Egipat da pribave hranu, uključujući i njegovu braću koji su došli iz Hanana. Biblija kaže da je Josif bio upravitelj nad svom zemljom. Takođe sam otkrio da je Josifovo egipatsko ime bilo «Imhotep.»

Ova ogromna skladišta za žito koja se ovdje vide locirana su u Sakarou (Saqqaro), Egipat. Kao što možete vidjeti bili su napravljena ispod zemlje tako da je vrh bio na nivou tla, koji bio pokrivan stijenama. Ima ih 11, a svako je duboko 30 m. Oblikovana su kvadratno i pravougaono, a veličina varira u dužini i širini od 12 sa 12 do 18 sa 12 metara. Da bi se dolazilo do žita, iskopali su 40 m dugu prevojnici služeći se nizom zavoja, kao što možete da vidite, tako da se žito moglo izvlačiti sa dna kroz otvore, što je sve veoma nalik na mehanizam za dovod koji se i danas koristi. Na ulazu u prevojnici imali su kabinu za naplaćivanje gdje se sakupljao novac. Ovaj zdanje pripada istom kompleksu na kojem se nalazi stepenasta piramida, prva koja se izgradila u Egiptu, za koju drevni rukopisi kažu da je sagradio Imhotep ili Josif. U blizini se takođe nalaze grobovi gdje su sahranjivani plemići. To mi nagovještava da je Josif bio prvobitni graditelj egipatskih piramida koje su se na kraju pretvorile u strukture sa ravnim površinama.

MOJSIJE I IZRAEL U PUSTINJI

Sada da pogledamo neke fascinantne stvari koje su otkrivene vezano za Mojsija. Kao što je zapisano u Bibliji, Mojsija je kao malu bebu našla faraonova kći u korpi koja je plutala među rogozima. Podignut je kao kraljević i vaspitavan na način na koji se obučavaju faraoni, sa namjerom da to jednog dana i postane. (Izlazak 1, 2 glava)

Ali Gospod je imao druge planove za Mojsija. Biblija bilježi da jednog dana kad je Mojsije spazio Egipćanina kako tuče jednog Jevrejina, ubio ga je i zakopao u pijesku. Kad je otkriven, pobjegao je u Midansku zemlju gdje je proveo sledećih 40 godina kao pastir. (Izlazak 2:11-15)

Egipatski grob za Mojsija?

Vjerujem da je ovo što vidite na ekranu mogao biti grob koji je pripreman za Mojsija kad umre. Pogledajte kako hijeroglifi u ovom mjestu predviđenom za grob idu samo dođe a onda prestaju. Vidite kako su označavali ono što su namjeravali uklesati sa crnim ugljem, i da iznenada prestaje potreba na radovima uklesivanja.

Nakon 40 Godina u pustinji, Biblija bilježi kako je Gospod vratio Mojsija u Egipat da odatle izvede svoj narod u Obećanu zemlju. Nakon zala koja su ubijedila faraona da ih pusti, dok su bili na putu, faraon je promijenio mišljenje i počeo goniti Izraelce koji su brojili nekoliko miliona ljudi.

Pronađeno mjesto prelaska Crvenog mora

Sledeća saga u istoriji Izraela, za koju smo otkrili nove dokaze, je kad su ih Egipćani sustigli kod Crvenog mora gdje nije bilo mogućnosti da umaknu. Sa planinama sa svih strana, i malom dolinom između koja je obezbjeđivala prolaz, i samo sa Crvenim morem ispred sebe, bili su u zamci. Gospod je učinio čudo, i Biblija kaže da se Crveno more otvorilo pred njima i oni prešli po suhoj zemlji u zemlju Arabiju. (Izlazak 14:21, 22)

Kroz ozbiljno proučavanje biblijskog izvještaja i molitvu, vjerujem da me je Gospod odveo na mjesto gdje se desio pelazak. Do sada niko nije znao gdje su tačno prešli. Većina je mislila da se to zbilo na nekom mjestu na zapadu ili lijevoj strani Crvenog mora koja graniči sa Izraelom. Ali znao sam da to ne može biti istina jer Biblija ih opisuje kako prelaze u pustinju Sin i na kraju dolaze do Sinajske gore, za koju u Galatima 4:25 stoji da je u Arabiji. Rekonstruisao sam sve moguće pravce kojima su se mogli uputiti. Poznavajući glavni put tog vremena od Egipta do Jerusalima, našao sam da je to moralo biti, ne sa lijeve već prije s desne strane koja graniči sa Arabijom, kao što se vidi na ilustraciji. Na video projekciji gladate rutu i prolaz kroz planine koji su odabrali. Sada vidite plažu koja je bila dovoljno velika da primi nekoliko miliona ljudi.

Prilikom kasnijih posjeta istražili smo i zaranjali u zaliv Akaba (Aquaba) i mogli tačno vidjeti kako je Bog obezbijedio prolazak. Na ilustraciji na ekranu možete vidjeti kako je Crveno more 1500 m duboko duž ovog uporišta i pada pod uglom od 45 stepeni tako okomito da je Izraelcima bilo nemoguće da tu pređu. osim jednog područja. Hiljadama godina voda je

spirala pijesak i mulj u vodi na području plaže, gradeći prirodni nasip u zalivu. U isto vrijeme sa arapske strane događalo se isto. Od vremena kad je Izrael prešao preko Crvenog mora, taj nasip se proširio po Crvenom moru na ovoj plaži i nigdje drugo. Dubina jedva da doseže maksimum od 300 m nasuprot 1500 m sa svake strane.

Dok smo moji sinovi i ja ronili i istraživali opremljeni bocama sa kiseonikom, pronašli smo ovo što vidite ispred sebe. Ovdje možete vidjeti egipatska bojna kola, osovine, djelove od kola, ljudske skelete, i konjska kopita razbane u dužini od pola milje, jer toliko su mogli napredovati zbog dubine. Važno je zapaziti da su, osim nekoliko izuzetaka, točkovi bili razdvojeni od osovina baš kao što je to opisano u Bibliji. (Izlazak 14:25)

Takođe smo našli dva drevna stupca, po jedan sa svake strane prelaza. Ovdje smo slikali samo jedan. Pogledajte gravure. To stoji da je ih napravio Solomun i postavio da obilježavaju tačno mjesto gdje je Bog razdvojio vodu za Izraelce i uništio Egipćane.

Do nedavno nijesmo znali kako je Bog zapravo razdvojio vode Crvenog mora i učinio da stoje kao zid visok 300 m. Ali moj prijatelj i kolega, Džonatan Grej, za kojeg sam čuo da je dolazio da vam govori, otkrio je u biblijskom izvještaju kako se to dogodilo. U Mojsijevoj pjesmi hvale Bogu za njihovo oslobođenje nakon prelaska i uništenja Egipćana, u knjizi Izlaska 15:8 stoji da su se dubine Crvenog mora bile «stinule.» Jedno značenje ove jevrejske riječi «qapha» je «zalediti.» Džonatan je počeo da razmatra kako su ove vode mogle postati kao zid od leda. U svojim arheološkim istraživanjima zapamtio je da postoje mjesta gdje se vodena isparavanja na vjetru pretvaraju u led.

Znajući da Biblija kaže da je Gospod upotrijebio vjetar da razdvoji vode, nametnula se logična misao da je Bog iskoristio vjetar da obrati vode Crvenog mora u zidove od leda. Nakon što su sva djeca Izraelova stigla na drugu stranu, Džonatan vjeruje da je Bog dopustio da se led istopi počevši sa ledom koji se prvo formirao na mjestu gdje su bili ušli u vodu. Jednom kad se voda počela otapati, Egipćani su bili osuđeni da nađu smrt pod istopljenim ledenim talasom visokim 300 metara. Biblija kaže da je Bog učinio da točkovi njihovih kola otpadaju a osovine se polome, onemogućujući im da izmaknu. Zapanjilo me je kako ova otkrića potvrđuju biblijski izvještaj. Hvala Bogu što je otkrio sve ovo i što brani svoju Riječ.

Pronađena udarena stijena

Ponovo sam ponizno i sa strahopoštovanjem tražio od Gospoda da me vodi i skrene mi pažnju na ono što je želio da otkrijem. Uzmimo na primjer pravu lokaciju gore Sinaj, za koju sam znao da nije mogla biti u Izraelu gdje se pretpostavljalo, već je morala biti, kao što Biblija to opisuje, negdje u Arabiji, polazeći od mjesta prelaska.

Slijedeći jedini kanjon koji vodi od pomenute plaže, pratio sam gdje ide. Plaža je na obje strane bila dovoljno velika da primi dva miliona Izraelaca u tom društvu. Biblija kaže da su tri dana pješačili dok nijesu stigli do Mere gdje je bila gorka voda tako da nijesu mogli piti. (Izlazak 15:22) Tu im je Gospod obećao da će ih iscjeljivati od svih njihovih bolesti i čuvati ih od svake nedaće ili fizičkog problema, AKO ga uzaslušaju i uzdrže Njegove zapovijesti.

Odatle su nastavili i za kratko vrijeme stigli u Elim gdje su našli dvanaest vodenih izvora i sedamdeset palmi, i tu su se ulogorili. (Izlazak 15:27) Ono što gladate je upravo ta oaza sa svojim izvorima a čak su još uvijek tu i neke od tih palmi.

Nastavili smo sa traganjem dok nijesmo došli do područja koje se u Bibliji zove pustinja Sin, koja se nalazi između Elima i Sinajske gore. (Izlazak 16:1) To je, prema Bibliji, bilo 75 dana nakon što su napustili Egipat. Znači da su sasvim dobro napredovali kad uzmete u obzir broj ljudi koji je bio uključen. Ovdje vidite pustinju u kojoj je narod imao provesti sledećih četrdeset godina. Ovdje su gundali protiv boravka u pustinji, a tu je i Bog učinio da pada mana ili hrana sa neba u obliku malog slatkog peciva svakog dana osim subotom. (Izlazak 16 glava)

Nakon napuštanja pustinje Sin, Biblija kaže da su došli i ulogorili se u Rafidinu, ali nije bilo vode. (Izlazak 17:1) Ovo je mjesto gdje se Mojsije razljutio zbog njihovih stalnih žalbi, i pitao Gospoda šta da radi. Gospod mu je rekao da udari u stijenu i voda će poteći. Upravo ovaj čin ga je koštao života tako da nije mogao sa Izraelcima nastaviti u Obećanu zemlju. (Izlazak 17:5-7)

Ono što vidite je upravo ta stijena iz koje je šiknuo velik mlaz vode. Vidite li tragove i kanale koje je ona napravila u kamenu na putu u dolinu ispod stijene? Ovi kanali potvrđuju činjenicu da su za četrdeset godina logorovanja Izraelaca u pustinji hektolitri vode itekli iz te stijene! Danas je ona suva, ali dokaz je i dalje tu za sve da vide. Koliko je samo Bog bio dobar i milostiv zadovoljavajući potrebe ovog buntovnog naroda. Cijepanje stijene po sredini se dogodilo kad je Mojsije štapom udario po kamenu. Velike količine vode koje su šiknule iz rasjeline na obje strane stijene trebaju biti utjeha za današnji Božji narod koji će u ovim poslednjim danima zemaljske istorije Bog opet zbrinuti kao nekad Izraelce.

Pronađena Sinajska gora

Biblija bilježi da tri mjeseca nakon izlaska iz Egipta, došli su u pustinju Sinaj i razapeli svoje šatore ispred planine zvane Sinaj. (Izlazak 19:12) To je bila planina na koju se Mojsije peo, i gdje mu je Bog govorio i dao mu ploče Zakona. Tu se spustila Božja slava u ognju koji je gutao goru. Takođe je to mjesto gdje su djeca Izraelova načinila zlatno tele od nakita koji su im bili dali Egipćani.

Narod se plašio Boga zbog buke od grmljavine i planine koja je gorela. Molili su Mojsija da im Bog ne govori direktno. Bog je postavio granice dokle mogu da prilaze gori. On je kazao Mojsiju da podigne dvanaest stubova od kamena u podnožju planine, koji predstavljaju dvanaest plemena, kao graničnike koji će obilježavati liniju iza koje su stajali. (Izlazak 24:4)

Gospod je takođe kazao Mojsiju da načini oltar u gori iznad stubova, gdje su trebali prinositi žrtve Gospodu za svoje grijeha. (Izlazak 24:4-8) Tada su načinili zavjet sa Gospodom da će tvoriti sve što je On zapovijedio. Ali uskoro su zaboravili na obećanje. Nakon podizanja ovog oltara, Bog je zapovijedio Mojsiju i Isusu Navinu da se popnu na goru. Kazali su narodu da čeka na njihov povratak. Rekli su im da će Aron i Or biti sa narodom u slučaju da im nešto zatreba. (Izlazak 24:12-14)

Mojsije je izišao na goru koju je pokrивao oblak, i slava Gospodnja je ostala tu sedam dana. Sedmog dana, Bog je pozvao Mojsija iz oblaka koji je izgledao kao vatra razgorjela koja obuhvata čitavu planinu. Mojsije je ušao u oblak i ostao tamo četrdeset dana i četrdeset noći. (Izlazak 24:16-18) Ovdje je Gospod kazao Mojsiju da će mu dati kamene ploče na

kojima su ispisane Deset zapovijesti. Takođe mu je naredio da načini Svetinju za Gospoda i dao mu plan izgradnje za istu. To je uključivalo i plan za gradnju Kovčega zavjeta od zlata. (Izlazak 25:10-22)

Gospod me je doveo na ovu planinu, koja je u Arabiji i danas se zove *Jabel El Lawz*. Ovdje vidite snimljene dokaze koji potkrepljuju sve što Biblija kaže da se dogodilo. Vidite li onih dvanaest graničnih stupova od kamena? Svaki je prečnika 5,5 m, sazidan od kamena postavljenog na način na koji se prave blok zidovi, iznutra napunjen sa još kamenja i blata.

Sada vidite oltar gdje su prinosili prve žrtve. Blizu i povezane sa ovim oltarom vide se kamenovi temeljci građevine oblika slova «L». Pogledajte planinu na koju se Gospod spustio. Vrh je crn kao da spaljen intenzivnom toplotom.

Biblija kaže da kad su Mojsije i Isus Navin sišli sa gore posle četrdeset dana, sa kamenim pločama, dočekao ih je strašan prizor. Izraelci su bili načinili oltar i zlatno tele (Vala) i igrali i pjevali oko njega razgoličeni. Vidjevši to, Mojsijev gnjev je planuo, i on je bacio kamene ploče slomivši ih. Ovdje vidite da je isti oltar još uvijek tu. Pogledajte slike egipatske teladi ugravirane u stijenama. Ovako nešto nemate nigdje drugo u Arabiji. Sve se savršeno uklapa sa biblijskim opisom ovog područja i onim što se tu dogodilo.

Kovčeg zavjeta

U zaključku večerašnje prezentacije, sačuvao sam ono za šta vjerujem da je najbolje za kraj. Nije tajna da je Kovčeg bio najvažniji dio izraelske službe Bogu. On im je ukazivao na vrijeme kada će Sin Božji doći na zemlju kao čovjek i spasti čovječanstvo od posledica grijeha, koje je smrt.

Kovčeg se sastojao od sanduka prekrivenog zlatom, sa dva anđela, po jednim s obje strane, nagnutih iznad vrha koji se zvao Presto milosti. Dva njihova krila su se savijala u luku i doticala na sredini. Gospod je kazao Mojsiju da se ovaj Kovčeg, kao i cijela Svetinja, načini prema nebeskom uzoru. (Izlazak 25:9) Jedanput godišnje prvosveštenik je stajao ispred Kovčega i škropio krvlju pred njim, pozivajući se na Božju milost da oprost i uzme narodne grijehe. Čitav ovaj žrtveni sistem je uspostavljen odmah pošto su Adam i Eva sagriješili, ukazući na Jagnje Božje koje će doći i uzeti grijehe svijeta, i svojom smrću ispuniti zahtjeve zakona koji je tražio smrt onoga koji bi prekršio Božjih Deset zapovijesti. Zato su deset zapovijesti bile u Kovčegu ispod prestola milosti ili čvstog zlatnog pokrova.

Da bi vam bilo malo jasnije, prije nego je Isus došao, za počinjene grijehe tražile su se životinjske žrtve. Ovom krvi se škropilo ispred teške zavjese koja je odvajala Svetinju od Svetinje nad svetinjama, gdje se nalazio Kovčeg. Jednom godišnje Svetinja se morala očistiti a krv unijeti i poškropiti pred Prestolom milosti, što je značilo da su grijesi bili zauvijek oprošteni i izbrisani.

Pronalaženje skrivenog mjesta Kovčega zavjeta je jedino otkriće za koje čak nikad nijesam ni gajio neku želju da ga nađem. Kako je do toga uopšte došlo bilo je u potpunosti Božje čudo od početka do kraja.

Do tada niko nije znao gdje se Kovčeg nalazi. Bio je sakriven u vrijeme Izraelskog zarobljeništva u Vavilonu. Apokrif i kažu da ga je Jeremija sklonio u jednu pećinu, ali niko

nije znao gdje, dok mi Gospod nije dao božansko natprirodno otkrivenje. Evo kako se to dogodilo.

Godine 1978. šetao sam sa direktorom muzeja antikviteta izvan Jerusalima podnožje sjevernog gradskog zida. Razgovarali smo o arheološkim pitanjima. Iznenada mi se ruka ispružila pod pravim uglom u odnosu na tijelo i riječi su potekle sa mojih usana koje nijesam svjesno izgovarao ili imao kontrolu nad njima. Tijelo mi je obuzeo osjećaj topline, koji sam ranije povezivao sa prisustvom natprirodnog. Izgovarao sam riječi: «Jeremijina pećina,» dok mi je ruka pokazivala na jednu strminu ili brežuljak ispod zida. Zatim sam rekao: «Kovčeg zavjeta je tamo.» Odgovor čovjeka koji je bio vlasnik te zemlje bio je neobičan gotovo koliko i ono što mi se dogodilo, jer je rekao: «To je zanimljivo. Ako je tako, daću vam hranu i mjesto da stojite dok tragate za njim.»

Sledeće dvije godine, počevši sa 1979., zajedno sa svoja dva sina iskopavao sam to područje. Ne znajući gdje tačno da kopamo ili šta da tražimo, prvo smo kopali do 8 ili više metara dubine u kamenoj podlozi, sve ručno.

Vidite prvu stvar koju smo našli. Ono što posmatrate je mjesto raspeća Isusa Hrista sa tri rupe izdubene u kamenu za postavljanje tri krsta. Vidjećete da preko rupe srednjeg krsta koja je veća od druge dvije ima velika pukotina koji zalazi niže u kamenu. Ovo je bilo vrlo važno otkriće.

Biblija kaže da kad je Isus umro bio je zemljotres. Odmah sam se zapitao da li bi ovaj prelom mogao imati neko značenje. Sledeća scena koju gledate su tri pločice na kamenu iza krstova. Na njima su se nalazili znaci koji opisuju zločine žrtava.

Sledeće što smo otkrili bio je Josifov grob u koji je prema Bibliji Isus položen. Takođe smo pronašli kamen koji je navaljivan na ulazu.

Ali bez obzira na značaj ovoga, izgledalo je da nijesmo bili bliži otkrivanju Kovčega za koji sam mislio da Gospod želi da nađem.

Ipak jedne srijede, 6. januara 1982., u dva sata posle podne, nakon uklanjanja tona kamenja i blata i prokopavanja stjenovitog grebena više stopa u dubinu, uperio sam svoju baterijsku lampu preko ogromne gomile velikih stijena, i oko mi je uhvatilo odsjaj nečeg svjetlucavog.

Počeo sam polako uklanjati kamenje i otkrio istrulo drvo upravo pod stijenama, a zatim i istrule ostatke životinjskih koža koje su se pretvorile u prah prilikom micanja. Te kože su pokrivala zlatom presvučen sto sa izdignutim ukrasnim reljefom na strani koja se sastojala od alternativnog uzorka zvonaste krunice i šipkovine. Trebao mi je samo jedan trenutak da shvatim da je ovo u najmanju ruku BIO predmet iz prvog hrama! Ali nalazio sam se u tako ograničenom prostoru da nijesam mogao naći čitavi sto. Kasnije smo zaključili, nakon detaljnijeg ispitivanja, da je to bio Sto za hlebove za pokazivanje, koji je bio dio namještaja u prvom dijelu zemaljske Svetinje.

Možete zamisliti moje uzbuđenje i iščekivanje. Sa adrenalinom koji je tekao mojim venama, razgledao sam naokolo neću li još nešto uočiti, ali prostor je bio skučen. Osvijetlio sam otvoreni prostor a zatim strop. Tamo sam primijetio nešto što mi je privuklo pažnju – bila je to pukotina u stropu unutar koje se vidjela neka crna supstanca. Lagano i sa mukom puzeći preko kamenja do stražnje strane šupljine, ugledao sam jedan kameno kućište koji se širilo kroz stijene. Imalo je ravnu kamenu nadstrešnicu koja se bila potpuno raspukla napola tako da

je manji dio bio pomjeren u stranu, praveći otvor u kućištu. Ali vrh je bio toliko blizu stropa da mi je onemogućavao pogled unutra. Ipak instinktivno sam znao šta je bilo unutra – pukotina na stropu bila je pravo iznad naprslog dijela poklopca, gdje se otvorio, i ona crna supstanca je pala iz pukotine na kućište jer se jedan njen dio bio razlio po poklopcu. U tom trenutku sam iznenada shvatio šta se ovdje dododilo prije skoro 2000 godina i izgubio svijest probudivši se 45 minuta kasnije.

Pukotina u stropu bila je u stvari kraj pukotine koju sam pronašao u pomenutoj rupi za krst nekih 6 metara izviše sebe. Shvatio sam da je ONA CRNA SUPSTANCA BILA KRV, KOJA JE UPALA KROZ PUKOTINU u kameno kućište. Sada sam bez dvojbe ZNAO da je Kovčeg bio u tom kamenom kućištu. Ali najsilnija spoznaja je bila da je HRISTOVA KRV STVARNO PALA NA PRESTO MILOSTI.

Kad sam se osvijestio bilo je 2 sata i 45 minuta. Prošlo je samo 45 minuta od mog ulaska u otvor, pa ipak za to kratko vrijeme postao sam prvi svjedok doslovnog ispunjenja «tipa» kojeg su predstavljale sve one žrtve koje je prinosiso Božji narod od Adama i Eve, i one kasnije koje je posebno propisao sam Bog, preko zakona o žrtvenom sistemu.

Sada sam znao zašto smo momci i ja kopali protekle tri godine, iako se ponekad činilo da je beskorisno. Da prvo nijesmo pronašli ona urezana udubljenja, a zatim izdignute rupe za krst sa pukotinom od zemljotresa, ne bih shvatio šta se ovdje dogodilo. Nikad u cijelom svom životu nijesam čuo nekog da kaže da je stvarna Isusova krv pala na presto milosti Kovčega zavjeta. Tako se obećanje koje mi je Gospod dao ostvarilo. Ono se ISPUNILO – NAŠAO sam Kovčeg zavjeta na tom putovanju, iako ga nijesam vidio očima. To je bilo razočarenje za mene, i tiho sam se jadao Gospodu. Odmah sam primio vrlo snažan utisak koji je vjerujem došao od Gospoda: «Obećao sam ti samo da ćeš ga NAĆI, ne vidjeti. Pokazaće se kad bude pravo vrijeme.»

Na jednom narednom putovanju, na kraju sam ga vidio i pokušao fotografisati, ali nijedna slika nije izašla. Ono što mi je Gospod dopustio da uradim bilo je da uzmem uzorke sasušene krvi. Odnio sam ih na hidriranje i ispitivanje pod mikroskopom. Nosio sam ih u pet različitih laboratorija da neko ne bi kazao da sam montirao rezultate.

Uradili su analizu hromozoma, i ono što je svaka laboratorija izvijestila bilo je ZAPANJUJUĆE. NIKAD RANIJE NIJE ISPITIVANA OVAKVA LJUDSKA KRV. Dozvolite da objasnim. Čovječija krv obično ima 46 hromozoma, 23 «X» hromozoma od majke, i 23 od oca od kojih su jedan ili više «Y» hromozomi. Ova krv, međutim, imala je ukupno samo 24 hromozoma. To su bili «X» hromozomi od majke, ali umjesto 23 od Oca, BIO JE SAMO JEDAN «Y» HROMOZOM. Bio je to neodoljiv dokaz da je ISUS IMAO ZEMALJSKU MAJKU, ALI NE I ZEMALJSKOG OCA. Tako je Gospod obezbijedio dokaz da je Isus bio onaj koji je govorio da jeste, SIN BOŽJI!

Ovo je, prijatelji moji, bio vrhunac svih mojih godina rada. Nikad se nijesam osjećao poniznije i bezvrednije nego kad sam otkrio Kovčeg i shvatio da je krv koju sam prikupio pripadala mom Gospodu i Spasitelju. Pitao sam se, zašto ja, Gospode, kad nijesam ništa do bezvrijedni grešnik, pun mana i nedostojan takvog otkrića. Imao sam samo jednu stvar sebi u prilog – htjenje!

Prijatelji moji, želim da znate da je ta dragocjena krv prolivena za vas i za mene, kako bi nam se mogli oprostiti naši grijesi. Isus je dao svoj život za vas. On vas voli ljubavlju koja

prevazilazi našu sposobnost poimanja. On, Stvoritelj univerzuma, je sišao ovdje da postane jedno sa nama kako se ne bi morali suočiti sa vječnom smrću zbog svojih grijeha.

Ako iz ove serije predavanja o Bogu nijeste ništa drugo primili, nadam se će ono što sam podijelio sa vama biti povod da preispitate svoj odnos sa Gospodom, i da nećete dozvoliti da Njegova žrtva za vas bude uzaludna. Hvala vam na dolasku i što ste mi omogućili da iznesem ono što mi najbliže srcu. Moja je molitva da vas Bog sve blagoslovi i čuva.

Hvala ti Rone što si opet došao da nas nadahneš svojim svjedočanstvom. Sledeće sedmice nastavićemo sa našim istraživanjem najnovijih kompjuterskih pronalazaka o Bibliji, i ispitati fenomen imena današnjih ljudi ukodiranih u Svetom Pismu. Ovo poslednje otkriće je najfascinantnije proučavanje. Naš gost govornik biće Majkl Drosnin (Michael Drosnin), izvještač i pisac. Njegova knjiga je veoma publikovana i čitana. Pojavljivao se na Oprah Winfrey šouu, i bio više puta intervjuisan. Do sledećeg puta, želim vam svima ugodnu sedmicu.

Deseto predavanje (16. avgust 1997.)
SVJEDOČANSTVO EVOLUCIJE

Dragi prijatelji, večeras imam iznenađenje za vas. Prvobitno smo bili planirali da ovo bude naša poslednja prezentacija. Ali otkako je ova serija počela, jedan relativno mlad umjetnik i pisac, moj prijatelj, Džim Pinkoski (Jim Pinkoski), je upravo publikovao jedinstvenu knjižicu urađenu u karikaturnom stilu o stvaranju nasuprot evoluciji pod naslovom «*Kreacionistički pogled o dinosaurusima i teorija evolucije*» (*A Creacionist's View of Dinosaurs and the Theory of Evolution*). Dobrim dijelom ona se bavi onim što prezentujemo ovdje ali i više od toga. Ona povezuje čitav predmet u jedno lako razumljivo pakovanje.

Upoznao sam se sa Džimom preko svog prijatelja Rona Vajata. Džim radi neka umjetnička djela za Rona, i vrlo mu je pomogao oko njegovog muzejskog projekta.

Nakon čitanja Džimove knjige, osjećao sam da ne mogu dopustiti da se ova serija završi a da prvo ne provjerim da li bi on mogao doći i lično izložiti svoj materijal. Bilo mi je veoma drago kad je ljubazno pristao da dođe, brzo rezervisao avionsku kartu i evo večeras je tu sa nama.

Zamolio sam ga da prezentuje materijal upravo kao što je u njegovoj knjizi, koji nije samo informativane, već i zabavne prirode. Mislim da će vam ovaj sastanak biti jedan od najznačajnijih u ovoj seriji.

Sastanak koji je ranije planiran za večeras održaćemo sledeće sedmice, na kojem ćemo posebno razmatrati biblijsko proroštvo. Proročanstva su hiljadama godina bila najpozitivniji dokaz božanskog porijekla Svetog Pisma, i to će biti prikladan zaključak ove serije.

Prijatelju Džime, vrlo nam je drago što si mogao doći, i dobrodošli večeras u naš forum. Srećni smo što si za tako kratko vrijeme uspio izmijeniti svoj raspored aktivnosti i rezervisao let iz Nešvila. Vrijeme je tvoje.

Hvala vam Devon na pozivu. Kad god je to moguće, nikad ne odbijam ponudu da izložim ono što mi je stavljeno u srce da podijelim sa svima koji hoće slušati. Ukoliko je neko u auditorijumu zainteresovan za kupovinu moje knjige, donio sam izvjesnu količinu i prodavaću ih uz 10% popusta posle sastanka. Biće u foajeu. Sav prihod biće upućen Ronu kao pomoć u njegovom istraživanju i muzejskom projektu.

Moja knjiga, *Kreacionistički pogled o dinosaurusima i teorija evolucije*, je ovogodišnja publikacija izdavačke kuće 'Amazing Facts Publications,' koja takođe nudi besplatan kurs Dopisne biblijske škole (adresa je na kraju ovog poglavlja). Ona je uveliko nastala kao odgovor na knjige i filmove kuće Džurasik park Majkla Kričtona (Michael Crichton's Jurassic Park). Čini mi se sasvim prikladnim da večerašnje predavanje počnem diskusijom o Kričtonovom pogledu na sukob evolucija nasuprot stvaranju.

Na stranama 205-210 i 309-312 njegove druge knjige u tvrdom povezu, Majkl Kričton pošteno ističe da sa evolucijom ima VELIKIH PROBLEMA. «Niko ne razumije kako ona djeluje,» piše on.

On priznaje složenost amino kisjelina, hromozoma, molekula hemoglobina, 2000 enzima u jednoj bakteriji, činjenicu da jedno oplodeno jaje ima 100.000 gena, i da naše tijelo

ima 250 vrsta ćelija! Ali na pitanje da li se evolucija «usmjerava,» Majkl Kričton dogmatski piše: «Ne.... To je kreacionizam i njegove zablude. Čista zabluda.»

Majkl Kričton i drugi sekularni naučnici često se smatraju velikim sanjarima i «vizionarima,» pa ipak ne mogu da vide Božja djela svuda oko nas! Kako to da pisci naučne fantastike mogu lako dočarati viziju «super-genijalnih vanzemaljaca» koji se spuštaju na planetu «neupućenog pećinskog čovjeka,» i da ti posjetioci izgledaju kao bogovi neobrazovanim primitivcima? Zašto? Jer «nauka» izgleda kao magija za neobrazovane ljude.

Kako to da Majkl Kričton i njemu slični odbijaju da «prošire» ovaj scenario i stave se u položaj tih «primitivaca?»

Sva Božja tvorevina objavljuje taj briljantni dizajn svuda oko nas, koji dokazuje postojanje planera! Zaista je zagonetno kako ljudi mogu biti tako «inteligentni» pa ipak tako bezumni. Možda će jednog dana promijeniti mišljenje.

Još jednom je Majkl je sve uzbudio «dinosaurusima» i «T-reksima» i onim krajnje bijednim i gadnim «grabljivicama!» Briljantni i vrlo skupi kompjuterizovani specijalni efekti dinosaurusu pridobili su pažnju i divljenje bukvano miliona ljudi.

Ali na nesreću, rame uz rame sa filmovima Džurasik parka ide prodajni štand za «evoluciju.» Mnogi današnji naučnici vjeruju da postoje «ubjedljivi dokazi» koji potvrđuju istinitost evolucije – ali stvarne činjenice govore drugačije.

Život je isuviše komplikovan da se dogodi slučajno ili da se razvije tokom miliona godina u životinje i žive organizme koje vidimo svuda oko nas. Istina je da je Majstor Dizajner Stvoritelj svega – Bog koji je stvorio ovaj svijet, naš Univerzum, i sav život unutar njega.

Biblija kaže da smo «divno sazdana» (Psalam 139:14). Nadam se da će vas moja večerašnja prezentacija iznova uvjeriti u ono što ste slušali svake sedmice, da je priča o stvaranju iz 1 Mojsijeve 100% pouzdana i istinita.

NAUKA KAO NOVA IGRAČKA

Nauka je poput nove igračke za čovječanstvo. Ne tako davno riješili smo izazov gradnje unutrašnjeg toaleta, prelaska sa osvjetljenja na gorivo na struju, razvili prevoz bez konjskih zaprega, i čak naučili da pravimo frižidere! Jao kako smo samo dovitljivi!

«Nauka» je naše novo uzbuđenje, i mi smo tako zadovoljni sobom. Mnogi se osvrću na prošle vjekove naučnog neznanja, i ne žele da imaju išta sa «vjerom» u Boga. Kritičari religije ukazuju na Galileja i kako ga je crkva mračnog srednjeg vijeka loše tretirala, pa šta ćete onda? Cijelo čovječanstvo je bilo u naučnom neznanju! Istini treba vremena da se prouči, istraži i dokaže. Caka je bila u tome da se izbalansira naše razumijevanje nauke i religije.

PITANJE: KOLIKO JE ČOVJEČANSTVO PAMETNO?

Rečeno je da čovjek koristi samo 10% svog mozga. Jednog dana posmatrao sam jednu od onih čudnih stiروفomskih glava koje dame koriste da namjeste svoje perike, i palo mi je nešto na pamet vezano za ovih 10% našeg mozga. Znae, može biti malo očiglednije da koristimo samo 10% našeg ukupnog kapaciteta mozga kad ljudi šetaju sa samo 10% svojih glava! Ha!! Ali da se za trenutak ovdje uozbiljimo. Niko na ovoj planeti ne koristi puni kapacitet svog mozga. NIKO od nas ne zna sve!

Polovinom prošlog vijeka Darwin je posmatrao različite kljunove kod zeba na ostrvima Galapagosa, i još ponešto, i došao do najboljeg zaključka do kojeg je mogao u cijeloj toj «nesavršenoj» stvari kakva je bila.

Isti je slučaj bio sa primitivnom crkvom u vjekovima mraka. Oni su činili sve što mogu da dobiju pravu stvar, ali sa nesavršenim podacima došli su do nesavršenih i nepravilnih zaključaka.

MENTALNI NEDOSTACI

Svi mi se moramo baviti svojim mentalnim nedostacima. Niko nema mozak koji može koristiti 40, 60 ili 80% svog kapaciteta. Ni Darwin, ni predsjednik, ni Ajnštajn, ni papa, ni Karl Sagan, ni vaš profesor prirodnih nauka, ni vaš pastor u crkvi, ni vaša majka ili otac, niti bilo koji od ovogodišnjih dobitnika Nobelove nagrade, pa ni vi!

Prema tome, čovječanstvo daje sve od sebe da shvati univerzum oko sebe, ali hej! možemo li zaista vjerovati da će naši mozgovi od 10% to razjasniti?

IZVITOPERENA JEDNAČINA

Nesavršeno proučavanje Biblije (ljudi koji koriste samo 10% svojih mozgova) + nesavršene naučne špekulacije (ljudi koji koriste samo 10% svojih mozgova) = GREŠKA.

Dakle, možda ste zapazili da sam rekao da ovo «bezumno» stanje uključuje svakog od nas, pa tako i mene. Možda se pitate: «Dobro, zašto onda misliš da ti napokon imaš prave odgovore?» To je dobro pitanje i odgovoriću citirajući prvo ovaj biblijski stih: *«A put je pravednički kao svijetlo vidjelo, koje sve većma svijetli dok ne bude pravi dan.»* (Priče Solomonove 4:18)

Prema tome, što duže istražujemo sukob evolucija – stvaranje, više svjetlosti će pasti na njega, i bićemo sve bliže i bliže istini. A ta istina je da je Majstor Dizajner stvorio sve. Jedno od osnovnih načela nauke je ovo: što više učimo, to više priznajemo da ne znamo. Ipak današnji naučnici evolucionisti arogantno izabiraju da ignorišu ovu istinu. Umjesto toga, oni preferiraju mišljenje da «sve znaju.»

KREACIONISTI PROTIV EVOLUCIONISTA

Da li je zaista važno ko je u pravu? DA, jeste! To je pitanje života ili smrti – vječnog života ili smrti. Zašto? Zato što jedan od ovih sistema vjerovanja prihvata Boga i spasenje u Isusu Hristu, a drugi sistem vjerovanja vodi u sumnju, prazninu, i univezum bez Boga. Počecemo sa diskusijom o životinjama i Nojevoj barci.

Nasledno tipološko odvajanje

Pitanje: Koliko je pari životinja ušlo u Nojevu barku? Procjenjuje se (ne računamo izumrle životinje, samo one koje sada žive) ne više od 290 onih iznad veličine ovce. Onih veličine od ovce do pacova, 760. Manjih od pacova, oko 1360. Prosjek njihove veličine bila bi mačka. Ukupan broj životinja koje su ušle u Nojevu barku bio bi 2410 različitih vrsta.

Da li je trebalo da 30 različitih vrsta pasa i mačaka uđu u brod? Ne! Sve što nam je potrebno su dva psa i dvije mačke, a svaki od ovih parova životinja bi prenio sav genetski kod

za reprodukciju svakojakih pasa i mačaka, vukova i tigrova. Bog je to lako mogao izvesti, jer On je Bog.

Evo šta evolucionisti ignorišu, a šta su kreacionisti propustili da prenesu: POSLEPOTOPNI SVIJET SE VRLO RAZLIKOVAO OD PRETPOTOPNOG SVIJETA. Kad su životinje sišle iz barke, Bog je u njima «razvio» promjene kako bi mogle preživjeti u ovom novom svijetu.

Darvinova glavna zabluda

Darvin je pogrešno shvatio značenje riječi «vrsta» (Postanje 1:24, itd). Za 300 godina prije Darvina, bilo je popularno vjerovanje da Biblija uči o potpunoj postojanosti vrsta, što znači da su sve naredne generacije svih životinja bile uvijek iste. Teolozi tog vremena su u stvari govorili da je to učenje Biblije, i bili su u krivu!

Kad je Darvin krenuo na putovanje sa svojim «Urodom» na ostrva Galapagosa, njegovo oštro oko je zapazilo činjenicu naslednog tipološkog odvajanja, ali onda je mašta preuzela kontrolu i počeo je vjerovati da su ove varijacije beskrajno odvijaju. Tako je Darvin progurao pogrešno učenje o beskrajnoj progresiji (totalnoj evoluciji) na svijetu.

Biblija nam kazuje da su sva živa bića bila stvorena po zasebnim «vrstama» ili grupama, i jasno je da je Bog dopustio da se odvija nasledno tipološko odvajanje među životinjskim «vrstama.» Porodica mačaka se proširila na lavove, tigrove, pume, jaguare, ozelote, leoparda, divlje mačke i domaće mačke. Porodica pasa uključuje njemačke ovčare, škotske ovčare, vukove, kojote, dingoe, šakale itd. Ali bio je potreban samo po jedan par ovih životinjskih «vrsta» na barci da obezbijedi gene za sve te «pse» i «mačke.»

Darvinova zabluda je bila u mišljenju da jedna «vrsta» životinja može preći u drugu «vrstu.» Mačke nikad ne mogu evoluirati od pasa, riba, ili neke druge «vrste» života. Darvinova greška bila je posledica nepravilnog shvatanja onoga što je izgledalo da uči Biblija u njegovo vrijeme.

Napomena: Kljunovi Darvinovih zeba su «evoluirali» pod Božjim vođstvom. Tako je evolucija djelimično tačna. Ali beskrajna progresija nije istina. Tako ću u preostalom dijelu svog izlaganja koristiti termin evolucija da predstavim «beskrajnu progresiju.» Mikro-evolucija je savršeno u redu! Makro-evolucija je zabluda!

SLOŽENOST ŽIVOTA

Evolucija se zasniva na potpuno pogrešnom vjerovanju da su mali «jednostavni» oblici života evoluirali u veće, složenije oblike života. Ovo može zvučati sasvim logično, jer je nauka dokazala da su ljudska bića i sve životinje počele život kao jednostavne oplođenje ćelije, i mi izrasli u potpuno razvijene složene organizme. Ali ima jedan problem: ČAK JE I NAJMANJI ŽIVI ORGANIZAM KRAJNJE SLOŽEN.

Problem

Evolucionisti kažu da su ti rani majušni oblici života nekako privoljeli sebe da «evoluiraju,» što znači da mikrobima dugujemo to što smo pametniji od Alberta Ajnštajna.

Dakle evo kako se sve to izdešavalo. Milionima godina su ove male jednostavne čovječije ćelije plutale okolo smišljajući «velike planove» za sebe i svoje potomstvo. Stegomeba je zamišljala da postane stegosaurus. «Čovječe, kakve velike planove imam za sebe! Uveću se 8 triliona puta. Da! Možda za 10 ili 15 miliona godina porastem zaista, zaista velika, i biću oko, šta god to bilo.» KAKAV POTPUNI APSURD! Ali to je u osnovi ono što evolucionisti vjeruju.

NEVOLJE SA OKOM

Potpuno je nemoguće za oko da «evoluiralo» milionima godina. (Devon mi kaže da ste imali Džordža Vandermana kao jednog od svojih govornika. On je označio taj problem u svojoj knjizi, i vjerovatno ga je pomenuo kad je bio ovdje.) Oko je beskorisno ukoliko nije ugrađen SVAKI njegov dio. Čak je i Darwin priznao da krajnja složenost oka izgleda da potpuno opovrgava njegovu teoriju evolucije. Citiram: «Pretpostavka da se oko, sa svim svojim jedinstvenim uređajima za podešavanje fokusa različitih udaljenosti, za propuštanje različitih količina svjetlosti, i za ispravljanje sferične i hromatične aberacije (zakrivljenja), moglo formirati prirodnom selekcijom izgleda, slobodno priznajem, apsurdna u najvećem mogućem stepenu...Vjerovanje da se jedan organ savršen kao oko mogao formirati prirodnom selekcijom je više nego dovoljno da svakoga pokoleba.» (*Porijeklo vrsta*, izdanje iz 1902., prvi dio, str. 250)

Ali u preostalom dijelu svog eseja Darwin pokušava istaći da su «jednostavniji» oblici života imali «jednostavnije» oči, tako da je po njegovom mišljenju i oko «evoluiralo.» Ali čak i te «jednostavne» oči su krajnje složene. One ne rade ukoliko nijesu potpuno razvijene. Nema načina da pojedinačni djelovi oka evoluiraju. Ljudsko oko, na primjer, sastoji se od mrežnjače, sočiva, dužice, rožnjače, optičkog nerva, mišića oka, krvnih sudova, 137 miliona prijemnih ćelija osjetljivih na svjetlost, 130 miliona «štapića» za crno-bijelu viziju, i 7 miliona «stožaca» za viziju u boji. Biblija kaže o oku: «*Svijeća je tijelu oko. Ako dakle bude oko tvoje zdravo, sve će tijelo tvoje svijetlo biti. Ako li oko tvoje kvarno bude, sve će tijelo tvoje tamno biti. Ako je dakle vidjelo što je tebi tama, a kamoli tama?*» (Matej 6:22, 23)

Oko trilobita

Hajde da vidimo – ako «starije» znači «jednostavnije,» kako to da oči trilobita (koje se sastoje od neorganskog kalcita) imaju od 100 do 15.000 sočiva u svakom oku? Čovječije oči imaju po jedno sočivo. Mnoštvo sočiva garantuje savršenu podvodnu viziju bez krivljenja, što pokazuje da je ove oči dizajnirao jedan vrlo upućen fizičar – Bog!

Sjećate li se stegomebe koja je željela oko? (Čak i kad bi jedna ameba znala šta je to oko!) Ako je evolucija istina, onda bi svaki osnovni oblik života morao razvijati vlastite oči, kao i svaki drugi glavni organ svog tijela. Zdrav razum nam govori da je «evolucija» svakog pojedinačnog dijela oka nemoguća. Ali htio bih ukazati na jedan aspekt koji se uglavnom previđa. AKO JE OKO ZAISTA EVOLUIRALO, KAD SU SVE TE ŽIVOTINJE ODLUČILE DA SU DVA OKA BOLJA OD SAMO JEDNOG OKA? Evolucija uveliko zavisi od mutacija. Ona ima smisla samo ako je «oko» iznenada mutiralo u postojanje, ALI ONDA BI TA ŽIVOTINJA RAZVILA SAMO JEDNO OKO. Gdje su dakle svi jednooki T-

reksi, jednooki alosauri, jednooki stegosauri, jednooki velosiraptori, itd.? GDJE? Možete li ih zamisliti kako govore: «Jao! Ovo sa okom sjajno funkcioniše. Mislim da ću razviti još jedno sa druge strane glave!»

Bilateralna simetrija

Da li je iko od vas u publici ikad čuo za «bilateralnu simetriju?» Hiljade živih stvorova na ovoj planeti su bilateralno simetrični. To znači da ako biste povukli liniju po sredini njihovih tijela, svaka strana bi bila ista kao suprotna strana.

Vjerovali ili ne, «bilateralno simetrični» oblici života dokazuju koliko je nemoguća evolucija. Baš kao što sam upravo konstatovao o evoluciji oka, isto se može primijeniti na ruke, šake, stopala, uši, peraja i krila itd.

Evolucija kaže da je svaki od ovih organa evoluirao mutacijom, i ako je to tačno, ta mutacija je mogla iznijeti samo jedan od ovih tjelesnih organa u vremenu. Dakle, gdje su kornjače sa jednom stranom oklopa, ptice sa jednim krilom, pliskavice sa jednim perajem, i jednoruki, jednonogi i jednouhi čovjekoliki majmuni?

Još jedna velika pukotina

Zašto bi neki evolutivni životni oblik ikad izabrao da se podijeli u dva odvojena roda? To bi bilo ravno počinjavanju evolutivnog samoubistva!

Ako su svi živi organizmi zaista evoluirali od jednoćelijskih mikroorganizama koji se reprodukuju mitozom (dijeljenjem na dvoje), samo bi idiotski organizam sa «smrtnom željom» izabrao da se razvije u odvojene «muške» i «ženske» životinje. One bi onda morale provoditi ostatak svog života u međusobnom pronalaženju u pravo vrijeme radi svog reproduktivnog kruga da nastave egzistenciju.

Možete li zamisliti praistorijsku amebu dufosotisa kako govori: «Hej, ovaj život je tako jednostavan. Da, svakog trenutka bi me mogao pojesti neki prolazni paramecijum, ali mislim da ću načiniti svoju egzistenciju pravim izazovom. Mogućnost da se svaki put sama reprodukujem je previše dosadna. Mislim da ću se podijeliti u dva različita pola, da vidim šta će se dogoditi.» Postojanje muškog i ženskog roda je jedino moguće kao rezultat Božjeg stvaranja. ODVOJENI RODOVI NIKAD NE EVOLUIRAJU.

ŠTA JE VJEROVATNIJE?

Hajde da se uvjerimo da shvatamo šta je uopšte evolucija. Ona kaže da Bog ne postoji, da je Biblija laž, i da su SVI oblici života evoluirali iz bazičnih mikroskopskih hemikalija života u vremenskom periodu od više miliona godina.

Činjenice

Najjednostavniji tip proteinskog molekula se sastoji od najmanje 400 povezanih amino kisjelina, a svaka amino kisjelina od specijalnog uređanja od 4 ili 5 hemijskih elemenata. Svaki hemijski element se sastoji od jedinstvene kombinacije neutorna, protona i elektrona.

Kakvi su izgledi da se ovo slučajno događa? Nešto kao 1 naprema 10^{250} . Mogućnost formiranja DNK proteina je gigantska: $1:10^{167.625}$. **MATEMATIKA POKAZUJE DA JE VJEROVATNOĆA EVOLUCIJE MUTACIJOM I PRIRODNOM SELEKCIJOM NEMOGUĆA.**

Ljudski mozak sadrži preko 10 biliona ćelija, a svaka je podešena na trenutnu funkciju. A koliko je ćelija se nalazi u probavnom sistemu? Koliko biliona ćelija putuje kroz čovjekov nervni sistem, i koliko ćelija formira kosti i mišiće na našim nogama i rukama, vratu, licu, trupu, šakama i stopalima – i sve se to dogodilo slučajno?

Izgledi da se složi jedan sistem ili samo 250 integrativnih djelova su samo $1:10^{375}$. Matematičari obično smatraju svaki događaj sa mogućnošću manjom od $1:10^{50}$ kao nešto sa nula mogućnošću, što znači da je to nemoguće. Čovječije tijelo ima 11 krajnje složenih sistema koji savršeno rade kao jedan. Preko 600 skeletnih mišića na našem tijelu lagano i skladno pokreće 206 kostiju. U tijelu odraslog čovjeka ima 60 triliona ćelija. Mogućnost da se ovo dogodi je $1:10^{2 \text{ biliona}}$ (brojka iza koje slijedi 2 biliona nula).

Evo donje granice sukoba stvaranje – evolucija. **POTREBNO JE VIŠE VJERE ZA VJEROVANJE U APSURDNOST EVOLUCIJE NEGO ZA VJEROVANJE U BOGA!!**

O tome je Karl Sagan jednom rekao da «jednostavna ćelija u stvari nije tako jednostavna, i trebalo bi 100 miliona strana enciklopedije Britanika da objasni sve komplikovane djelove ćelije i kako ona funkcioniše.»

Da sada pogledamo kako radi SETI (Sciences Search for Extra Terrestrial Intelligence - Naučno traganje za vanzemaljskom inteligencijom). Ako bi uhvatili 3-5 znakova u jednom redu to bi smatrali dokazom da su konačno otkrili inteligentan život negdje u svemiru. Samo 3-5 jednostavnih znakova. Ali oni hotimice ignorišu 100 miliona stranica koje govore o majstoru dizajneru i stvoritelju. Neki ljudi ne koriste svoj zdrav razum!

Sunce opovrgava evoluciju

Naučnici su uspjeli da izmjere prečnik sunca, i ono sagorijeva i skuplja se u razmjeri od oko 1,5 metar na sat. Ako je sunce zaista tamo bilo bilionima godina ranije, ono je moralo biti GIGANTSKO. Zemlja bi se spržila kao ljuspica. Još jednom prava nauka potvrđuje da je evolucija laž.

MUTACIJE

Teoriju o evoluciji mutacijom je začeo Hugo de Vries 1901. godine, a zasnivala se na genetičkim radovima Gregora Mendela 1866. godine. Ali činjenica je da su skoro sve mutacije štetne za život. Mutacije pripadaju komičnim knjigama i filmovima naučne fantastike.

ENTROPIJA

Drugi zakon termodinamike je poznat kao zakon o raspadanju energije. On konstatuje činjenicu da se «univerzum kreće ka silaznom degenerativnom stanju smanjenja organizacije.» Dakle **SILAZNOM A NE UZLAZNOM PUTANJOM**. Ipak evolucija traži da vjerujemo kako su u milionima slučajeva, bilionima godina, mali organizmi uspješno prerasli u veće, krajnje složene oblike života. Kakva glupost!

Mi živimo na planeti gdje se ljudi hapse i novčano kažnjavaju zbog kršenja saobraćajnih propisa i slično. Ali kad naši naučnici i profesori idu i krše zakone na kojima počiva univerzum, šta radimo? Postavljamo ih u svoje najveće obrazovne ustanove. To je ono pravo narode! Juhu! Nema ničeg kao što je taj divni osjećaj mišljenja da ste se probudili u zoni sumraka i među putnicima koji su sada na dužnosti!

Nedostatak prelaznih oblika

Evolucija kaže da je čovječanstvo evoluiralo na ovaj način: od nežive materije, preko protozoa, zatim metazoičnih beskičmenjaka, riba kičmenjaka, amfibija, reptila, ptica, četvoronožaca sa krznom, čovjekolikog majmuna, do čovjeka.

Ako je sve to istina, onda bi trebalo da ima mnogo prelaznih oblika koji povezuju ove glavne grupe, ALI TE VEZE NEDOSTAJU! Evolucionisti su dočekali ovu činjenicu osmišljavanjem koncepta «isprekidane ravnoteže,» što će reći da se evolucija događa preko iznenadnih džinovskih skokova umjesto malih, postepenih promjena.

Ono što ti ljudi govore je da je jednog dana, prije više miliona godina, neki reptil položio jaje i iz njega se izlegla ptica. Evolucionisti su oni koji položili to jaje!

Geološki stub

Potop se dogodio oko 2350 p.n.e., i cijeli svijet je bio prekriven vodom. Vodeni omotač nad zemljom se obrušio i izbili svi podzemni izvori. Zemljina površina se pocijepala. Vodene struje koje su se kretale u više pravaca stvorile su različite slojeve sedimenata, a u tim slojevima (koji su došli iz svih mogućih pravaca) našla su se tijela raznih pretpotopnih životinja.

4000 godina kasnije, naišli su ljudi i počeli sa iskopavanjem svih tih fosila u kamenitim slojevima. Oni su počeli učiti da se silni vjekovi nalaze između ovih slojeva sedimenata i stijena, i učinili da sve to zvuči vrlo logično. Žalosna istina je da ti ljudi preziru Boga i preziru Bibliju. A evo šta Bog kaže da čini sa takvim ljudima: «Zato će im Bog poslati silu obmane, da vjeruju laži... jer ne primiše ljubavi istine.» (2 Solunjanima 2:10, 11)

Šta ako se morski fosili nađu u geološkom stubu na 2000 metara nadmorske visine? I šta ako su ovi pretpostavljeni slojevi u neredu tu i tamo po svijetu? U nacionalnom parku Glečar postoji blok od prekambrijumskog krečnjaka star bilion godina na vrhu kredaste formacije škriljaka za koju se pretpostavlja da je stara svega 100 miliona godina. Ovaj blok koji se našao na pogrešnom mjestu je 563 kilometra dug, 56 km širok, i debeo 9,6 km. JEDINO MJESTO NA KOJEM GEOLOŠKI STUB POSTOJI JE U EVOLUCIONISTIČKIM UDŽBENICIMA! Istina je da se Veliki kanjon, itd., formirao usled biblijskog potopa. «Izgibe moj narod, jer je bez znanja; kad si ti odbacio znanje, i jaću tebe odbaciti.» (Osija 4:6)

Komparativna anatomija

Evolucionisti vide sličnosti raznih koštanih struktura, i njihovi umovi dolaze do zaključka da je to dokaz da smo svi mi evoluirali od jednog zajedničkog pretka. Ali to samo znači da je Bog prosto uvijek iznova koristio isti obrazac kod svojih raznih stvorenja (baš kao

što svi automobili dijele iste osnovne komponente). Ovaj osnovni unutrašnji dizajn obrasca funkcionira i Bog ga je široko upotrijebio. Možemo kazati da konstrukcija zgrade odražava svog dizajnera. Bog, veliki Dizajner univerzuma, koristi iste komponente kad stvara, pokazujući da je On taj koji je sve osmislio.

Razlikovanje istine

Očito, pošto niko od nas nije bio živ prije 5 ili 6 hiljada godina, niko nije ni bio svjedok ovih događaja. Kako onda dolazimo do odluke po ovom pitanju? Kako možemo pouzdano tvrditi da su kreacionizam i Biblija 100% istiniti? Evo kako:

1. Provjerite činjenice – kad su praistorijske životinje postojale, bile su **POTPUNO RAZVIJENE**. Fosilni zapis pokazuje da nema nikakvih polurazvijenih trilobita ili poluoblikovanih T-reksa. Svaka fosilizovana životinja koja je ikad pronađena bila je potpuno funkcionalna životinja, što pokazuje i dokazuje da su se sve te praistorijske životinje pojavile **POTPUNO OFORMLJENE**. One nijesu evoluirale milionima godina.
2. Nemoguće je za složene amino kisjeline ili DNK lance da se slučajno oblikuju, i nemoguće je za pojedinačne životinjske vrste da lagano razvijaju organe kao što su želudac, oči, nervni sistem, itd., milionima godina. **ONE ILI IMAJU OVE POTPUNO FUNKCIONALNE ORGANE, ILI SU MRTVE!**
3. Evolucija sa Bogom je **TOTALNA NEMOGUĆNOST** – stoga je smislenije vjerovati Bibliji i priznati da postoji Bog Stvoritelj.

Hajde da za trenutak pogledamo šta bi se zaista dogodilo da je evolucija istinita. Evolucionisti posmatraju svijet oko nas i vide hiljade i hiljade različitih tipova potpuno razvijenih riba i ptica i kopnenih životinja, i prihvataju kao gotovu činjenicu da sve to funkcionira, i sve te životinje postoje.

Ali na šta bi život na ovoj planeti ličio da je on zaista evoluirao na zemlji? Proporcije jasno pokazuju da se ovaj spektakularni događaj teško mogao ikad i desiti u vremenu! Dakle, ako je život zaista evoluirao iz ničega, onda bi svi mi koji živimo na ovoj planeti bili samo jedna vrsta koja se može održati u životu i gorivo za održavanje života. I to je sve! Ali u stvarnosti čak i onaj oblik života koji bi nekad i evoluirao nikad to ne bi mogao postići bez Božje pomoći.

Adam, Noje, itd.

Dozvolite mi da pojasnim nešto oko onih 10% mozga. Ne držim da je to doslovan, fiksni broj. Koristim ga samo kao primjer činjenice da naše mentalne sposobnosti nijesu nigdje ni blizu savršenstva, zato mi dopustite da ovdje za vas definišem «savršenstvo.» Biblija kaže: «*Bijaše džinova na zemlji u te dane.*» Adam je živio 930 godina i bio oko 4,5 m visok. Zatim se čovječanstvo izrodilo – Noje je imao 3,5 metra a mi sada polovinu od toga. Ako sumnjate da je ovo moguće, kako to da postoje pigmeji i patuljci?

Fosilni zapis pokazuje da je prije potopa sve raslo više. Sve biljke bile su veće, sve životinje, a to takođe važi i za ljude. Zajedno sa veličinom, Adamov mozak je takođe bio «savršen» kad ga je Bog načinio. To znači da su Adam i Eva imali savršenu fotografsku

memoriju, a njihove mentalne sposobnosti mogle skladištiti i primati informacije koji bi prikupili kroz svu vječnost. Zato kažem da je čak i Ajnštajn bio na tih 10%. Možda smo se mi ostali spustili na nekih 2 ili 3%.

Pećinski ljudi

Ako su Adam i mnogi ljudi koji su živjeli prije potopa bili džinovi, zašto nijesmo našli puno njihovih fosila? Odgovor je jednostavan. Bog je svijet uništio potopom zbog zala koje je činilo palo i iskvareno čovječanstvo. Božji gnjev je bukvalno satro čovjeka u prašinu.

Bog nije bio gnjevan na životinje. On je bio sit palog čovjeka, tako da je svako područje na kojem su bili glavni gradovi primilo Božju «posebnu pažnju.» Bog je osigurao potpuno uništenje tih gradova. Teško da će se ikad naći neki ostaci, pošto se ova mjesta vjerovatno nalaze ispod naslaga uglja koje su nekad bile pretpotopne šume.

Dakle šta je sa tim fosilima «pristorijskih pećinskih ljudi,» «neandertalaca,» «java» i «lusija,» kostima «majke našeg roda» nađenim u Etiopiji 1974. godine?

Pećinski ljudi nijesu veza između čovjekolikog majmuna i čovječanstva, oni su DEGENERISANA LJUDSKA BIĆA. To su retrogradna nesavršena ljudska bića koja su bila genetski oštećena usled prokletstva grijeha i posledičnih efekata ćelijske entropije.

Savremeni džinovi

Robert Vedlou (Robert Wadlow) je bio težak 3 kg i 800 gr kad se rodio 1918. godine. Njegov abnormalni rast otpočeo je kad je imao dvije godine posle dvostruke operacije bruha. Proporcije su se iz godine u godinu uvećavale, i u svojoj 22 godini dostigao je svoj maksimum od 2 m i 44 cm visine.

Umro je 15. jula 1940. godine od posledica septičnog plika na desnom članku, prouzrokovanog žuljanjem. Vedlouova rekordna težina bila je 222 kg na njegov 21 rođendan. Sahranjen je na Oukvudskom groblju u Altonu, Illinois, u kovčegu dugačkom 3 m.

Robertov glavni problem je bio što je uvijek bio umoran i vrlo letargičan. Metabolizam mu jednostavno nije pravilno funkcionisao zbog njegove veličine.

Biblija kaže da je Golijat bio visok 6 lakata, ili 2 m i 70 cm.

Vodeni omotač

U vrijeme prije potopa, zemlja je imala deblju «zaštitnu» atmosferu oko sebe. Ovaj «vodeni omotač» je vršio veći pritisak na atmosferu naše planete i to je uticalo na životne funkcije ljudi i životinja. Kako?

Dodatni pritisak na atmosferu je uzrokovao da krvni sudovi kod svih životinja «džinova» i ljudi «džinova» funkcionišu mnogo efikasnije! Na taj način «gigantizam» je mogao bujati.

Da li ste čuli za «hiperbarične komore?» To su mašine za povećanje vazdušnog pritiska, i ako bi nekoga zatvorili unutar ove mašine, dešava se nešto zanimljivo. Ćelije počinju da obavljaju odličan posao prenošenja kiseonika i uklanjanja štetnih tvari iz tijela, što znači da na ćelijskom nivou tijelo funkcionišu zdravije i bolje.

Da je naša planeta još uvijek imala vodeni omotač, Robert Vedlou nikad ne bi imao sve one probleme sa umaranjem.

Metabolizam svih onih ogromnih dinosaurusu i džinovskih ljudi odlično je radio zbog većeg pritiska naše atmosfere i boljeg kvaliteta hrane koju su jeli. Ali posle potopa, omotač je nestao. Od tog vremena skoro svi ljudi i životinje su se smanjivali u proporcijama i rastu, dokle se nijesu spustili do veličine koju je mogao podnijeti njihov oslabljeni metabolizam.

Neobične životinje

Na ovoj planeti postoje neke životinje koje su živi dokaz Božjeg stvaralaštva.

Kukac artiljerac: Ovaj kukac ima zapanjujući odbrambeni sistem. U slučaju da je napadnut, on izbaca veoma tople nadražujuće gasove iz uparenih cijevi za sagorijevanje na svom repu. Hemikalije se luče iz skladišnih žlijezda, miješaju u jednoj komori, a zatim pale pomoću enzima. Izlazni gasovi su 212 stepeni farehajtovih.

Nema načina da ovaj tip kukca evoluirao jer da je bilo tako, generacija za generacijom ovih kukaca bi raznijela same sebe.

Detlić: Ova ptica je minijaturna mašina za bušenje. Kako uspijeva preživjeti udarajući glavom u drvo hiljadu puta u minuti? Bog joj je umetnuo u mozak specijalne elastične jastučice.

Žirafa: Ljudi uzimaju zdravo za gotovo žirafin dugi vrat, a uopšte ne znaju kako sve to funkcioniše kad se ova životinja saginje da pije ili guta.

Riba strijelac: Ova riba izbacuje mlazove vode na bube i lišće, i začuđujuće je kako njene oči mogu vidjeti kroz refrakciju svjetlosti pod vodom da pogodi te bube.

RAZNE ŽIVOTINJE SU APSOLUTNI DOKAZ DA SE ŽIVOT DOGAĐA SAMO PO DIZAJNU!

C₁₄ metoda datiranja

Određivanje starosti materije sa C₁₄ je veoma nepouzdana i nesavršena nauka! Ugljenik-14 metoda je razvijena ranih 1950-ih i koristila se u pokušaju utvrđivanja starosti biljaka i životinja.

Živa bića uzimaju ugljenik, kako obični (C₁₂) tako i radioaktivni ugljenik (C₁₄). «Polu-život» C₁₄ je 5.700 godina, i naučnici pretpostavljaju da mogu tačno izmjeriti ostatke ovog C₁₄ i odrediti starost dinosaurusu, itd. Ali ima jedan problem. Prvo, čitav sistem pretpostavlja da su iznosi C₁₂ i C₁₄ uvijek bili konstantni, što nije slučaj.

Drugo, živi puževi, prema rezultatima testiranja, su stari 2.300 godina. Uzorak uzet iz živog drveća ispada 10.000 godina star. Oklop žive kornjače se pokazuje hiljadama godina stariji nego što u stvari jeste. Dakle, C₁₄ METODA DATIRANJA NIJE POUZDANA.

STAROST ZEMLJE

Evolucionistički pogled:

Oni kažu da je zemlja stara na bilione godina (nema veze što je sunce moralo biti tako veliko da bi iscrpilo sav život na planeti). Za evolucioniste, vrijeme je magični faktor koji žabe pretvara u prinčeve. Samo uzmete žabu i dodate 3,5 biliona godina, i gle! princ.

Kreacionistički pogled:

Biblija kaže da je sedmica stvaranja bila prije oko 6.000 godina. Do ovog broja se dolazi zbrajanjem životnog vijeka ljudi u Starom Zavjetu, pri čemu se posebna pažnja obraća na to koliko su imali godina kad su dobili djecu.

Postoje dva različita pogleda o ovom vremenskom periodu od 6.000 godina. 1) Bog je stvorio zemlju i cijeli univerzum prije 6.000 godina sa ugrađenim starosnim faktorom. 2) Bog je u početku stvorio čitavi univerzum bilionima godina ranije, a zatim prije 6.000 godina došao i načinio naš svijet sposoban za održavanje života u periodu od sedam doslovnih dana stvaralačke sedmice. Bog je uključen u oba ova pogleda, i svako može da izabere onaj koji mu se više dopada. Ali u scenariju «žaba-princ» nema Boga!

TUMAČENJA TEORIJE VREMENSKE PRAZNINE

Pogrešni scenario:

Ova teorija vremenske praznine se začela početkom XIX vijeka kada su hrišćani koji vjeruju u evoluciju željeli reinterpreirati 7 dana stvaranja kao 7 dugih perioda koji su trajali milionima godina. Oni su umetnuli džinovske vremensku pukotinu između Postanja 1:1 i 1:2, stvarajući tako prostor za milione godina potrebne za pretpostavljenu «evoluciju» života iz hemikalija u mulju u dinosauruse, itd.

Mogući scenario sa «pukotinom»:

Bog je stvorio cijeli univerzum prije više biliona godina, i zemlju bez konačnog oblička. Kad je Bog govorio, zemlja se oformila (polonijumski oreoli su se zamrzli na mjestu koje ću vam kratko pojasniti). Vrijeme je prolazilo. Bog je imao na hiljade galaksija koje su zaokupljale Njegovu pažnju.

Naš solarni sistem nije imao sunca. On je osnovao (Jevrejima 1:10) naš svijet i druge planete koje su plovile svemirom, hladne, smrznute, beživotne.

Zatim je došlo vrijeme za «odmrzavanje» naše planete i polaganja života na njoj prije 6.000 godina. Duh Božji se dizao nad zamrznutim vodama i grijao ih (5 Mojsijeva 4:24), i zemlja je počela rotirati. Vodena para je oblikovala atmosferu, a tečne vode su formirale mala mora i gurnute u podzemne basene. Pojavila se suha zemlja. Bog je (ne zaviseći od prapostojeće materije) stvorio biljke i drveće. Četvrtog dana Bog je postavio naše sunce, a mjesec je reflektovao njegovu svjetlost. Zatim je Bog stvorio morski život, ptice, kopnene životinje (i neke dinosauruse), šestog dana Adama i Evu, i blagoslovio sedmi dan.

KREACIONIZAM

Što se tiče dinosaurusu, svi kreacionisti ne vjeruju na isti način. Možda su neki dinosaurusi ušli na Nojevu barku (bilo je nekih izvještaja o malim brontosaurusima koji žive u Africi). Drugi kreacionisti vjeruju da su dinosaurusi bili «amalgamacije» (proizvodi sjedinjavanja) prepotopnih ljudi koji su vršili genetske mutacije Božjih prvobitnih životinja, zbog čega ih je Bog sve uništio u potopu.

Bilo bi divno kad bi se svi kreacionisti složili oko jednog scenarija, ali to se vjerovatno neće dogoditi. Možda je sve što možemo učiniti da se usredsredimo na osnovnim tačkama, poput one kako evolucija prkosi svakoj logici i kako postoje gomile i gomile dokaza koji podržavaju priču o stvaranju koja se nalazi u Knjizi Postanja.

Devon mi je ispričao da ste nedavno imali prezentaciju Boba Džentrija, koji je izložio svoje dokaze o polonijumskih oreolima, pa ću se samo kratko osvrnuti na njegova otkrića.

Lično sam upoznao g-dina Džentrija 1989. godine, i tada smo razgovarali o mogućnosti da mu pomazem na ilustriranju njegovog materijala, ali taj projekat se nije realizovao.

Ne znam da li ste ovo znali, ali naučnik Bob Džentri je vodeći svjetski autoritet na radiooreolima, i on je jedan vrlo ljubazni, tihi, hrišćanski džentlemen.

Džentrijev dokaz za stvaranje

Polonijum 218 je element nastao prirodnim raspadanjem uranijuma, a polonijumski oreoli su otkriveni u liskunu i fluoritu. Ali ovi prstenovi ne bi trebali postojati zbog svog ekstremno kratkog polu-života. POLONIJUM IMA POLUŽIVOT OD SAMO 3 MINUTA.

Ako su evolucionisti bili u pravu, i zemljine stjenovite formacije se postepeno hladile milionima godina, polonijumski oreoli su trebali odavno nestati i raspasti se u druge elemente. Ovi radiooreoli su čvrst naučni dokaz trenutnog stvaranja o kojem se govori u Bibliji. «Riječju Gospodnjom stvoriše se nebesa. Jer On reče i postade; On zapovijedi i pokaza se.» (Psalam 33:6-9)

Rad Boba Džentrija je relevantan i pouzdan, bez obzira u koje tumačenje priče o stvaranju sada vjerovali – sa «pukotinom» ili bez nje. Bog je doveo u postojanje čitav univerzum svojom Riječju, a ovi oreoli to dokazuju.

DINOSAURUSI U BIBLIJI

Da, dinosaurusi se pominju u Bibliji. «Gle, neman koju sam s tobom stvorio...» (Jov 40:10) Bog opisuje dinosaurusu poznatog kao sauropod, čije ogromne kosti su pronađene.

Gigantizam je bujao u prepotopnom svijetu. Najveći sauropod koji je ikad pronađen bio je dugačak 50 m, i morao težiti 100 tona. Ovo stvorenje je bilo najveće i najjače živo biće koje je ikad hodilo po zemlji. «Diže rep svoj kao kedar...» (Jov 40:12) Neki biblijski komentatori misle da je ta «neman» bila slon ili hipopotamus, ali nijedna od ovih životinja nema rep kao kedar. Ali sauropodi imaju!

Drugi dinosaurus koji se pominje u Bibliji je «levijatan.» Jov 41:1-34 opisuje najzlobniju, najjaču, najokrutniju životinju koju je Bog ikad stvorio. Neki biblijski kome-

tatori vjeruju da je «levijatan» bio džinovski prepotopni krokodil. Možda i jeste, ali kad pogledamo sva fosilizovana stvorenja koja su ikad iskopana, «kralj» dinosaurusu je bio T-reks.

Biblija kaže da je «levijatan» imao strašne zube, čeljusti, i izbacao je dim i vatru. Kako je to bilo moguće? Sjećate li se kukca atriljerca kojeg sam maloprije pominjao, i kako on izbacuje vatrene gasove? Možda je T-reks mogao činiti isto. Tiranosaurus je dobio nadimak «dinosaur sa vazdušnom glavom» zbog svih onih šupljih komora u svojoj lobanji, koje su možda sadržale eksplozivne hemikalije. Istorija je puna priča o zmajevima koji bljuju vatru.

RUGAČI

Bog je znao kako će stvari odvijati blizu kraja vremena: «*U poslednje dane doći će rugači koji će živjeti po svojim željama.*» (2 Petrova 3:3-9) Sledeći stihovi nam kazuju da su ti ljudi hotimično neupućeni u tri stvari: 1) Da se «*Riječju Božjom nebesa i zemlja stvorise.*» Oni ignorišu kreacionizam i preferiraju evoluciju. 2) Da je «*svijet bio potopljen vodom,*» potop. 3) Da su «*nebesa i zemlja zadržani te se čuvaju za dan strašnoga suda i pogibli bezakonijeh ljudi.*» Rugači takođe odbacuju Drugi dolazak i Božji sud. Završni stihovi u 2 Petrovoj govore da nas Bog dugo trpi, i da ne želi da iko od nas pogine. Bog želja je da se SVI pokaju i spasu.

BROJANJE HROMOZOMA

Da li ste znali da evolucionistički udžbenici izostavljaju broj hromozoma kao dokaz za evoluciju? Evolucija uporno uči da jednostavni život evoluiru u složeniji život. Hajde da brojimo hromosome kod raznih živih bića. Idući od najvećeg ka najmanjem, na vrhu liste je paprat sa 480, zatim bijeli jasen 138, slijedi šaran sa 100, zlatasta riba sa 94, slatki krompir sa 90, ćurka 82, kokoška, pas i patka po 78, konj 64, krava 60, ameba 50, šimpanza 48, duvan 48, LJUDI 46, slijepi miš 44, pšenica 42, soja 40, mačka 38, morska zvijezda 36, jabuka 34, aligator 32, luk 32, oposum 22, sekvoja 22, niski grah 22, mrkva 20, salata 18, pčela 16, baštenski grašak 14, kućna muva 12, rajčica 12, voćna mušica 8, dlakavica 2.

Ako su evolucionisti bili u pravu, paprat bi sa 480 hromozoma trebala biti konačan cilj evolucije. Kako paprat sa 434 hromozoma više od ljudskih bića (koja imaju 46) može biti razvijeniji oblik života? Ameba ima više hromozoma (50) od čovjeka (46). Ako je evolucija tačna, niski grah, sekvoja i oposum, svi sa po 22 hromozoma, su se razvili od mrkve. Vidite kako hromozomi potpuno opovrgavaju evoluciju.

Dr. Kent Hovind kaže da je pronašao samo jedan evolucionistički udžbenik na srednjoškolskom nivou koji se osvrće na ovu nezgodnu činjenicu: «Broj hromozoma izgleda da ne prati evolucionistički obrazac. Stoga mislimo da su ove informacije nerelevantne.»

HRIŠĆANI KOJI VJERUJU U EVOLUCIJU

Da li ste znali da ima mnogo hrišćana koji zaista vjeruju fantazijama koje plasiraju današnji paleontolozi da su ljudi nastali od čovjekolikog majmuna i jednoćelijskih organizama u primordijalnim baruštinama? Za mene to uopšte nema smisla.

Problem:

Evo šta ne valja sa tim vjerovanjem: ako smo evoluirali od čovjekolikog majmuna, onda je Biblija laž. Ako je Biblija laž, onda je Bog lažov, Božji anđeli su lažovi, biblijski proroci su lažovi, a to bi takođe i Isusa napravilo lažovom.

Isus je živio u jevrejskoj kulturi, a svaka jevrejska sinagoga na svijetu uči zakonu, prvih pet knjiga Mojsijevih. Niko, ama baš niko ne raspravlja o priči o postanju i pisanom izvještaju o 7 doslovnih dana stvaranja. Svaki Jevrej zna da je Bog stvorio Adama i Evu šestog dana, a to znači da je i Isus znao.

Ako je ta jasna priča laž, onda bi Bog morao biti lažov što je dopustio da se ona uvrsti u Sveto Pismo i vjekovima prosleđuje milionima vjernika.

Dakle, ako hoćete vjerovati u Isusa, onda to znači da morate takođe prihvatiti činjenicu da nam Božja Riječ kazuje da je On stvorio Adama i Evu za jedan dan.

Mnogi hrišćani su bili iznenađeni kad je papa nedavno istupio sa izjavom da je «ljudski rod evoluirao od čovjekolikog majmuna.» Današnji sekularni naučnici evolucionisti uspjeli su nasamariti mnoge hrišćane govoreći da imaju «nadmoćne dokaze» za evoluciju. Ali to je zabluda.

Stvaralačka sedmica bila je 7 doslovnih dana, u kojoj je Bog blagoslovio sedmi dan. Adam i Eva su bili savršena ljudska bića od onog istog dana kad im je Bog udahnuo dah života. Čovjekoliki i drugi majmuni su samo jedan od životinjskih oblika života nalik čovjeku. TAČKA!

SKOPSOV PROCES

Skopsov proces održan je u Dejtonu, Tenesi, 1925. godine. Skops je bio optužen za učenje evolucije u javnoj školi. On je prekršio zakon države Tenesi koji je nalagao da učitelji u javnim školama mogu učiti samo biblijski izvještaj o postanju čovjeka. Skops je novčano kažnjen sa 100,00 \$, ali presuda je kasnije preinačena zbog jedne male pravne greške. Taj zakon je ostao na snazi do 1967 godine, kad ga je državno zakonodavstvo ukinulo.

Vilijam Dženings Brajan (William Jennings Bryan), čuveni pjesnik, bio je hrišćanin fundamentalista koji je tri puta išao u predsjedništvo nudeći pomoć u progonstvu. Ali kad je prihvatio Darouov (Darow) poziv, koji je bio vrlo rječit pravnik, Brajan je bio ponižen i nadmudren njegovim unakrsnim ispitivanjem. Tako su kreacionizam i Biblija ispali glupi.

Zašto se ovo dogodilo? Zato što Brajan ipak nije imao dovoljno naučnog znanja da odbrani svoju stvar. Ali mi sada imamo. Ako bi se sada ponovio ovaj slučaj na otvorenom javnom forumu, i istupili svi ti bivši naučnici evolucionisti, vidjeli bi da nauka potvrđuje da je kreacionizam 100% tačan.

VRIJEME ZA MALO ZABAVE

Godine 1991., prije izlaska filmova Džurasik parka, nacrtao sam svoju verziju T-reks sekvence iz prve njihove knjige. Pitao sam se kako bi to izgledalo ako bi ovi zli dinosaurusi pokušali napasti Nojevu barku. Naslikao sam haotičnu scenu gdje krdo T-reksova juri prema barci sa palim zlim anđelima iznad njih koji ih nagone prema barci nadajući se da će je

uništiti. Sledeća slika pokazuje kako je anđeo Gospodnji zaustavio i odbio zle anđele i dinosauruse. Bog je osigurao zaštitu barke a T-reksovima nije bilo dopušteno da je oštete. Zamišljao sam kako bi bilo odgledati ovu scenu na Imax ekranu sa THX dolby stereo ozvučenjem. Jao!!

POTOP JE BIO STVARAN

Vode potopa su odvukle i uništile dinosauruse. Ovaj događaj nije mit ili bajka. To je naučna činjenica koja se može potvrditi. Postanje 6-9 kaže da su svi ljudi i sve životinje koje nijesu ušle na Nojevu barku izginule, i da su vode potopa bile prekrile čitavi svijet.

Pronađeni su fosilizovani ostaci brojnih dinosaurusa sa podignutim glavama i vratovima. Ovo se moglo dogoditi dok su u smrtnoj agoniji nastojali da drže glavu iznad vode.

Danas naučnici vjeruju da je džinovski asteroid pogodio zemlju prije 65 miliona godina i uzrokovao izumiranje dinosaurusa. Asteroidi raznih veličina pogađaju zemlju, ali potop je taj koji je pobio dinosauruse.

ZAKLJUČAK

Zaključujući svoje večerašnje izlaganje, htio bih podijeliti sa vama jednu informaciju preuzetu iz knjige «Otkiće Postanja» (The Discovery of Genesis), C.H. Kanga i Etel Nelson, objavljene 1979. god., sa 12 strane.

Priča o potopu iz Postanja je prepričana u mitovima i legendama u preko 250 različitih kultura. Jasno, pojedini detalji u tim pričama se razlikuju, ali to je nešto sasvim očekivano. Sve ove priče potvrđuju biblijsko kazivanje. Kinesko pismo datira oko 2.200 god.p.n.e. Taj datum se približno poklapa sa raseljavanjem naroda iz Vavilonske kule. Uzmimo na primjer kinesko slovo za «brod.» Tri simbola koja čine tu riječ su «sud,» «osam,» (broj ljudi na Nojevoj barci) i «ušće» koje takođe može značiti «osoba.»

Ovo pokazuje da je 2.200 godina prije hrišćanstva, i prije osnivanja Jevrejske nacije u Izraelu, kineski narod znao za Noju i barku. A zašto su znali? Zato što je to bio stvaran događaj. Samo jedan stvaran događaj na globalnom nivou mogao je ostaviti traga u 250 kultura. I to je istina o Potopu.

DVA POTPUNO SUKOBLJENA SCENARIJA

Kreacionizam kaže da je Bog stvorio ljude i životinje, i da su oni bili savršeni. Čovječanstvo se srozalo iz savršenosti u degradaciju i smrt, od savršenstva do ništavila.

Evolucionizam kaže da je život nekako otpočeo sam po sebi i uzdizao se iz ništavila ka sve većoj i većoj težnji za savršenstvom.

Postoje samo dvije mogućnosti, kreacionizam ili evolucija – dva potpuno suprotna i sukobljena sistema vjerovanja. Evolucionisti sugerišu da je život možda vodi porijeklo odnekuda iz svemira, i da je zatim prenijet na našu planetu. Ali problem sa ovom zamisli je što je život ipak morao evoluirati i razviti se iz ničega negdje drugo. Tako otpada i ova ideja.

OSTAJE DAKLE ČINJENICA DA NEMA NAČINA ZA POSTOJANJE ŽIVOTA A DA BOG NIJE UKLJUČEN!

Nadam se da nalazite ovo što sam s podijelio sa vama informativnim i vrijednim. U foajeu imam brošure na prodaju ukoliko želite jednu. Na poslednjoj strani tih knjižica nalazi se spisak svih kreacionističkih naučnih organizacija.

Podijelite ih sa svojim susjedima i prijateljima. Milioni ljudi su vidjeli filmove Džurasik parka, i milioni ljudi posjećuju i obilaze naše prirodnjačke muzeje. U njima su eksponirane divne stvari iz svijeta prirode, ali ove muzeje takođe finansiraju i vode ljudi koji na svom dnevnom redu imaju utemeljivanje teorije evolucije, teorije koja otpada kad se podvrgne detaljnijem ispitivanju. Neka vas Bog sve blagoslovi u traganju za istinom.

Hvala ti Džime na večerašnjoj prezentaciji. Izvjesno je potvrđeno ono što smo slušali proteklih sedmica, a dobili smo čak i više dokaza nego smo tražili. Dakle, prijatelji, naredna sedmica će zasigurno biti naš poslednji sastanak, kada ćemo razmatrati ono za šta vjerujemo da je konačni dokaz o Bogu i Njegovoj Riječi, ispunjenje biblijskog proroštva. Još jednom hvala na večerašnjem dolasku. Nestrpljivo očekujem da se vidimo sledeće nedjelje koje će biti završni skup ovog našeg seminara – simpozijuma.

«Kreacionistički pogled na dinosauruse i teoriju evolucije,» od Džima Pinkoskog, možete nabaviti kod:
Amazing Facts, Inc, POB 1058, Roseville, CA 95678.

Jedanaesto predavanje (23. avgust 1997.)
SVJEDOČANSTVO PROROŠTVA

Dragi prijatelji, dobrodošli na naše poslednje predavanje. Kao što znate, ovo je kraj naše serije, i lično mi je žao što se primiče taj trenutak. Tokom proteklih nekoliko sedmica pokrili smo puno prostora i čuli neke zapanjujuće i divne stvari o Bogu i Bibliji. Izložili smo vam ono za šta vjerujemo da je silan dokaz da su Riječ Božja i Njegovo postojanje realnost.

Šta ćete uraditi sa ovim informacijama naravno vaš je izbor. Što se tiče mojih studenata, imaćete tri sedmice da kompletirate vaše radove a onda ćete mi ih predati na pregled i ocjenjivanje. Mislim da ćete se složiti sa mnom da je ovo bio plodonosno ljetnje polugode.

Želim se zahvaliti svima vama koji niste moji učenici, koji ste vjerno dolazili i potpomogli ovaj seminar. Bez vašeg prisustva i finansijske podrške bilo bi nemoguće dovesti goste govornike svake sedmice. Možda ćemo, ako to želite, jednom u budućnosti ponovo organizovati slična predavanja.

Večeras, završavajući ovu seriju, smatrao sam da bi bilo prikladno da vam prezentiram ono što je hiljadama godina bio konačni fizički test Božje Riječi. Biblijsko proricanje nastupajućih događaja u istoriji uvijek je bilo konačni test, vidljivi i najočigledniji dokaz božanskog porijekla Svetog Pisma. Proroštvo je otvoreno svjedočanstvo svijetu o autentičnosti Božje Riječi.

Ali ima dva problema koja moramo razumjeti. Pošto je biblijsko proroštvo uveliko simbolično, ima gotovo onoliko tumačenja koliko i crkava ili propovjednika. Mnogi ovi propovjednici su nosili paklenu baklju ili lažnu proročku svjetlost što je milione odvelo u obmanu i vječnu smrt.

Drugi problem je što neprijatelj danas grozničavo radi na falsifikovanju Božjeg djela. Od samog početka Sotona uporno radi na varanju i zbunjivanju čovječanstva. Preko ljudskih oruđa i palih anđela, zaogrnutih u nebesku svjetlost, on daje lažna proročanstva o budućnosti uplićući milione u svoju paučinu straha i obmane. Osobe kao Nostradamus, Edgar Kejsi (Edgar Casey), Džini Dikson (Jeanne Dixon) su primjeri. Čovjekolike pojave Marije i vanzemaljaca koji se pokazuju svuda po svijetu u dosada neviđenom broju, čine da mnogi vjeruju, i to s pravom, da je to predznak nečeg velikog što će se dogoditi.

Čovjek je uvijek bio radoznao, počevši od Eve, da sazna šta nosi budućnost. Dok samo Bog zaista poznaje budućnost, Sotona je preko gatanja i vračanja, magova i lažnih proroka i spiritističkih manifestacija hiljadama godina zadovoljavao ljudsku znatiželju za poznavanjem budućnosti predviđajući događaje koji su katkad pokazivali istiniti. Zato što se ono što on predviđa ponekad ostvari, drži ljude uvijek u ushićenju da znaju više. A on može učiniti da se neke stvari dogode kako je predvidio jer ima moć da manipuliše okolnostima i događajima, posebno kad neko stupi na njegovo tlo i padne pod njegov uticaj.

Sotona odvodi ljude ljude iz jedne obmane u drugu, vodeći ih kako želi. Milioni postaju nesvjesni robovi, i poput marioneta bivaju odvedeni u propast i vječnu smrt. Ponekad njegova krivotvorina može biti tako bliska istini da čovjek ne može uvijek znati izvor prorečenog događaja dokle se on ne zbije.

Jedno od omiljenih sredstava kojim se neprijatelj koristi da navede ljude na sumnju u svako proroštvo i Bibliju, je preko sna, vizije, ili poruke da će se nešto dogoditi u određenom trenutku i na određenom mjestu. Ovo se često dešava u snu, kad čovjek ništa ne sluti, makar on bio i hrišćanin. Ali Bog ne radi na ovaj način. Kad se desi ovakav slučaj, možete biti sigurni da nije nebeskog porijekla. To nije ništa drugo do način na koji neprijatelj navodi ljude da gube povjerenje u istinske događaje posljednjeg vremena koji su prorečeni u Bibliji. Koliko ja znam, lično se ne mogu sjetiti nijednog primjera kad je Bog dao određen datum ili vrijeme kad će se neko proročanstvo ostvariti. Bog uvijek ograničava vrijeme opštim terminima kao što su «skoro,» «pred nama,» «još malo,» itd.

Biblijsko proroštvo i njegovo ispunjenje uvijek je bilo predmet mog interesovanja. U stvari, zato sam ga i izabrao kao polje svog proučavanja i ekspertize. Uz ovaj uvod, večeras ću podijeliti sa vama neke stvari koje sam otkrio za proteklih 50 godina.

Počecemo sa prvim proročkim kazivanjem u Bibliji koje je Bog dao Adamu i Evi. Zatim ćemo se kratko osvrnuti na nekoliko drugih starozavjetnih proročanstava i pokazati kako su se ispunila. Razmotrićemo prvo proročanstvo o podizanju nacija do uspostavljanja Hristovog carstva. Zatim ćemo pogledati najdužoročnije proročanstvo u Bibliji koje pokriva 2300 godina, sve do kraja vremena, koje je vrijeme sada. Mi živimo u vremenu kad se ostala samo nekoliko glavna proročanstva da se ispune. Zatim ćemo razmotriti proročanstva o Isusovom dolasku, životu i smrti. Konačno, obratićemo pažnju na jedan novi fenomen, tajni biblijski kod.

Proročanstva su poput znakova postavljenih na putu vremena, koji nam kazuju šta dalje dolazi i ponekad koliko otprilike ima do tog događaja. Konačno odredište ovog puta je kraj tekuće istorije ovoga svijeta, koja će završiti kad se Isus vrati da povede one koji žele da se s Njim vrate nebeskom domu.

Proročki znaci nam kazuju da smo među proročkim sekundantima koji gledaju šta se dešava. Izgleda da će dolazak našeg Gospoda biti oko šest hiljada godina od rođenja planete zemlje, ili oko dvije hiljade godina od Njegovog prvog dolaska. Kako je sedmični ciklus sedam dana, što je zemaljska zaostavština iz sedmice stvaranja, i kao što je Bog dao čovjeku sedmi dan kao dan od odmora, tako se upravo čini i da je sličan odnos navršnja šeste hiljade godina ove planete i njenog ulaska u sedmu hiljadu koja će predstavljati hiljadu godina odmora kako za Božji narod tako i za Sotonu i njegove horde zla. Otkrivenje 20 glava opisuje Božje svece koji provode to vrijeme sa Njim na nebu, dok Sotona ostaje na ovoj zemlji vezan lancima okolnosti na mrtvoj planeti koja pokazuje rezultate njegove vladavine i terora.

Vjerujem da će se onih nekoliko biblijskih proročanstava koja su ostala još neispunjena smijeniti u brzom slijedu događaja. Mnogi od vas će gledati kako se oni razvijaju. U stvari, neka zbivanja koja su prorekli Danilo i Jovan se svakodnevno razvijaju. Ali samo oni koji traže Boga svim svojim srcem, imaju dar duhovne razboritosti da raspoznaju ove znake, šta oni zaista jesu i šta znače. Samo će oni koji ljube Boga i drže Njegove zapovijesti moći podnijeti ono što skoro dolazi. Svi ostali (zli) biće po sopstvenom izboru osuđeni na propast, ako ne od Božjeg gnjeva usled izlivanja sedam posljednjih zala, onda svjetlošću Hristovog dolaska.

Dragi prijatelji i susjedi, priznajem da sam imao skriveni raspored u aranžiranju ovog simpozijuma. Moja jedina namjera je bila da vas upozorim na ono što skoro dolazi kako bi

mogli, ako tako izaberete, da se pripremite da dočekate Boga i budete na Njegovoj strani kad dođe poslednja velika proba na svakog čovjeka, ženu i dijete. Svako od vas će morati odlučiti na čiju stranu će stati, Hristovu ili Sotoninu. Neće biti neutralnog terena. Biće jedna ili druga strana. Poslednja velika proba za sve koji živimo danas zasnivaće se na držanju Božjih zapovijesti. Ova proba je upravo nad nama. Ona će doći kao silno iznenađenje. Ako želite da saznate nešto više o ovoj probi, biću više nego srećan da podijelim ovu informaciju sa vama nakon završetka sastanka.

Sada pošto znate kuda je usmjerena ova diskusija, hajde da počnemo.

Proročanstvo iz Knjige Postanja

Prvo proročanstvo u Svetom Pismu nalazi se u knjizi Postanja. Adam i Eva su upravo bili prevareni od Sotone u obliku zmije, i sagriješili uzevši plod drveta od poznanja dobra i zla. Bog ih je pitao šta su učinili. Zatim ih je upoznao sa svojim planom da ih spase i borbom između njih i Sotone. obraćajući se Sotoni zmiji, On je rekao: *«I još mećem neprijateljstvo između tebe i žene i između sjemena tvojega i sjemena njezinoga; ono će ti na glavu stajati a ti ćeš ga u petu ujedati.»* (1 Mojsijeva 3:15)

U ovom proročanstvu Boga je unaprijed objavio borbu koja će se voditi između Sotone i onih koji ljube Boga od tog trenutka pa ubuduće. U biblijskom proroštvu, žena predstavlja Božju crkvu na zemlji. On je kazao Sotoni: «Od sada će biti borba između tebe i mog naroda, i između rođenih sa tvojim duhom (njegovo sjeme), i rođenih od Boga (koji su njeno sjeme). Božje sjeme će raniti ili udariti Sotonino sjeme u glavu (potencijalna smrtna rana), a njegovo sjeme će raniti Božje sjeme u petu (rana koja nije smrtna). «Peta» se odnosi na Isusa kad dođe na zemlju da iskupi čovječanstvo.

Ovo je prvo proročanstvo u Bibliji o Božjem planu spasenja i velikoj borbi između Njega i Sotone, izraženo simboličkim jezikom. Tako je Bog postavio standard za proroštvo i kako On koristi simboliku u predviđanju budućih događaja.

Nedugo nakon ovog razgovora između Boga, Sotone, Adama i Eve, sveti par je izgnat iz Edemskog vrta, i Bog je uveo žrtveni sistem. Taj sistem je nagovještavao kako će Božji Sin Isus jednog dana biti žrtvovan i prolivena Njegova krv za iskup grijeha čitavog čovječanstva.

Enoh – prepotopni prorok

Proročki dar je zatim davan odabranim pojedincima pošto Bog više nije mogao, zbog grijeha, da komunicira sa Adamom i Evom licem k licu. Jedina osoba za koju znamo da je prije potopa imala taj dar bio je Enoh. Njemu je pokazana cijela istorija svijeta sve do Drugog Hristovog dolaska. Zadržalo se samo nešto od njegovog proroštva. Hristos i apostoli su to vrlo dobro znali i često citirali Enoha. Na nesreću, danas postoje lažni spisi za koje se pretpostavlja da dolaze od Enoha i drugih starozavjetnih proroka koje su nadahnuti od Sotone i sračunati da obmanu.

Poslepotopno proroštvo

Sledeće veliko proročanstvo iz Svetog Pisma dato je Avraamu kad mu je Bog kazao da će njegovo sjeme biti kao pijesak morskog. Ovo proročanstvo se ispunilo posle više

stotinama godina od njegovog objavljivanja. Kasnije je Bog prorekao šta će se dalje događati, kao to da će Isav služiti svom mlađem bratu, i da će se Josifova braća klanjati pred njim.

Tir: Ima bukvalno na stotine proročanstava u Bibliji. Najistaknutija su ona koja se bave podizanjem i padovima nacija. Bog je unparijed objavio da će grad Sodom biti uništen vatrom, a da Tira, velike drevne lučke metropole, više neće biti. On je kazao kako će grad razvaliti u prah i pretvoriti u go kamen, mjesto na kojem će ribari širiti svoje mreže da ih suše. Upravo to se i dogodilo. Proročanstvo se ispunilo kad je Aleksandar Veliki raskopao njegove građevine i oborio ih u more da napravi nasip do obale.

Drevni Vavilon: je sledeći primjer. Bog je kazao da nikad više neće biti sazidan, i da će ga nastanjivati samo divlje životinje. Hiljadama godina Arapi su odbijali da podižu svoje šatore igdje blizu Vavilonskih ruševina ili da tu prenoće. Mogli bismo još dugo govoriti o ovakvim proročanstvima, ali vrijeme nam ne dopušta da ih sva pregledamo.

Ono na šta zaista želim da vam usmjerim pažnju večeras su neka glavna proročanstva data hiljadama godina ranije o dolasku svjetskih carstava koja su se podizala i padala, i nekima koja tek dolaze. Ona, vjerovatno više nego ikakav drugi dokaz, objavljuju autentičnost Božje Riječi.

Danilov lik

Knjiga proroka Danila, druga glava, kazuje priču o caru Navuhodonosoru, gospodaru Vavilona i Danilovom gospodaru. U toj priči, car je sasnio san koji ga je vrlo uznemirio. Bio je vrlo uzrujan jer se nije mogao sjetiti samog sna, ali je osjećao da je to nešto veoma važno. Čim se probudio, pozvao je mudrace da mu kažu šta je usnio i protumače šta to znači za njega. Ovo je bio veoma neobičan zahtjev, nešto što nijedan car nikad nije tražio od svojih savjetnika. Pokušali su da se ubjeđuju s njime, ali su ga još više iritirali. Saopštio im je da ako ne kažu šta je bio njegov san, svi će biti predati na smrt. Zapanjeni, napustili su dvor znajući da ih čeka sigurna smrt, jer nije bilo načina da kažu caru šta je sanjao.

Danilo je, zbog svoje velike mudrosti koju mu je dao Bog, bio naimenovan za jednog od carevih mudraca, ali nije bio sa ostalima kad ih je car pozvao. Kad je čuo o svojoj sudbini, odmah je pošao kod cara i rekao mu da Bog kojemu služi može da otkrije šta je car usnio i dati mu tumačenje sna. Zamilio je cara da mu da malo vremena za molitvu što je ovaj i učinio.

Povukao se na molitvu i Bog mu je dao otkrivenje u noćnoj viziji. Sada ću vam to pročitati iz Biblije, Danilo 2 glava, od 26 stiha. Evo kako je Danilo došao pred cara i šta se potom dogodilo:

«A car progovori i reče Danilu, koji se zvaše Valtazar: možeš li mi kazati san koji sam snio i šta znači? Odgovori Danilo caru i reče: tajne koje car ište ne mogu caru kazati mudraci ni zvjezdari (astrolozi) ni vrači ni gatari. Nego ima Bog na nebu koji otkriva tajne i javlja caru Navuhodonosoru šta će biti do posletka. San tvoj i što ti je vidjela glava na postelji tvojoj ovo je:

Tebi care dođoše misli na postelji šta će biti poslije, i onaj koji objavljuje tajne pokaza ti šta će biti. A meni se ova tajna nije objavila mudročću koja bi u meni bila mimo sve žive, nego zato da se javi caru šta san znači i da doznaš misli srca svojega.

Ti, care, vidje a to lik velik; velik bijaše lik i svjetlost mu silna, i stajaše prema tebi, i strašan bijaše na očima. Glava tome liku bijaše od čistoga zlata, prsi i mišice od srebra, trbuh i bedra od mjedi (bakra), golijeni mu od gvožđa, a stopala koje od gvožđa a koje od zemlje.

Ti gledaše dokle se odvali kamen bez ruku, i udari lik u stopala mjedena i zemljana, i satr ih. Tada se satr i gvožđe i zemljai mjed i srebro i zlato, i posta kao pljeva na gumnu u ljetu, te odnese vjetar, i ne nađe mu se mjesto; a kamen, koji udari lik, posta gora velika i ispuni svu zemlju.

To je san; a sada ćemo kazati caru šta znači. Ti si, care, car nad carevima, jer ti Bog nebeski dade carstvo, silu i krjepost i slavu; i gdje god žive sinovi ljudski, zvijeri poljske i ptice nebeske, dao ti je u ruke, i postavio te gospodarom nad svijem tijem. Ti si ona glava zlatna.

A nakon tebe nastaće drugo carstvo, manje od tvojega; a potom treće carstvo, mjedeno, koje će vladati po svoj zemlji. A četvoro će carstvo biti tvrdo kao gvožđe, jer gvožđe satire i troši sve, i kao gvožđe što se lomi, tako će satrti i polomiti.

A što si vidio stopala i prste koje od kala lončarskoga koje od gvožđa, biće carstvo razdijeljeno, ali će biti u njemu tvrde od gvožđa, jer si vidio gvožđe pomiješano sa kalom lončarskim. I što prsti u nogu bijahu koje od gvožđa koje od kala, carstvo će biti nešto jako a nešto trošno. A što si vidio gvožđe pomiješano sa kalom lončarskim, to će se oni pomiješati sjemenom čovječjim, ali neće prionuti jedan za drugoga kao što se gvožđe ne može smiješati s kalom.

A u vrijeme tih careva, Bog će nebeski podignuti carstvo koje se do vijeka neće rasuti, i to se carstvo neće ostaviti drugom narodu; ono će satrti i ukinuti sva ta carstva, a samo će stajati do vijeka.

Kako si vidio gdje se od gore odvali kamen bez ruku i satr gvožđe, mjed, kao i srebro i zlato, Bog veliki javi caru šta će biti poslije; san je istinit, i tumačenje mu je vjerno.»

Biblija zatim izvještava kako je Navuhodonosor bio tako obuzet Danilovim svjedočanstvom da «pade na lice svoje, i pokloni se Danilu, i zapovijedi da mu prinesu prinos i kad.» Danilo je naravno svu slavu pripisao Bogu. Tada je bio postavljen za prvog čovjeka do cara.

Tako je Bog počeo otkrivati Danilu mnoge stvari koje su se imale zbiti od njegovog vremena do kraja svijeta. Zlatna glava predstavljala je Vavilon, najbogatiju naciju koju je svijet ikad vidio. Vavilon je pao i došle su grudi i ruke od srebra. Ovo je bilo carstvo Grka, naroda velike kulture, ali ono nikad nije bilo veliko kao Vavilon, baš kao što je srebro inferiorno u odnosu na zlato. Za Grčkom je došla Medo-Persija koja je predstavljena trbuhom od bakra. Ona je bilo inferiorna u odnosu na Grčku kao što je bakar prema srebru. Noge od gvožđa predstavljaju antički Rim poznat kao gvozdeno carstvo. Stopala od gvožđa i od kala imaju dvojaku primjenu. U prošlosti to su bila 10 carstava na koja se Rim podijelio kad su evropska plemena pregazila Rim koji je vladao tada poznatim svijetom. Neki vjeruju da deset prstiju danas predstavlja Savez evropskih država. Ovo se uklapa sa onim što dolazi.

Zapazite da Biblija kaže da se ovih deset carstava neće slagati, baš kao što se gvožđe ne miješa sa kalom. Da bi se sabrali, opisani su u pokušaju združivanja («**pomiješaće se sa sjemenom ljudskim**»), ali neće moći to postići kao što se kal i gvožđe ne miješaju.

Istorijska je činjenica da su se sve krunisane glave Evrope povezane preko brakova kako bi je ujedinile, ali do tog jedinstva nikad nije došlo. Francuska revolucija, I i II svjetski

rat, potvrđuju tu činjenicu. Prije ovoga, deset okrutnih nomadskih plemena Evrope, od kojih su nastale današnje evropske države, nikad se nije slagalo.

Danas ih gledamo u pokušaju da oforme sjedinjene države Evrope. Znamo da to toga nikad neće doći jer je proročanstvo koje je dato Navuhodonosoru 600 godina prije Hrista pouzdano. A znamo i ishod. Danas kad Evropa pokušava da postane ujedinjena, znamo da sigurna proročka riječ kaže da će *«u te dane Bog nebeski podignuti carstvo koje se dovijeka neće rasuti.»* Ovaj svijet živi u vrijeme deset prstiju. Isus se uskoro vraća. Jovan nam u Otkrivenju kaže da kad Isus dođe, sveti će biti povedeni na nebo na hiljadu godina i onda će se Hristos vratiti na ovu zemlju i uništiti svijet vatrom, nakon vaskrsavanja zlih iz svih vjekova. Ovo je stvarni pakleni oganj. Nakon očišćenja zemlje vatrom, uklanjanja svakog traga grijeha koji je donio prokletstvo ovom svijetu i uništenja grešnika, Sotone i njegovih palih anđela, Bog će nanovo stvoriti ovu zemlju potpuno novu. Ona će zauvijek biti dom svih svetih koji će biti besmrtni i neće nikad umirati. Tu neće biti nikakve bolesti, plača ili tuge. Ovo carstvo je predstavljeno stijenom koja se odvalila bez ruku u carevom snu. Poslednje što je Danilo rekao caru o snu bilo je: *«San je istinit, i tumačenje mu je vjerno.»*

Ovaj događaj lansirao je Danila u njegovoj ulozi Božjeg proroka. Ostatak knjige je izvještaj o vizijama koje je primio. Svaka se uklapa sa likom, nadovezujući se na ono što će svaka od ovih nacija činiti i šta će se događati. Sve završavaju krajem svijeta, dolaskom Cara nad carevima i uspostavljanjem Njegovog carstva. Ova carstva su predstavljena zvijerima, kao što su lav, medvjed, leopard, i napokon jedna strašna zvijer sa tri roga. Pominju se ovan i jarac i druge životinje. Sve ovo su bili simboli različitih nacija, i govorili šta će one činiti. Ali ovo je izvan našeg domena ovog predavanja kako po sadržini tako i vremenu. Ako ste zainteresovani za razmatranje proročanstava iz Danila i Otkrivenja za kasnije, kažite mi pa ćemo vidjeti šta možemo učiniti.

Najduže vremensko proročanstvo

Ima još jedno proročanstvo u Bibliji o kojem vam želim govoriti, a koje se nalazi u pomenutoj knjizi proroka Danila, jer ono ima veliki značaj za nas danas. Ono je zapisano u 8 glavi 14 stih, i premošćava vrijeme od 457. god. prije Hrista do kraja svijeta. Ono se naziva proročanstvo o 2300 dana, a dan u proročanstvu označava godinu. Ovo proročanstvo je povezano sa drugim iz 9 glave 24 stih, koje je poznato kao 70 proročkih sedmica, što je 470 godina. Hajde da ukratko razmotrimo ove tekstove a onda i njihovo značenje.

«I reče mi: do dvije hiljade i tri stotine dana i noći; onda će se svetinja očistiti.»
(Danilo 8:14)

«Sedamdeset je nedjelja određeno tvom narodu i tvome gradu svetom da se svrši prijestup i da nestane grijeha i da se očisti bezakonje i da se dovede vječna pravda, i da se zapečati vizija i proroštvo, i da se pomaže sveti nad svetima.

Zato znaj i razumij: otkad izađe riječ da se Jerusalim opet sazida do Mesije princa biće sedam nedjelja, i šezdeset i dvije nedjelje da se opet pograde ulice i zidovi, i to u teško vrijeme.

A poslije te šezdeset i dvije nedjelje pogubljen će biti Mesija i ništa mu neće ostati; narod će vojvodin doći i razoriti grad i svetinju; i kraj će mu biti sa potopom, i određeno će pustošenje biti do svršetka rata.

I utvrdiće zavjet sa mnogima za nedjelju dana, a u polovinu nedjelje ukinuće žrtvu i prinos; i krilima mrskim, koja pustoše, do svršetka određenoga izliće se pustoš.» (Danilo 9:24-27)

Ovi tekstovi opisuju vremenski period u kojem će se zbiti događaji koji se odnose na prvi Hristov dolazak na zemlju. Određeni periodi mogu se istorijski ustanoviti. Na primjer, znamo kad je otpočelo ovih 2300 godina. Danilo 9:25 kaže: *«otkad iziđe zapovijest da se obnovi i sazida Jerusolim...»* Ova zapovijest je izdata 457 god p.n.e. kad car Artakserks kazao Nemiji da ponovo podigne zidove Jerusolima koji se bili porušeni jer su svi Jevreji bili odvedeni u ropstvo a grad u ruševinama.

Koristeći ovaj datum kao polaznu tačku, Danilo 9:25 kaže da *«otkad izide riječ da se Jerusolim opet sazida do Mesije princa biće sedam nedjelja, i šezdeset i dvije nedjelje da se opet pograde ulice i zidovi, i to u teško vrijeme.»*

U proroštvu, vrijeme se računa kao dan za godinu. (4 Mojsijeva 14:34, Jezekilj 4:6) Proročanstvo o 2300 dana iz Danila 8:14 pokriva dvadeset tri vijeka istorije od Artakserksove zapovijesti sve do 1844. godine. Evo kako se to računa: sedam nedjelja je uzeto za obnovu i izgradnju Jerusolima, koje je proročko vrijeme je 49 godina. Istorijska je činjenica da su radovi završeni 408 god. p.n.e. (457-408).

Zatim 25 stih pominje da će od 408 god. p.n.e. do Mesije (Isusa) biti 62 nedjelje. Ovo je u proročkom vremenu 434 godine. Vrijeme pada na 27 godinu n.e. kad je Isus pomazan Svetim Duhom.

26 stih kaže da će posle 62 nedjelje *«Mesija biti pogubljen i ništa mu neće ostati.»* 27 stih najavljuje da će Isus *«utvrditi zavjet sa mnogima za nedjelju dana, a u polovinu nedjelje ukinuće žrtvu i prinos.»* Ono što je Danilo ovdje objavio je da će Isus doći i umrijeti da potvrdi svoj zavjet sa svima koji prihvataju dar Njegovog života. Plan spasenja za Jevreje se imao nastaviti još 7 godina (jednu nedjelju), ali s tim što je On usred te nedjelje imao ukinuti žrtve i prinose u hramu. Isus, Jagnje Božje, je imao zamijeniti životinjske žrtve koje su prinošene za pomirenje narodnih grijeha. Ovaj sitem koji je ustanovio Bog odmah nakon što su Adam i Eva sagriješili, zamijenio je Isus, Jagnje Božje. Tip je udovoljio antitipu.

Ovaj vremenski period od jedne nedjelje predstavljao je sedam godina počevši sa Isusovim pomazanjem u 27 godini. On pokriva period do 34 god.n.e. kad se vrijeme probe za Jevreje kao naroda završilo pošto su zauvijek odbacili Isusa kao svog Spasitelja. Upravo kao što je proročanstvo kazalo, Isus je umro usred tog semogodišnjeg perioda posle tri i po godine javne službe.

Kad je Isus umro, Biblija nam izvještava da se teška zavjesa u hramu pocijepala od vrha do dna, o čemu je i Ron Vajat diskutovao u svojoj prezentaciji. Kropljenje prestola milosti životinjskom krvlju se završilo, jer Isusova krv od tog vremena pa nadalje je krv pomirenja za naše grijeha. Njegov zavjet sa čovjekom bio je potpun. Žrtve i prinosi došli su svome kraju.

Kad su Jevreji odbacili Isusa, prestao je i njihov odnos kao Božjeg izabranog naroda, a njihova propast kao nacije bila osigurana. Nikad više Izrael neće biti Božji izabrani narod. Međutim, svaki Jevrej kao pojedinac može doći Bogu i biti spasen, ali kao nacija nikad više. Ovo bi trebalo da govori nešto svima koji misle da će ih Bog obnoviti i uspostaviti svoje carstvo u Jerusolimu. Oni koji danas tako misle su poput apostola koji su pogrešno vjerovali

da će Bog uspostaviti svoje carstvo ovdje na zemlji. On je to i uradio, ali ne kako su oni mislili. Bog je svoje carstvo uspostavio u srcu na šta se Isus poziva u Luki 17 glava. Svaki put kad se grčka riječ «carstvo» koristi u Novom Zavjetu, ona označava odnos srca, a ne svjetsku imperiju.

Znajući ova historijska vremena, sada možemo odrediti kada se dogodio kraj ovih 2300 godina iz proročanstva. To se zbilo 1844. godine. Šta se tada desilo? Sada se moramo vratiti Danilu 8:14. Nalazimo da će se u to vrijeme svetinja očistiti. Šta to znači?

Kad su djeca Izraelova napustila Egipat i bila odvedena u pustinju, Bog je Mojsiju dao planove za izgradnju svetinje za bogoslužjenje. On je tada Mojsiju dao Deset Zapovijesti ispisane na kamenim pločama kao i uredbe i građanske propise kako da upravlja tolikim narodom. Ovaj objekat je bio izdijeljen na tri dijela, spoljašnji trijem, zatim samu svetinju koja se sastojala od dva odjeljka, svetinje i svetinje nad svetinjama.

Čitav sistem bogoslužjenja bio je usmjeren na prinošenje žrtava za počinjene grijeh, isti onaj sistem koji je Bog uveo i dao Adamu i Evi kad su sagriješili. Kao što sam ranije pomenuo, sve ovo je ukazivalo na Isusa Jagnje Božje koji je imao doći i proliti svoju krv da spase čovječanstvo od smrtne kazne koja je visila nad svačijom glavom zbog grijeha. Drugim riječima, službe zemaljske svetinje bile su prilika ili tip koji je upućivao na ono što će se dogoditi na nebu posle Isusovog raspeća.

Kad se Isus povratio u život i otišao na nebo, Sveto Pismo kaže da je postao naš Prvosveštenik. On je zamijenio zemaljsku službu i nastavio je na nebu. Cijepanje zavjese između dva dijela svetinje kad je Isus umro pokazalo je Jevrejima i svijetu da je On zamijenio zemaljsku službu, i da će je sam nastaviti na nebu.

Kad se Isus vratio na nebo, Otac ga je postavio za Prvosveštenika i On je otpočeo svoj zadatak iznošenja grijeha svijeta pred Oca, tražeći da Njegova prolivena krv pokrije te grijeh. Kad se neko moli za oprostaj grijeha, molitva se uzdiže na nebo i Isus je prima a zatim traži da Njegova krv pokrije grijeh.

U zemaljskoj službi ovi grijesi su vremenom sakupljeni i kroljeni na zavjesu koja je razdvajala svetinju od svetinje nad svetinjama. Ovo se obavljalo pred kadionim oltarom, gdje je dim koji se dizao sa oltara predstavljao molitve osobe koja je tražila oprostjenje. Očito da je zavjesa preko godine postajala kontaminirana sasušenom krvlju, i bilo je neophodno čišćenje. Ovo čišćenje svetinje vršilo se jednom godišnje, i to se zvalo danom pomirenja. Prema našem kalendaru to se radilo negdje u oktobru.

Tom prilikom sveštenik se pripremao kroz rigorozni režim očišćenja i priznavanja svakog grijeha koji je eventualno počinio, jer ući u svetinju nad svetinjama pred Kovčeg Zavjeta sa ma kojim nepriznatim grijehom značilo bi trenutnu smrt. Ako bi iko u logoru imao nepriznatih grijeha, to bi isto tako značilo trenutnu smrt za prvosveštenika. To je bila najsvečanija prilika za cio logor, i uključivala potpuno ispitivanje duše.

Prvosveštenik je pri dnu svoje posebne odjeće koju je nosio imao zvona koja su bila tu kao znak narodu da je sveštenik još uvijek živ. Za nogu mu je bio privezan kanap kako bi ga u slučaju smrti zbog nekog nepriznatog grijeha mogli izvući napolje.

Ovo čišćenje svetinje jednom godišnje kad je sveštenik ulazio svetinju nad svetinjama bilo je simbolika onoga što će Isus jednog dana raditi na nebu. Dakle sada počinjete da

dobijate pravi uvid u ono proročanstvo od 2300 dana u Danilu 8:14, gdje stoji da će se *«do dvije hiljade i tri stotine dana svetinja očistiti.»*

Ustanovili smo da je ovo vrijeme bilo 1844. godine. To znači da je Isus završio prvu fazu svoje svešteničke službe u svetinji, i ušao u svetinju nad svetinjama da otpočne pomirenje za grijehе za one koji vjeruju u Njega i prihvataju Njegovu krv koja pokriva njihove grijehе. Šta ovo znači za nas? To znači da Isus posreduje za nas pred Ocem da nam oprosti sve naše grijehе kad to tražimo od Njega. Ovo je zapravo bio dan suda kad neko dolazi pred Božjom sudijskom palicom.

1844 godine, Gospod je preko nadahnutog svjedočanstva rekao da je tada otpočeo sud svim mrtvima od vremena Adama i Eve do sada za sve one koji su se izjašnjavali da vole Boga. Kad se završio sud svim mrtvima, Isus je započeo sa svima koji danas žive. Imamo razloga da vjerujemo da se i to takođe završilo. Ako želite da znate više, obratite mi se posle sastanka i objasniću vam.

Isus i proroštvo

Vidjeli ste kako se ispunilo vremenski najduže proročanstvo u Bibiliji, dato Danilu oko 600 god.p.n.e. Ono potvrđuje da mnoga druga proročanstva ukazuju na kraj svijeta. Ali što je još važnije, sve ovo proroštvo je usmjereno na Isusa Hrista našega Gospoda. Njegov dolazak na svijet da spase čovječanstvo je tako integrativno upleteno u ovu zemaljsku istoriju da nema načina na koji neko može poreći Njegovo postojanje. Ateisti i agnosticci, evolucionisti, naučnici, skeptici, kompjuterski programeri, poslovni ljudi, domaćice, udruženja, svi oni upotrebom gregorijanskog kalendara u računanju godina, automatski ukazuju počast Isusu, odobravajući Njegovu smrt na krstu kao najvažniji događaj u istoriji svijeta. Prije Hrista (BC) i posle Hrista (AD) je znak da se čak i vrijeme vrti oko našeg Stvoritelja i Njegovog djela spasavanja čovječanstva od vječne smrti.

Ali to nije sve. Božje (Isusovo) stvaranje ovoga svijeta jedini razlog postojanja sedmodnevnog nedjeljnog ciklusa. Bog je stvorio svijet za sedam dana, počinuvši u sedmi dan subotu. Ne postoji nikakav astronomski, astrološki, fizički ili drugi razlog za sedmodnevni ciklus.

Prijatelji moji, možda ste previdjeli još jednu činjenicu o Isusu. Mnoga starozavjetna proročanstva se bave Isusovim dolaskom, razlogom i načinom Njegove smrti. On je bio središnja tačka svega proroštva. Proroci Zaharija, Isaija i David, koji je napisao najveći dio Psalama, sadrže proročanstva koja najavljuju Isusov dolazak i detalje o Njegovom raspeću. Novozavjetni pisci, Matej, Marko, Luka i Jovan, svi se služe ovim knjigama kad opisuju događaje u vezi sa Golgotom. Nije samo Danilo u viziji unaprijed najavio vrijeme Isusovog dolaska, već i Isaija koji je detaljno objavio događaje vezane za Njegov dolazak, iskušenja i smrt, stotinama godina prije nego su se oni zbili.

Zaharija 11:12,13 opisuje Judu i njegovih 30 srebrenika koje su mu dali da izda Isusa: *«I rekoh im: ako vam je drago dajte mi moju platu; ako li nije, nemojte; i izmjeriše mi platu, trideset srebrnika. I reče mi Gospod: baci lončaru tu časnu cijenu kojom me precijeniše. I uzev trideset srebrnika bacih ih u dom Gospodnji lončaru.»* Psalam 69 je proročanstvo o Isusu i sramoti koju će podnijeti. U 19 stihu stoji: *«Ti znaš pod kakvim sam rugom, stidom i sramotom; pred tobom su svi neprijatelji moji.»* U 21 stihu, sam Isus, preko Davida, govori o

žući i sirću koje mu daju kao da se to događalo onda, stotinama godina prije nego zaista dogodilo: *«Daju mi žuč da jedem, i u žeđi mojoj poje me octom.»*

Kao Psalam 69, tako i 22 govori o Isusovim iskušenjima i stradanjem na Golgoti. Prvi stih ponavlja baš one riječi koje je Isus izgovorio dok je bio na krstu: *«Bože moj, Bože moj, zašto si me ostavio?»*

Preostali dio psalma opisuje Isusovu agoniju u srcu u prvom licu, kao da On sam govori, kako su ga opkolili Njegovi neprijatelji: *«Razvališe na me usta svoja. Lav je gladan lova i riče. Kao voda razlih se; rasuše se sve kosti moje; srce moje posta kao vosak, rastopilo se um meni. Sasuši se kao crijep krjepost moja, i jezik moj prionu za grlo, i u prah smrtni mećeš me. Opkoliše me psi mnogi; čete zlikovaca idu oko mene, PROBODOŠE RUKE MOJE I NOGE MOJE. Mogao bih izbrojiti sve kosti svoje. Oni gladaju i od mene načiniše stvar za gledanje. DIJELE HALJINE MOJE MEĐU SOBOM, I ZA DOLAMU MOJU BACAJU ŽDRIJEB.»* (stihovi 13-18)

Konačno, prorok Isaija u 53 glavi opisuje Isusov dolazak, Njegov život, Njegovu ljepotu, kako će biti *«prezren i odbačen od ljudi; bolnik i vičan bolestima.»* On opisuje kako *«zaklonismo lica svoja od Njega, prezren bi da ga nizašta ne uzimamo. A On bolesti naše nosi nemoći naše uze na se, a mi mišljismo da je ranjen, da ga Bog bije i muči. Ali On bi ranjen za naše prijestupe, izbijen za naša bezakonja; kar bješe na Njemu našega mira radi, i ranom Njegovom mi se iscijelismo. Svi mi kao ovce zađosmo, svaki od nas se okrenu svojim putem; i Gospod pusti na nj bezakonja svih nas. Mučen bi i zlostavljan, ali ne otvori usta svojih; KAO JAGNJE NA ZAKLANJE VOĐEN BI I KAO OVCA NIJEMA PRED ONIM KOJI JE STRIŽE NE OTVORI USTA SVOJIH. Od tjeskobe i od suda uze se, a rod Njegov ko će iskazati? Jer se istrže iz zemlje živijeh, i ZA PRIJESTUPE NARODA MOJEGA BI RANJEN. Odrediše mu grob sa zločincima, ali na smrti bi sa bogatijem, jer ne učini nepravde niti se nađe prijevara u ustima Njegovijem.»* (stihovi 3-9)

Prijatelji moji, skoro, vrlo skoro, gledaćemo ovoga Isusa Gospoda našega kako se vraća na ovu zemlju, ne kao naš Spasitelj, već kao Car nad carevima da nas primi k sebi. Mnogi od nas biće živi u vrijeme o kojem je Isus govorio, koje se opisuje kao najstrašnije vrijeme nevolje koje je ovaj svijet ikad vidio od kako je naroda. Pogledajte oko sebe šta se događa u svijetu, u prirodi, među narodima, na duhovnom planu, sa svim tim znacima i lažnim čudima koja se dešavaju svuda oko nas. Nije čudo što Božji sudovi već padaju. Naša jedina sigurnost je biti Carevo dijete. Samo na taj način možemo biti zaštićeni i bezbjedni u sjeni Svemogućega (Psalam 91).

Sada možete vidjeti zašto sam godinama bio tako obuzet biblijskim proroštvom i zašto vjerujem da je to konačni dokaz o Bogu i Njegovoj Riječi. Zbog kratkoće vremena, samo sam izvukao najosnovniji minimum iz svega ovoga. Bukvalno ima na stotine proročanstava koja sva objavljuju istinu Božje Riječi. Ima i takvih kao onih iz knjige Otkrivenja koja tek treba shvatiti. Tek sa razvojem događaja koje ona opisuju, moći ćemo savršeno razumjeti njihovo značenje. Proroštvo se potpuno razumije jedino kad se zbude. Čovjeku je nemoguće da shvati Boga i Njegovu Riječ bez nadahnuća i vođstva Svetog Duha.

Dakle, prije nego završim ovo predavanje, ima još nešto što sam pomenuo na početku ove diskusije čega se moramo dotaći. Odnosi se na nedavno otkriće biblijskih kodova. Premda ta otkrića i istraživanje silno dokazuje njihovu autentičnost, ipak imam određenih

rezervi u svom umu. Vidim mogućnost manipulacije u uvođenju skrivenog programa neprijatelja u ovim otkrićima.

Postoji mogućnost da su ove kompjuterske studije naštimentovane da navedu ljude na vjerovanje u neke stvari koje nijesu istinite. Na taj način Sotona bi mogao prevariti milione poštenih ljudi koji tragaju za svjetlošću i istinom. Priznajem da možda griješim i nadam se da je tako. Ali, ako sam u pravu, vrijeme će to pokazati, jer nešto što se ne slaže sa Riječju Božjom će prije ili kasnije isplivati na površinu, dovodeći ljude na razinu gdje ne moraju biti prevareni. Vrijeme će suditi. U svakom slučaju, evo šta je otkriveno:

STRUKTURA RIJEČI

Marta 1996, «Flashpoint,» časopis koji vodi Teks Marz (Texe Marrs), objavio je jedan članak o Bibliji koji je sličan Paninovim otkrićima numeričkih obrazaca riječi, osim što se ta otkrića više bave matematičkim obrascima riječi nego numeričkim ekvivalentima njihovih slova. U članku se citira «Statistička nauka» (Statistic Science), zvanični žurnal insitituta za matematičku statistiku koji je objavio istraživački studij koji dokazuje da je Sveto Pismo božanskog porijekla. Magazin «Bible Review», u navodu iz ovog žurnala, objašnjava da su rezultati ove studije primjenljivi samo na jevrejski manuskript iz kojeg je jedino bila napisana King Džejms verzija Biblije.

Neka vrlo zanimljiva proročanstva su otkrivena o Bibliji preko kompjutera. Ova otkrića su veoma nalik Paninovim i ponavljanjem broja 7, o čemu smo diskutovali prije nekoliko sedmica. Baš kao sa Paninom, izgleda nemoguće objasniti ova otkrića na neki drugi način osim da je Riječ Božja božanskog porijekla, ukoliko tu neprijatelj nije umiješao prste, jer on je vrlo vješt manipulant sa kompjuterima.

Ovo otkriće izgleda da stavlja potpuno novo naličje na biblijsko proroštvo. Nema sumnje, neki od vas već znaju o čemu govorim. To se odnosi na skriveni biblijski kod o kojem se naširoko govorilo u raznim TV emisijama, i pisalo u nekoliko knjiga. Ali ima razloga za sumnju koje ću istaći pošto podijelimo neke navode. Prvo ću citirati Teksa Marza, koji intenzivno piše i publikuje «Flashpoint», časopis koji komentariše tekuća duhovna zbivanja. Zatim ću vam pročitati što sam našao u novoj knjizi Majkla Drosnina, «Biblijski kod», koja je prva skrenula pažnju javnosti na ovaj fenomen. Međutim, i drugi autori su pisali o biblijskim kodovima. Grant R. Džefri (Grant R. Jeffrey) je autor jedne takve knjige pod nalovom «Božji potpis» (*Signature of God*), koju sam takođe pročitao. Evo kako izgleda reklamni slogan za tu knjigu: «Istraživanje koje će vam pomoći da dokažete da je Biblija nadahnuta Božja Riječ! Džefri objašnjava zagonetne jevrejske kodove u Starom Zavjetu koji se odnose na Hitlera, Rabina, i Isusa; pruža istorijski dokaz za Izlazak i Vavilonsku kulu, kao i za Hristovu smrt i vaskrsenje; pokazuje preciznost ispunjenih proročanstava, i otkiva naučne tvrdnje iz Biblije.» Hrišćanski svijet je pod velikim utiskom ovih otkrića. Hrišćanski pisac i autor Teks Marz je ubijeđen da je to nebeskog porijekla. Evo šta on kaže:

«Zapanjeni naučnici nemaju objašnjenja za novo, zbunjujuće, naučno otkriće tri vrlo cijenjena profesora sa Jerusalimskog tehnološkog koledža i Jevrejskog univerziteta u Izraelu.

Autoritativno istraživanje ovih naučnika, objavljeno u dva prestižna naučna žurnala, konačno dokazuje da je Sveto Pismo (King Džejms verzija) mogao napisati jedino sam Bog!

Ta tri naučnika, svi matematičari, koristili su jedan savremeni kompjuter u brižljivoj i naučnoj analizi biblijske knjige Postanja. Rezultati su ih ostavili zabezegnute i šokirane. Otkrili su skrivene ukodirane riječi u originalnom jevrejskom tekstu koje ne mogu biti slučajne, niti tu postavljene ljudskom rukom.

Još nevjerovatnije bilo je otkriće da su neke pronađene riječi sadržale numerička imena i lične podatke o ljudima koji žive danas u XX vijeku. Štaviše, dekodirani tekstovi predvidjeli su stvarne događaje koji su se zbili u životima imenovanih ljudi. Sve to uprkos činjenici da je Postanje napisano hiljadama godina ranije!

Istražitelji su shvatili da bi njihova otkrića, ako se naučno verifikuju i reprodukuju, zauvijek izmijenila vjerski profil u svijetu. Decenijama je naučna kritika izjavljivala da je Biblija djelo ljudi, ne Boga. Na žalost, čak i većina današnjih tzv. 'biblijskih naučnika' i 'seminarskih stručnjaka' podrivaju tvrdnju da je Bibliju napisao Bog.

Otpadnički biblijski naučnici dugo su se rugali i smijali hrišćanima koji su učili da je čitava Biblija nadahnuta i bez graške. Oni posebno preziru i vole poniziti hrišćanske fundamentaliste koji uče da je svaka riječ Biblije savršena - čak svako slovo!

Takođe su kritkovani tradicionalni, ortodoksni Jevreji, koji insistiraju da je Tora (Petoknjžje, prvih pet knjiga jevrejske Biblije Starog Zavjeta) bila produkt direktnog Božjeg diktata Mojsiju na jedan precizan, matematički i božanski osmišljen način. Hrišćani koji preferiraju doslovno tumačenje proširili su ovo vjerovanje na cijelu Bibliju – Stari i Novi Zavjet – ističući da je Bog obećao da će zauvijek čuvati svoju Riječ.

Biblijski naučnici «visoke kritike» kažu da je to glupost. Oni drže da je Biblija ljudska tvorevina, mješavina bajki i legendi, i pseudo istorija koju je stvorila bogata ljudska mašta. Oni insistiraju da se ona nikako ne treba uzimati doslovno. Stoga objavljuju i preporučuju nove verzije Biblije, koje kasape Božju Riječ, izostavljajući ili sakateći mnoge pasuse tako da je originalni redosled riječi stašno ispreturan.

Biblijska kritika se pokazuje potpuno pogrešna

Dakle, sa ovim nedavnim naučnim otkrićima, biblijska kritika se pokazala potpuno pogrešnom. Čak i «Bible Riview,» uticajni naučni magazin dobro poznat po svojim liberalnim pogledima biblijske istorije i arheoloških otkrića, je pod utiskom svega ovoga. Urednik Hešel Šenks (Hershel Shanks) piše da je, prema ovom novom istraživanju, dokumentovano da je u knjizi Postanja umetnuto na «stotine imena jevrejskih vođa i događaja koji postdatiraju sastavljanju tog biblijskog teksta.» (Bible Review, October 1995, p.4)

«Mogućnost da se sve ovo događa slučajno,» kaže Šenks, «matematički je 1:50.000.000.000.0000.0000. Drugim riječima, to je nemoguće.» U jednom članku Asošijetid presa (Associated Press), novinar Dejvid Brigs (David Briggs), potvrđuje ovu ogromnu matematičku izvjesnost. «Mogućnost da se ove riječi javljaju slučajno,» izvještava on, «je 1:50 kvadriliona.» (The News Tribune, Tacoma, WA, October 28, 1995)

«Otkako je ovo istraživanje objavljeno u dva naučna žurnala,» piše Brigs, «nikakvo prirodno objašnjenje nije nađeno. Ovo je jedna misteriozna matematička i biblijska zagonetka. Vodeći svjetski matematičari su zabezegnute.»

Jedan od svjetskih listova koji su objavili istraživačku studiju tri jevrejska univerzitetska profesora je «Statistical Science,» nejasni ali veoma prestižni žurnal Instituta za matematičku statistiku (IMS). IMS je profesionalno udruženje najistaknutijih svjetskih statističara i matematičara. Izvršni urednik žurnala, dr. Robert Kes (Robert Kass), nikad ranije nije objavio neku vjersku studiju u svom listu. Ali on i njegove kolege izdavači bili su zapanjeni. Nijesu mogli pronaći nijednu grešku u ovom naučnom istraživanju. Zbunjeni ali fascinirani Kes je zatim prosljedio ovu studiju drugim nezavisnim istraživačima, koji su u profesionalnim krugovima poznati kao 'suci.' I oni su bili preneraženi. «Kako je ovo moguće?» pitali su.

Konačno, kao izazov visoko-obrazovanim čitaocima žurnala širom svijeta, dr. Kes je odlučio da publikuje nalaze ovog istraživanja. Tako je izdanje 'Statistical Science' od avgusta 1994. godine objavilo studiju pod naslovom 'Ekvidistantno (koji se nalazi na podjednakim udaljenostima – prim.prev.) slaganje slova u Knjizi Postanja.'

U predgovoru žurnala dr. Kes piše: «Profesori Doron Victor (Doron Witztum), Elijah Rips (Eliyahu Rips) i Joav Rozenberg (Yoav Rosenberg) istražili su Knjigu Postanja, tražeći parove riječi spelovane vađenjem svakog *dth* slova, gdje je 'd' neki cijeli broj. Ti parovi riječi bili su imena osoba i datumi njihovog rođenja ili smrti uzeti iz Enciklopedije velikih ljudi u Izraelu. Kad su autori upotrijebili test nasumičnosti da vide koliko rijetko se obrasci koje su pronašli mogu slučajno, dobili su vrlo značajan rezultat, sa $p=0,000016$. Naše 'sudije' su bile zbunjene: oni su isprva vjerovali da je nemoguće da Knjga Postanja sadrži neke smisaone reference za pojednice koji danas žive, pa ipak kad su izvršili dodatne analize i provjere, učinak je ostao isti. Ovaj izvještaj je zatim ponuđen čitaocima 'Statistical Science-a' kao izazovna zagonetka.

Autor Biblije nije čovjek!

Dr. Džefri Setinover (Jeffery Satinover), koji je pregledao ovu studiju Hebrejskog univerziteta i napisao o tome izvještaj u 'Bible Review,' priznaje da je i sam zbunjen i potaknut zapanjujućim zaključcima izvučenim iz studije. «Implikacije su,» primjećuje on, «na svakom pojedincu da odluči. Ali ako je istraživanje održivo i ako nema nijedne greške u metodologiji, mislim da je implikacija jasna da Autor Postanja nije čovjek.»

King Džejms verzija nasuprot lažnim, novim verzijama

Važno je da ova nova otkrića o božanskom autorstvu zadaju smrtni udarac lažnim verzijama Biblije. Ona su primjenljiva isključivo na hebrejski mazoretski tekst, koji su koristili prevodioci King Džejms Biblije.

Kao što Dr. Setinover ističe, istraživači Hebrejskog univerziteta su «radili na tom hebrejskom tekstu.... Oni su se usredsredili na Knjigu Postanja kako je prenošena u jevrejskoj ortodoksnoj tradiciji (textus receptus, ili mazoretski tekst).»

Ovo zvuči vrlo impresivno zar ne? Izgleda kao neoboriv dokaz da je Biblija Riječ Božja. Poređivanjem ovih nedavnih otkrića sa Paninovom studijom koja koristi isti mazoretski tekst, možete uočiti drektne paralele među njima. Znamo da je Paninovo otkriće

božanskog porijekla, ali šta je sa ovim skorašnjim? Postoje neke znaci koji ukazuju da nešto nije u redu. Premda se u tom istraživačkom studiju ne može naći nijedna greška, poruke koje dolaze iz ovog kompjutera pokreću pitanja koja treba ozbiljno razmotriti. Evo šta smo ja i neki drugi ljudi našli u Drosninovoj knjizi što ovu studiju čini sumnjivom.

Drosnin počinje svoju knjigu opisom kako su ovi kodovi prvi put bili otkriveni, nastojeći da ih prikaže kao istinite, i svojim kontaktom sa ljudima poput Rabina čije ubistvo je najavljeno u Svetom Pismu. Moje prvo pitanje je bilo o samom Drosninu. On je zakleti skeptični sekularni izvještač. Ipak nakon svih tih dokaza, on se još uvijek izjašnjava kao religiozni skeptik. Moj prigovor je da posle sveg uključivanja i sudjelovanja u toj priči, on nije doveden do tačke vjerovanja, što znači da Sveti Duh koji daje svu mudrost nije bio uključen učeći ga cijeloj istini vezano za Božju prirodu.

Možda najjači dokaz u Drosninovoj knjizi protiv autentičnosti ovih otkrića dolazi iz konstatacije da Bog nije bio taj koji je otkrio ovaj kod, već neko drugo «dobro biće.» U univerzumu nema nijednog drugog izvora dobra osim Boga, koji sam otkriva istinske duhovne tajne.

Sledeća primjedba odnosi se na Drosninovo miješanje evolucije u ovaj tekst, gdje pominje 170.000 godina iskustva. On objavljuje dokaz koji biblijski kod povezuje sa izumiranjem dinosaurus, što je prouzrokovao ogromni asteroid koji je pogodio zemlju i uništio ih.

Drosnin se često poziva na 2006, 2010 i 2020 godinu kao vrijeme kraja. On tvrdi da je 'odlaganje' zapisano u svim originalnim proročanstvima 'poslednjih dana.' To je upravo suprotno onom što govori Biblija. Bog kaže da će se na kraju vremena *dani skratiti*,» u protivnom niko ne bi ostao živ. Koliko se može znati, pošto Bog nikad ne daje specifičan datum, 1997. godina je početak sedme hiljade godina, koja, prema Svetom Pismu, obilježava kraj vremena. Korišćenje koda da ubijedi ljude da ima još vremena (10 ili 20 godina više), i da će Bog produžiti vrijeme, uvijek je bio omiljeni trik neprijatelja da navede ljude da odlažu pripremu duše dok se vrijeme probe ne završi i bude zauvijek prekasno.

Vjerujem da je ovo možda samo početak brojnih laži koje se prezentuju kao istine iz proučavanja biblijskih kodova. Sotona izvjesno ima moć da manipuliše kompjuterima da bi dokazao to što želi dokazati. Na posletku vremena, on neće ostaviti ni kamen koji neće preturiti. Koristiće sve što mu stoji na raspolaganju, jer zna da mu oko vrata visi omča Božjeg suda. On zna da je vrlo blizu kraj njegove vladavine kao kneza ovoga svijeta.

Ovaj poslednji izum ima sva obilježja falsifikata prave studije koju je uradio Panin u XIX vijeku. Činjenica da poprima svjetsku medijsku pažnju čini ga takođe sumnjivim. Veliki publicitet je način na koji je neprijatelj uvijek radio. Pojavljivanje Marije i NLO fenomen su dio tog arsenala. Ovaj njegov poslednji trik je privlačenje pažnje svijeta, posebno miliona hrišćana i Jevreja – Sotonine primarne mete.

Kao i uvijek, falsifikat miješa istinu i zabludu. Ovaj posebni, u očima svijeta, sadrži silan začuđujući dokaz iz nepogrešivog kompjutera koji cijeli svijet obožava kao mašinu konačne istine. Ono što ljudi ne shvataju je da je ovaj navodno nepogrešivi elektronski bog pod kontrolom arhi-varalice koji manipuliše njegovim rezultatima da bi obmanuo i uništio sve koji mu vjeruju i slijede ga u njegovim izmišljotinama. Možete biti sigurni da će on u

budućnosti koristiti ovaj uređaj da najavi lažne datume, događaje, a moguće i svoj dolazak kao «mesije.» (vidi knjigu «Comings»)

Vidite zašto sam mislio da podijelim sa vama svoje utiske i ideje o biblijskom kodu koji je privukao pažnju čitavog svijeta. Podstičem vas da se ne hvatate samo za moju riječ nego da sami za sebe istražujete ovaj predmet. Ako odgovore tražite uz molitvu za vođstvo Svetog Duha i sa otvorenim srcem, neprijatelj vas neće prevariti. Gospod neće dozvoliti da budete obmanuti. Koliko će još obmana i izmišljotina Sotona iznijeti, jedino vrijeme može pokazati. Ali ne morate biti prevareni.

Primjedba prevodioca:

Koliko je opasno upuštati se u nova i spektakularna duhovna «otkrivenja» vidi se iz mnogih primjera iz prošlosti. Podsjećanja radi, Kabala (jevrejska magija) se zasnivala na analizi brojčanih vrijednosti slova i riječi u Bibliji Starog Zavjeta (dokle bi tek stigli da su imali kompjutere!). U svakom slučaju, ostaje činjenica da Bog svoju Riječ nije namijenio ljudima koji vješto rukuju modernim računarima, već svima, pa i onim najjednostavnijim među nama, koji hoće da upoznaju Njega i Njegovu istinu.

Pošto je Biblija sama sebi tumač, ona daje jasne i određene smjernice za prepoznavanje i razlikovanje čiste i nepomiješane istine. Pored Hristovog upozorenja u Mateju 24 glava i konačnog poznavanja «*po rodovima*» (praktičnim rezultatima), u 1 Jovanovoj 4:1 nalazimo sledeće riječi: «*Ljubazni! Ne vjerujte svakome duhu, nego kušajte duhove jesu li od Boga; jer mnogi lažni proroci iziđoše na svijet.*» Samo uz pomoć Svetog Duha, koji «*upućuje na svaku istinu*» (Jovan 16:13) možemo primiti sposobnost za razlikovanje duhovnih istina, a Svetog Duha Bog daje «*onima koji se Njemu pokoravaju*» (Djela 5:32). Apostol Pavle u poslanici Jevrejima piše da to nije nešto što dolazi preko noći ili bez napora. «*A savršenijeh (zrelih hrišćana) je tvrda hrana, koji imaju osjećanja **dužijem učenjem** (ne na Jelu, Oksfordu ili Jerusalimskom univerzitetu, već u Gospodnjoj školi) obučena za **razlikovanje i dobra i zla**» (Jevrejima 5:14). «**Zakon i svjedočanstvo** tražite. Ako li ko ne govori tako, njemu nema zore (ili kako to neki drugi prevodi ističu, *to je zato što nema svjetlosti u njima*)» (Isaija 8:20).*

Evo šta nadahnuto pero piše o ovom predmetu: «*Pokazano mi je da ljudima nijesu potrebne nove i fantastične doktrine ni ljudske pretpostavke....* (Pisac se zatim poziva na upozorenje iz 2 Timotiju 4:2-5, gdje Pavle kaže da dolazi vrijeme kad se «*zdrava nauka neće slušati*».) *Bog nikome nije stavio u dužnost da podstiče želju za špekulativnim doktrinama i teorijama.*» (E.G.White – *Testimonies for the Church, Vol. 9, p. 295*)

«*Sotona će vršiti hipnotički uticaj na one koji se odvajaju od **jasne** Božje Riječi i prihvataju prijatne izmišljotine (zapazite da su one 'prijatne' nepreporođenom srcu.)» (Isto, p.294)*

S druge strane, ne smijemo smetnuti s uma činjenicu da je Bog Bog beskrajne mudrosti i sile što ga stavlja izvan domašaja naših ograničenih umova. Zato mi ne možemo primjenjivati sopstvena mjerila, filozofiju, nauku ili sudove da bismo utvrđivali Njegov karakter ili postojanje. «*S kim ćete me izjednačiti da bih bio kao on?*» upitao je jednom Gospod pripadnike svog izabranog naroda (Isaija 40:25). **SAM BOG JE MJERILO SVIH VRIJEDNOSTI POŠTO JE ON IZVOR ŽIVOTA, MATERIJE I ISTINE – STVORITELJ I OTKUPITELJ.**

Dvanaesto predavanje (12. avgust 1998.)
SVJEDOČANSTVO BOŽJEG PROVIDENJA
(DEVON GREJ)

Ima još jedno svjedočanstvo koje je po mom mišljenju najveći dokaz Božje sile. Ono se nalazi u carstvu natprirodnog. Ovdje se pozivamo na odgovore na molitvu i Božje intervencije u životima ljudi u trenucima kad im je trebala Njegova pomoć. To je područje gdje se duhovni svijet vidljivo sreće sa fizičkim i čulnim svijetom.

Večeras nijesam pozvao jednog već nekoliko govornika da nam ispričaju svoju priču. Večerašnja prezentacija, o čemu ćete se mislim svi vi složiti, biće najemotivnije primljena i zadobiti najveću pažnju od svih predavanja u ovoj seriji. Večeras ćemo slušati o nedokučivoj ljubavi i providenju Božjem, na djelu, u životima ljudi, kako kroz Njegovo natprirodno miješanje nebeska bića dolaze u pomoć i izbavljaju ljude iz situacija opasnih po život. I drugi izvještaji koje ćete slušati, iako nevezani za takve situacije, su podjednako impresivni u tome što pokazuju kako Bog lično brine za svakog od nas. On je uvijek prisutni pomoćnik u nevolji, čak i u ovozemaljskim svakodnevnim događajima koji nam se dešavaju. Naravno Njegova namjera u svemu što čini za nas je uvijek ista – zadobiti naša srca kroz svoja djela ljubaznog staranja, iskušati i zadobiti našu ljubav i posvećenje Njemu, i konačno, spasti nas i istrgnuti iz ruke neprijatelja.

Hiljadama godina Božji anđeli su u obliku ljudskih bića spasavali ljude u vrijeme kriza. Ovo je svjedočanstvo koje nikakav argument kritičara ne može poništiti. O fizičkim dokazima i svjedočanstvu pojedinaca može se raspravljati ali se oni ne mogu opovrgnuti. Kaže se da «nema ateiste u lisičjoj jazbini.»

Kad nekoga izbavi natprirodno biće, nema toga na zemlji ko tu osobu može ubijediti da ne postoji Bog. Zar čudesna intervencija duhovnih bića u izbavljanju i spasavanju neke osobe – bilo duhovno ili fizički – nije konačni i opipljivi dokaz i svjedočanstvo o Božjem postojanju, i nedokučivoj moći i ljubavi?

Još ubjedljivija od fizičkog izbavljenja je Njegova sila i sposobnost da interveniše, da istragne dušu iz smrtnog stiska neprijatelja, da spase čovjeka od vječne smrti. Ko može raspravljati sa osobom koja je nekad bila zatočena od neprijatelja Sotone, ali čudesno izbavljena moćnom silom Gospoda Isusa Hrista i Njegovom primijenjenom krvlju?

Nije li ovo najveći dokaz Božje sile? U stvari, nije li ovo konačna demonstracija Božje beskonačne moći pred univerzumom?

Skrivena opasnost

Na nesreću, kad ulazimo u carstvo natprirodnog, mi ulazimo u područje koje je krcato opasnostima. Čovjek nikad ne može biti siguran da je sve što dolazi zaista od Boga. Kad dođe do pojave natprirodnih dešavanja, sile tame su vrhunski majstori u predočavanju događaja, prikaza i duhova koji nijesu nebeskog porijekla, sve sa namjerom da uhvate u zamku nevine i neoprezne. U stvari, natprirodna dešavanja su ugaoni kamen Sotoninog modusa operandi, jer ništa tako ne zarobljava maštu i nije ubjedljivije od neobjašnjivih natprirodnih događaja. Oni privlače pažnju kao ništa drugo.

Mnogi ne znaju da je neprijatelj sposoban ne samo režirati događaje, bolest i katastrofu, već ima moć da izbavi, iscijeli i umiri ljude kad to odgovara njegovim ciljevima. U ovom času zemaljske istorije, on ništa neće ostaviti ništa što se da preturiti samo da bi zadobio još kojeg podanika za svoje carstvo.

Čovjek koji svaki natprirodni događaj u svom životu prihvata kao nešto što dolazi od Boga nalazi se na krajnje opasnom tlu. Konačni test nečijeg iskustva uvijek se nalazi u tome gdje ga taj događaj vodi, što će reći, da li ga je odveo do istinskog duhovnog odnosa sa Bogom, ili ga je obavio oblakom sujevjerja i vjerovanja koja protivrječe Bibliji?

Večeras ćete slušati lična svjedočanstva o događajima u životima ljudi koji se ne mogu objasniti prirodnim zakonima. Ona se protive odgovorima nauke ili tehnologije i izvan su domašaja prirodnih zakona uzroka i posledice.

Ono što ćete večeras čuti biće kako uzbudljivo tako i inspirativno dok budete skušali kako je Bog djelovao u životima naših gostiju.

Dok naši govornici izlaze i zauzimaju svoja mjesta za stolom, evo kako ćemo dalje raditi: ovaj večerašnji sastanak biće u obliku diskusije za okruglim stolom. Zamoliću svakog gosta da podijeli svoje iskustvo ili iskustva sa nama. Premda je svačije iskustvo jedinstveno, svi ti događaji su korjenito izmijenili kurs njihovog života na dobro.

Nakon što svi ispričaju svoju priču, ja ću vam iznijeti još neka zanimljiva iskustva koja su mi privukla pažnju. Neke stvari koje ćete večeras čuti prkose svakom logičkom objašnjenju ali istovremeno ostavljaju Božje kritičare bez argumentacije protiv ovog silnog svjedočanstva. Nemoguće je osporiti ili poreći bilo koje od ovih iskustava. Ne postoji način na koji nauka može pobiti ovu vrstu iskustava. I ovdje se može primijeniti istina koju smo više puta do sada ponovili:

«Za one koji žele vjerovati, nikakav dokaz nije neophodan, dok za one koji to neće, nikakav dokaz nije moguć.» Ono što ćete večeras čuti podstaći će vašu vjeru i povjerenje u Boga kao ništa drugo.

Sada dok naši gosti zauzimaju svoja mjesta, dozvolite mi da vam ih predstavim. Hvala vam svima na dolasku i spremnosti da podijelite svoja iskustva s nama, što ste odvojili vrijeme da dođete, neki i sa velikih udaljenosti. Dobrodošli na naš sastanak. Cijenimo vašu spremnost da podijelite ono što je Bog uradio u vašim životima.

Sa moje lijeve strane je poznato lice, Rože Morno, koji nam je govorio prve večeri. Večeras će podijeliti sa nama neke nevjerovatne odgovore na molitvu koji se nalaze u njegovoj knjizi pod istim naslovom.

Do njega je Čentel Lejki (Chantel Lakey), dama sa tako zastrašujućim i nevjerovatnim iskustvom da ćete teško moći vjerovati u njenu priču. Poznati hrišćanski časopis «Guideposts» je prenio njeno iskustvo a takođe je bila i na televiziji. Prvo će ona govoriti. Drago nam je što je mogla doći da bude sa nama večeras.

Osoba koja sjedi do Čentel je Bil Lindeman (Bill Lindeman). Njegova priča je takođe zapanjujuća, i pokazuje Božju moć nad elementima i Njegovu sposobnost da spase pod najstrašnijim zamislim okolnostima.

Do Bila je jedan moj stari školski drug, Dejl Mek Mari (Dale McMurray). On i ja smo zajedno maturirali u istom razredu. Obojica smo učili za propovjednike i proveli mnogo

lijepih trenutaka zajedno. Njegova priča takođe iskače iz prirodnih okvira i tako je nevjerovatna da se graniči sa nemogućim. Hvala ti Dejl što si večeras sa nama.

U TRENUCIMA SMRTNE OPASNOSTI:

Spašena iz ponora

Jedna od najdramatičnijih priča o izbjavljenju od strane anđela koju sam ikada čuo je Čentelino iskustvo koja se našla u potpuno nevjerovatnim okolnostima.

Ona priznaje da nije vjerovala u postojanje anđela dok joj se nijesu pokazali u času njene velike potrebe. Ispričala mi je da je svo vrijeme bila agnostik.

Čentelinu priču prenijela je nacionalna televizija. Tada je bila intervjuisana zajedno sa policijskim službenikom koji je izbavio.

Ovo spašavanje se dogodilo u Kari Kauntiju (Curry County) na obali Oregona kod Lukaut Roka (Lookout Rock). Putovala je sa svojim vjerenikom Dejлом kad se tragedija dogodila.

Čentel, dobrodošla u našu sredinu. Molim te da podijeliš sa nama svoje nevjerovatno iskustvo. Vrijeme je tvoje.

Hvala vam Devon na pozivu. Drago mi je što sam ovdje i što mogu iznijeti svoje iskustvo o Božjoj sili koja me je spasla od sigurne smrti.

Dejl i ja smo se voljeli, i bili smo u posjeti njegovom rođaku u Oregonu i vraćali se kući u San Dijego.

Dok smo se vozili duž obale, Dejl mi je predložio da se zaustavimo kod vidikovca i popnemo se na vrh jedne ogromne stijene odakle imate panoramski pogled u krugu od 360 stepeni na okean i šumu koja je bila iza nas.

Rekao je da nikad niko nije uspio da se popne sa njim do vrha, izazivajući me da pokušam, i naravno prihvatila sam izazov. Penjali smo se stazom koja je vodila do vrha, i iznenada se našli na litici na kojoj se nijesu imale gdje staviti ruke ili noge. Bili smo kao paralisani ne znajući šta da radimo.

Bilo je vrlo, vrlo strašno. Pokušali smo se peti nazad ali nijesmo mogli jer je stijena bila porozna i kamenje je klizilo pod našim nogama. Kamenje je jednostavno padalo, i nijesmo mogli nigdje zakačiti nogama. Postojao je samo jedan način da se nastavi a to je bilo naniže.

Dejl je rekao: «Ja ću ići prvi, i želim da radiš sve što i ja, samo prati moje kretnje.» Tako se pomjerio oko 1 metar, a zatim kazao da je red na mene. Počela sam raditi što i on, kopirajući svaki pokret koji je napravio.

Ali svaki put kad bih se pomjerala, kamenje je padalo pogađujući ga u ramena ili u glavu. Pitao me je šta je sa mojim faktorom straha i uvjerala sam ga da je sa mnom sve u redu, dok sam u stvari bila prestravljena. Nijesam mogla vjerovati šta se događa. Ipak sam znala da se moramo spustiti i da mu moram kazati da sam dobro, jer bilo mu je dovoljno teško i bez brige o meni.

Dejl, iako atleta, nije bio iskusan planinar. Ispružio je ruku prema meni i rekao mi da stanem na nju. Pogledi su nam se sreli i iznenada je izgubio oslonac i pao natraške. Kad je počeo padati, nijesam mogla vjerovati i zavrištala sam: «Oh moj Bože! Moj Bože pomoz mi! Pomoz mi!» Vidjela sam kako glavom udara o jednu izbočinu a zatim je nastavio da pada sve dok mi nije nestao iz vidokruga.

Bila sam tako užasnuta i uplašena da nijesam znala šta da činim. Drhtala sam i mislila: «Oh Bože, ako Dejl koji je daleko snažniji od mene nije uspio, kako ću se ja spustiti?» Počela sam vrištati: «U pomoć! U pomoć!» ne bi li me neko čuo, ali niko nije znao da smo tu, i pomislila sam da mogu vrištati dokle mi glava ne prsne a da niko ne čuje i pritekne mi u pomoć. Mislila sam da bi Dejl nekim čudom mogao biti još živ i da bih mu mogla pomoći.

Tada sam očajnički dozivala Boga. Imala sam strašan osjećaj ili poriv da prizivam Boga. «Bože, Bože, molim te pomoz mi, ne znam šta da radim, ne mogu se pomjeriti.» Bila sam kao prikovana za liticu u paničnom strahu, bez mogućnosti da se pomjerim.

Izenada svuda oko mene se pojavila čudna izmaglica praćena divnim horom koji je zvučao kao stotine i stotine glasova. Pokušala sam zaviriti da vidim kroz oblačak, ali nijesam zaista ništa mogla vidjeti. Muzika je postajala sve glasnija i glasnija. Tada sam bila podstaknuta da napravim prvi pokret. Premda nijesam znala šta da radim, znala sam da se moram pomjeriti. Spokoj i mir su me obuzeli dovoljno da mogu napraviti prvi korak.

Dok sam se pomicala, sjećam se da se kamenje počelo valjati, ali nekako sam se upravljala na sledeći korak, zatim još jedan. Za to vrijeme pitala sam se šta će ovi anđeli tu. Da li će mi pomoći u životu ili u smrti?

Pri svakom novom koraku postajala sam sve više i više užasnuta. Ne sjećam se mnogo šta se događalo za sledećih 100 metara. Ali kad sam bila na oko 30 metara od dna počela sam padati i nijesam mogla kontrolisati taj pad. Zavrištala sam: «Oh ne, Bože, ne sada! Moram da nađem Dejla i pomognem mu.»

Znala sam da ću poginuti ili se povrijediti. Izenada jedna moćna sila kao ruka me zgrabila i bacila prema stijeni, i čvrsto sam se se pripila za nju.

Čudno je to da kad sam prestala padati, i kamenje je takođe. Tada je pjevanje postalo jače, i osjetila sam potpuni mir i spokoj znajući da mogu preći i ostatak puta.

Kad sam stigla do dna počela sam trčati u pravcu gdje je Dejl pao ali ga isprva nijesam mogla naći. Konačno našla ga ispružena na jednoj maloj stijeni. Bilo je očito da je mrtav jer mu je čitavo tijelo bilo polomljeno. Za njega nije bilo nade.

Dok sam mu prilazila, svuda okolo pjesma je postala mnogo glasnija. Bilo je kao da su ga podizali i nježno uspravljali. Odjednom sam znala da sada mogu naći pomoć.

Kad je stigao policajac, nije mogao vjerovati u ono što sam mu ispričala, a ipak nije mogao poreći. Spasilačka ekipa koja je došla s njim bila je užasnuta spuštanjem i vađenjem Dejlovog tijela, jer ta stijena strši na 150 metara pravo iznad vode. Gotovo je nemoguće da se iko tu spusti bez pomoći.

Kao rezultat ovog iskustva, moj život se potpuno promijenio. Sada vjerujem u Boga, što ranije nije bio slučaj. Moji ciljevi i perspektive su se promijenili. Ne možete proći kroz ovakvo iskustvo a da to ne utiče na vas. Zahvaljujem Bogu što mi je spasao život.

Bolno mi je svako sjećanje na raniji život, jer duboko osjećam gubitak Dejla. Nikad ga neću preboljeti. Ali znam da je to Bog dopustio iz nekog razloga i ne pitam zašto.

Jednostavno prihvatam to vjerom, znajući da nakon ovog iskustva imam sve razloge da mu potpuno povjerim svoj život. Hvala vam Devon što ste me večeras pozvali da iznesem ovo nezaboravno iskustvo.

Hvala vam Čentel na ovoj inspirativnoj i srceparajućoj priči. Naš sledeći govornik biće Bil. Cijenimo što ste prihvatili naš poziv da dođete u Fermont i svjedočite o sili Božjoj u vašem životu. Molimo vas da nam ispričate šta vam se dogodilo.

Stranac koji nije bio tu

Hvala vam Devon na pozivu. Ono što mi se dogodilo tako je fantastično da ponekad i sam teško mogu vjerovati da se sve to ikad desilo.

Jezero Mendoza (Lake Mendosa), blizu mjesta gdje živim je kao blistavi dragulj na uzvisinama Medisona u Viskonsinu (Winsconsin). Ali kad dođe zima, površina jezera se pretvara u varljivi teren od snijega i leda. Jednog prohladnog dana u februaru 1975. godine, krenuo sam na teško putovanje preko zamrznutog jezera. Evo šta se dogodilo.

Počeo sam hodati po površini jezera koja je bila dosta gruba i neravna. Duvao je vjetar, i počeo da pada sve jači i jači snijeg.

Na kraju obala se više nije mogla nazrijeti pa nijesam znao tačan smjer kuda idem. Tada sam mogao dobro pješaćiti i bio vrlo pokretljiv. Nije mi bilo naročito hladno, i bio sam se dobro utopio tako da nijesam brinuo.

Posmatrao sam sniježnu mećavu kako pada na površinu jezera ne bih li kako pronašao obrasce za ravnanje u jednom pravcu. To mi je uspjelo i tako sam se kretao prema jednom od tih nanosa uvijek u istom smjeru.

Dok sam sve dalje i dalje odmicao, snijeg je jače padao. Vjetar se podizao, stvarajući kovitlace tako da na kraju nijesam uspijevaao vidjeti šta je tačno ispred mene.

Tada sam shvatio da sam u nevolji. Došao sam do tačke kad nijesam bio u stanju procijeniti razliku između snijega koji je padao i tla. Bio je to grozan osjećaj jer kad bih zakoračio nijesam znao da li stajem na nagomilani snijeg. Bio sam se potpuno dezorjentisao tako da nijesam više znao stojim li uopšte u uspravnom položaju. Mogao sam napraviti samo par koraka, i počeo sa onom šemom ustajanja, hodanja i padanja s jedne strane na drugu.

Potpuno sam izgubio osjećaj za pravac. Ako se nešto ne dogodi i promijeni ovu situaciju, ako se oluja ne smiri, znao sam da sam gotov. Odlučio sam da puzim po ledu dok ne umrem. Shvatio sam kako je život prolazan i marginalan. U trenutku kad je nestala svaka nada, povikao sam: «Bože, ako si negdje tu i imaš kakvu namjeru da se izvučem iz ovoga, onda ćeš nešto morati učiniti jer umirem.»

U tom trenutku začuo sam neki zvuk koji je ličio na sirenu za maglu. Nijesam imao pojma odakle dolazi. Rekao sam Bogu: «Ako je to bio znak, moraćeš učiniti da se čuje jasnije jer ga u protivnom neću naći. Moram da znam odakle dolazi.» Opet sam čuo ovaj zvuk. Pratio sam ga i sjećam se pomicanja u pravcu odakle je dolazio.

Dok sam počinjao puzati po ledu, začuo sam zvuk koji mi je dolazio iza glave, što me je uplašilo. Bilo je kao da se neko prikrada iza mene a zatim šapuće: «Pazi na branu.» Shvatio sam da je pomična brana možda mogla sačuvati led od zamrzavanja, i da bih se ako upadnem u nju vjerovatno udavio.

Dozvolio sam da me vodi onaj misteriozni glas, držeći se ruba brane, i domogao se nasipa gdje sam klonuo.

Iznenada postao sam svjestan prisustva osobe koja se ispružila i stavila ruke oko mene, čvrsto me stisnuvši u zagrljaj koji je ličio na medvjedi, govoreći mi «hajde, izađi iz ove hladnoće glupane!» Osjećao sam da me uvlači u neku kolibu.

Unutra je bilo ugodno i toplo, vatra je gorela na ognjištu. Čovjek me je umotao u ćebad, i dao mi činiju tople juhe. Malo čega se više sjećam iz preostalog dijela te noći, samo da me je taj čovjek povratio u život, i da sam nekako našao put do kuće.

Pošto je sjutradan bilo sunčano i lijepo vrijeme, vratio sam se do male kolibice da se zahvalim svom spasioocu. Kad sam stigao tamo, postaja je bila zatvorena, a na vratima se nalazio znak na kojem je pisalo «zatvoreno preko zime.» NIJE BILO NIKAKVOG ZNAKA DA JE IKO BIO U KOLIBI MJESECIMA! Shvatio sam da mi se dogodilo nešto vrlo neobično, neobjašnjivo i čudesno.

Vjerujem da me je spasao anđeo. Da nijesam vjerovao da postoje anđeli čuvari, ne bih tražio pomoć. Da nijesam molio za pomoć, čak i da je ona došla, nijesam siguran da bih je prepoznao.

Morate zaključiti da postoji veća sila u svemiru od one koja kuca u našem tijelu, i da je svako dio te uzvišenije povezanosti.

Ne dolazi svako do tačke u svom životu kad shvati da ako pokuša kontrolisati spostveni život, on će se istog trenutka okončati.

Morao sam potpuno prepustiti kontrolu svog života, jer sam u tom trenutku znao da ako ja budem njime upravljao sigurno bih umro, bilo je već sve gotovo.

Ljudi, ukoliko NE ZNATE Boga ili nemate odnos sa Njim, vrijeme je da ga nađete. Ako ga ZNATE, nikad nemojte otići od Njega. Kao rezultat svog iskustva, ja sam ga našao. Moj život se dramatično promijenio. Nijesam ga više mogao napustiti posle svega što je učinio za mene. Ali On je uradio za mene još nešto što je daleko veće čudo – poslao je svog Sina da umre za moje grijehе kako bih, ako ostanem vjeran, jednog dana mogao imati vječni život.

Savjetujem svima koji ste u publici, vama koji nemate blizak odnos sa Njim, tražite ga svim svojim srcem. On uskoro dolazi da izbavi sa ovoga svijeta sve koji ga ljube, baš kao što je mene izbavio iz sniježne oluje one hladne, mračne noći.

Hvala vam što ste mi omogućili da podijelim sa vama ono što je bez sumnje najznačajnije iskustvo u mom životu.

Hvala vam Bile na vašoj priči i dolasku. Bilo je uzbudljivo slušati kako vas je Bog čudesno i na divan način spasao.

Naš sledeći govornik je moj lični prijatelj, Dejl Mek Mari. Obojica smo zajedno završili teološke studije daleke 1953. Prošlo je mnogo mjeseci otkako smo se poslednji put vidjeli. Našao sam ga preko jednog našeg zajedničkog prijatelja. Dejl, zaista je zadovoljstvo opet te vidjeti i zahvalan sam na prilici da zajedno provedemo vikend. Hvala ti što si prihvatio moj poziv, i što možemo obnoviti naše staro poznanstvo. Vrijeme pripada tebi.

Hvala Devon, prijatelju moj. Ono što imam kazati neće uzeti puno vremena, ali to što mi se desilo zaista je bilo čudo koje mi je promijenilo život na dobro. Čovjek ne može proći kroz jedno takvo iskustvo kao što je bilo moje a da ono ne utiče na njega. Evo šta se dogodilo:

Kad dva automobila prođu jedan kroz drugi

Bilo je to jedne mračne olujne noći 1950., oko dva sata izjutra. Moja žena i ja smo prelazili pustinju na putu od Minesote do Kalifornije. Kiša je lila kao iz kabla, i bilo je vrlo samotno, jer nalazili smo se usred pustinje.

Bili smo na putu prema jednom malom gradiću koji se nalazio desetak kilometara dalje. Satima nikoga nijesmo vidjeli, nije bilo nijednog auta iza ili ispred nas. Ali konačno smo u daljini ugledali farove vozila koje nam se približavalo.

Došli smo do jednog niskog dugačkog mosta širine koliko dva automobila, nalik na one premošćene naplavine i drenažne kanale u pustinji onoga vremena.

Dolazeći iz suprotnog smjera ono auto je stiglo do drugog kraja mosta otprilike u isto vrijeme kad i mi. Zbog nevremena, teško se išta moglo vidjeti. Kako se drugo vozilo približavalo, usporili smo, ali na svoj užas primjetili da zauzima polovinu našeg dijela puta tako da se nije moglo proći. Pritsnuo sam kočnicu i sasvim smo se zaustavili. Čeon sudar je bio neizbježan. Znao sam da ćemo umrijeti.

Neposredno pred sudar, moja žena je zavrištala: «Bože, pomози nam!» Instinktivno smo zatvorili oči očekujući neizbježan lom. ALI LOMA NIJE BILO! Otvorio sam oči i vozilo je bilo prošlo. Brzo sam pogledao na retrovizor gdje su se mogla vidjeti njegova zadnja svijetla, još uvijek na našoj traci, koja su se gubila u tami.

Moja žena i ja smo se našli u čudu, DVA AUTA SU PROŠLA PRAVO JEDNO KROZ DRUGO A DA SE NIJESU NI DOTAKLA. Teško smo mogli vjerovati u ono što nam se upravo dogodilo. Izgledalo je kao neka vrsta sna, ali bilo je stvarno. Možete biti sigurni da su se naše riječi hvale uzdizale ka Gospodu satima, i danima posle tog čuda. Uvijek mu iznova zahvaljujemo na Njegovoj spasonosnoj sili i zaštiti. Hvala ti Devon što si me pozvao i kontaktirao posle svih ovih godina.

Dejl, još jednom ti hvala na dolasku. Mojoj ženi i meni će biti veoma drago da provedemo vikend zajedno sa tobom i tvojom divnom suprugom.

Poslednji ali izvjesno ne i najmanje važan govornik kojega ćemo večeras slušati je nama poznato lice. Obećali smo vam kad je Rože Morno otvarao ovu seriju predavanja da će se vratiti.

Mislim da je prikladno da Rože, koji je i počeo ovaj simpozijum sa nama, bude taj koji će ga završiti. Nadam se da će njegovo večerašnje izlaganje biti isto tako zanimljivo kao i kad je prvi put govorio o svom iskustvu u Satanističkoj crkvi.

Ono što će večeras sa nama podijeliti tiče se nevjerovatnih odgovora na molitvu koje je imao, a tako je naslovljena i jedna od njegovih knjiga. Ono što mu se dogodilo je moćno svjedočanstvo o velikoj Božjoj sili, koje na efektan način pobija tvrdnje da nema Boga.

Od vremena kad je oslobođen iz Satanističke crkve, i predao svoje srce Gospodu, Bog je djelovao u njegovom životu na nevjerovatne načine. Rože, veoma smo radoznali da čujemo šta nam imaš kazati.

Napomena: 21. septembra 1998., Rože je umro od velikog izliva krvi na mozak. Njegov zadatak na zemlji je ispunjen. On sada spava u svom grobu, čekajući Isusov povratak na oblacima nebeskim kad će ga naš Gospod pozvati natrag u život.

Hvala ti još jedanput prijatelju Devon što si me pozvao natrag. Uvijek je zadovoljstvo dijeliti način na koji je Bog radio u mom životu.

Vožnja na anđelskoj sili

Prvo čudo koje ću podijeliti sa vama večeras dogodilo se u državi Njujork u zimu 1955. godine, tačnije u januaru. Već nekoliko dana proučavao sam biblijski koncept vjere. Dok Sveto Pismo govori o velikom broju ljudi čijim životima je upravljalo nevjerstvo i nevjerovanje u Boga, ono takođe otkriva kako su neki pojedinci stekli živu vjeru razvijanjem nepokolebljivog povjerenja u našeg nebeskog Oca, i u moć Njegovog Svetog Duha.

U to vrijeme bio sam prodavac, i te večeri imao sam obavezu da se u 21:00 nađem sa agentom za nekretnine koji je živio na sporednom putu oko 7 kilometara zapadno od Kastilea, Njujork. Naš dom se nalazio u Karijersima (Curriers), oko 12 kilometara sjeverno od Arkade (Arcade).

Da bih izbjegao rotu koja bi me primorala da idem istočno zaobilaznim putem, dobio sam uputstvo da prepriječim na neki seocki put koji bi mi izgleda uštedio puno puta. Na nesreću, nije. Tri puta sam se gubio zbog stalnih poprečnih puteva gdje sam skretao u pogrešnom pravcu. To je značilo zaustavljanje na farmama da pitam za pravac, i stigao sam sa gotovo sat vremena zakašnjenja.

Na putu do tamo, uočio sam da mi je kazaljka za gorivo nisko pala, ali mislio sam da će biti najbolje da napunim rezervoar kasnije u Kastileu. Bili smo zaokupljeni razgovorom o poslu, i vrijeme je proletjelo. Kad sam završio ispisivanje jedne narudžbe i spremao se da krenem, moj časovnik je pokazivao skoro ponoć. Ali misao o punjenju goriva sam bio prenebregnuo u tom momentu.

Ugovarač je, želeći da me poštedi puta u Kastile da bih došao do rote broj 39, državnog puta koji bi me odveo zapadno u Arkadu i kući, predložio da vozim pet kilometara zapadno od njegovog imanja, a zatim da skrenem lijevo što bi me direktno dovelo na rotu 39. Protivio sam se da pođem u tom pravcu, ali je rekao da ne mogu pogriješiti zbog ogromnih orijentira na tim raskršćima.

Mahnuvši na pozdrav, krenuo sam na put. Zbog velike hladnoće, trebalo je više nego obično da proradi grijanje u kolima, i to je zaokupilo svu moju pažnju. Bio sam prešao oko 8 kilometara kad je iznenada motor počeo da gubi snagu. Brz pogled na pokazivač za potrošnju goriva kazao mi je da je rezervoar bio prazan. Užasnuto sam se kad sam shvatio da je do poslednje farme koju sam prošao bilo više od dva kilometra, a nijedne druge nije bilo na vidiku.

U trenutku sam vidio sebe u bolničkom krevetu sa amputiranim nožnim prstima. Znao sam, kad sam imao 17 godina, bili su mi se smrznuli svi prsti jednog jutra u sjevernom Kvibeku (Quebec) kad se temperatura bila spustila na 42° ispod nule. Proveo sam pet mjeseci u bolnici. Tijelo se povratilo i odbacilo moje stare prste. Posle toga imao sam nekoliko operacija, transplantacije kože i slično. Na dan otpuštanja iz bolnice, hirurg koji je radio na mojim nogama je sjeo i kazao mi da ne bih više trebao živjeti u ovom dijelu svijeta.

Vjerovao je da bi mi se prsti brzo smrzli ako se izlože hladnoći, i da jedino što bi se tada moglo učiniti je njihovo amputiranje. Tako sam u strahu povikao: «Dragi Isuse, molim te pomoz mi.»

Mnogo puta ranije kad je bila neizbježna sigurna propast, upućivao sam taj poziv za pomoć, i Isus me nikad nije iznevjerio. Odmah me je obuzeo velik mir. Ali automobil je i dalje usporavao. «Oprosti mi što sam paničio kad znam da me nikad nijesi iznevjerio,» mislio sam. «Gospode, znam da Sveti Duh koji je nekad davno prenio Filipa više od 30 kilometara, može prebaciti mene i ovaj automobil preko onih brda do Karijersa ako je Tebi tako ugodno. Dragi Isuse, neka Duh Božji (preko anđela) koji kontrolira atome, da gorivo ovom autu kako bi me prebacilo kući bez zaustavljanja. Hvala Ti Gospode na pomoći.»

Izgledalo je kao da je nešto pogodilo stražnji dio automobila, i ono je krenulo naprijed; zatim je motor počeo da ubrzava i zabrujavao kao nikad ranije. Skazaljka za brzinu se pela i kad je dosegla ograničenje brzine morao sam osloboditi nogu sa papučice pošto je motor snažno vukao naprijed.

Igl Hil (Eagle Hill) – brdo uz koje se nikad nijesam uspeo bez redukcije brzine – sada sam međutim izišao pri najvišem prenosu. U zanosu sam hvalio Gospoda za Njegovu čudotvornu moć. Počeo sam citirati stihove iz Svetog Pisma, kao što je Psalam 107:1,2,8:

«Hvalite Gospoda jer je dobar; jer je do vijeka milost Njegova. Tako neka reku koje je izbavio Gospod, koje je izbavio iz ruke neprijateljeve.... Neka hvale Gospoda za milost Njegovu, i za čudesa Njegova radi sinova ljudskih.»

Kad sam uguran sa ulice prema kući i prošao kapiju, auto se zaustavilo. Nijesam stigao do garaže. Isključio sam kontakt i ušao u kuću iznenađen što vidim svijetla u kuhinji.

Moja žena, Hilda, se bila probudila oko 23:45, i kad je shvatila da još nijesam stigao, klekla je na koljena i pomolila se za Božje ljubazno staranje nadamnom. Kad sam ušao, znala je da se dogodilo nešto veliko i divno.

«Izgledaš uzduđen. Šta se desilo?» Detaljno sam joj prenio kako me je Duh Božji nosio do kuće 43 kilometra bez imalo goriva u rezervoaru. Imali smo molitveni sastanak da zahvalimo Gospodu koji je trajao gotovo sat vremena, i zatim pošli u krevet ali najveći dio noći nijesmo mogli spavati pričajući o mom iskustvu.

Ujutro sam pokušao pokrenuti auto, ali nije upalilo. Morali smo ići da pozajmimo gorivo sa obližnje farme. (Incredible Answers To Prayer, Roger Morneau, pp. 30-33)

POSREDNIČKA MOLITVA

Sledeće što želim podijeliti sa vama su neka od iskustava koja sam imao otkako sam otkrio da Gospod želi da me upotrijebi u molitvi za druge ljude, da potisne sile tame koje vrše uticaj na cio svijet.

Ne znam da li to shvatate, ali na raspolaganju imamo najmoćnije oružje u cijelom Božjem univerzumu. To je najmoćnije sredstvo koje čovjek ima u pomaganju drugima. Riječ je o posredničkoj molitvi. Ovo oruđe se daje samo na ozbiljan zahtjev, ne na neku korist koju mi primamo, već isključivo za pomaganje drugima. Kad upućujemo ovakve molitve, anđeli rade zajedno sa nama na njihovom savršenju.

Posrednička molitva je zauzimanje za nekoga kome je potrebna božanska pomoć. Sveti Duh je taj koji meće breme u srcu da se molimo u nečiju korist. Sledeći događaji u mom životu dramatično ilustruju ovo duhovno pitanje, mada su rezultati rijetko tako očiti. Ali oni

pokazuju i nešto srugo. Bog djeluje u svakodnevnim prilikama u našim životima. On je zainteresovan za svakog od nas osobno i za svaki aspekt našeg života. On brine za ono što nam se događa.

Prekinuta svada

Jednog petka popodne u aprilu dok sam se vraćao kući sa posla, prolazio sam pored 'F.W.Woolworth' radnje i odlučio da se zaustavim i uzmem neke sitnice koje su mi bile potrebne. Vraćajući se do auta, mislio sam da bih mogao odvojiti još koji minut da sredim dnevni izvještaj (u to vrijeme radio sam na prikupljanju oglasa za jednu telefonsku kompaniju, pomažući im u sastavljanju dodatka za tzv. žute stranice). Termometar je pokazivao vrlo visoku temperaturu pa sam brzo otvorio stakla na vratima da ispustim toplotu napolje.

Nekoliko minuta kasnije, jedan zeleni «Merkuri» se parkirao dva mjesta dalje. Krajičkom oka spazio sam srednjovječni par sa ženom za upravljačem.

«Meri, moraćeš da okreneš ključ da bih mogao zatvoriti ovaj prozor,» rekao je muškarac. «Džime, ti si stvarno glup. Sto puta sam ti kazala da zatvaraš prozore dok motor još radi. Hoćeš li ikad naučiti?»

Muškarac je otvorio usta, i sručila se bujica psovki, mješavina svetih i vulgarnih riječi koje su jasno prenosile poruku njegovoj supruzi da su njene riječi dotakle osjetljivu tačku. Ljutito je optužio da je pokvarila ovaj divan dan odbijajući da drži zatvorenim ta svoja velika usta.

Kako je zao ovaj čovjek, mislio sam u sebi. Zatim sam se odmah pomolio: «Isuse, molim Te oprosti im. Molim Te da moćnom silom svog Svetog Duha ukoriš demonske sile koje tlače njihove umove, i blagosloviš im živote slatkim mirom Tvoje ljubavi.»

Verbalna oluja je odmah prestala. Za oko 20 sekundi oboje je ćutalo, a onda je muškarac prekinuo tišinu. «Meri, žao mi što sam se tako razljutio. Zaista se loše osjećam što sam s tobom onako govorio. Ne znam zašto se tako povremeno gnjevim. Ponekad mogu stvarno osjetiti kako me obuzima bijes prema ljudima koji su mi dragi. Molim te, oprosti mi, obećavam da ću se zaista potruditi da ne ponavljam ove provale.»

Zatim ih je bilo lijepo slušati dok je ona govorila kako je krivica djelimično i njena zato što nije bila pažljiva sa svojim riječima, i da joj s vremena na vrijeme čine zadovoljstvo ti njihovi verbalni sporovi. Obećavši da će ubuduće biti pažljivija, poljubila je je i zatvorila prozor, i oboje su izišli iz auta da idu u kupovinu.

Približivši se parking metru, muž je tražio kovanice za automat, i kako nije imao odgovarajuću, okrenuo se ka svojoj supruzi: «Kolačiću, da li bi bila ljubazna da pogledaš u svoj novčanik imaš li deset centi?» «Kako bih mogla odbiti pomoć kad me tretiraš kao damu? Shvataš li, Džime, da me me nijesi nazvao kolačićem otkako su nam djeca bila mala?»

Nakon što je ubacio kovanice u automat, uhvatio je pod ruku, i poput novovjenčanog para nastavili su prema trgovini. Kad sam sjeo u auto, bio sam više nego iznenađen nad tako dramatičnom promjenom koja se dogodila u njihovim životima, sve zato što sam se bio voljan moliti za njih. Upravo pred ovo iskustvo, pitao sam se i tražio od Boga da mi pokaže da li On odgovara na molitve za bezbožne. Gospod me je osvjedočio da u molitvi za bezbožne i zle treba zamoliti Isusa da se bavi njihovim bremenom grijeha, tražeći da im se grijesi oprost,

što je za mene bila nova zamisao. Nakon ovog događaja, molio sam se, ako je to ugodno u Njegovim očima, da mi podari još jedno slično iskustvo, koje bi još jedanput demonstriralo silu Svetog Duha da se pokaže blagoslov uklanjanja bremena grijeha.

Sledeći događaj, koji je bio direktan odgovor na moju molitvu, opet pokazuje kako Bog timski radi preko svoga Svetog Duha (anđela) i ljudi u pomaganju da se promijene životi zlih.

Omraženi direktor

Direktor za kabasto pokućstvo i opremanje stanova mi je rekao da će biti teško razgovarati sa vlasnikom vezano za njegove oglase jer je imao i neke poslove koji su mu uzimali puno vremena izvan grada. Nadzornik za ispitivanje tržišta mi je predao referat, uz napomenu da ako ne vidim vlasnika na premisama u vrijeme za korteširanje, to mogu završiti preko telefona za kasniji datum. Napokon, taj čovjek godinama nije mijenjao svoj reklamni program. Pored toga, prethodno je odbio da zakaže sastanak, i činilo se da vodi svoje poslove na način kako se sam osjeća određenog dana.

Pošto sam svakodnevno prolazio pored njegovog poslovnog sjedišta, vrlo često sam se zaustavljao. Ali direktor me je tek u ponedjeljak posljednje sedmice mog rada u toj oblasti obavijestio da vlasnik želi dodatne oglase, preciznije želio je izmijeniti neke stvari na postojećim reklamama. Šef je bio unutra, ali u lošem raspoloženju. «Previše stvari o kojima treba voditi računa,» rekao je direktor.

Zamolio sam ga da mi ugovori definitivni sastanak sa vlasnikom, ili će u protivnom imati isti program u telefonskom imeniku koji je trebao uskoro izaći. Poruka koja je bila ostavljena u telefonskom uredu tog popodneva ukazivala je da bi vlasnik želio da me vidi u srijedu u 11:00. Srijeda je bila divan dan, i do tog momenta sve je išlo kako valja. Ušavši u establišment, zapazio sam da sve vrvi od aktivnosti. Izdaleka primjetivši direktora, uputio sam se prema kasi, gdje je opsluživao kupce. Rekao je jednom službeniku da završi sa opsluživanjem njegovog klijenta, a mi smo se popeli na drugi sprat gdje je bila vlasnikova kancelarija.

Usput mi je napomenuo da nije dobro što baš tog dana moram vidjeti šefa. Taj čovjek je zaista bio u lošem raspoloženju. Za početak, stigao je sa sumornim izrazom lica koji je govorio da je ustao na krivoj nozi. Malo kasnije eksplodirao je kad mu je rečeno da je zbog nekih neočekivanih okolnosti odložena isporuka koju je bio obećao za taj dan.

«Dakle pripremite se za nešto,» upozorio me je direktor. «Ako šef bude vikao na vas, ne obraćajte pažnju na njega. To je vjerovatno cijena koju mora plaćati što je bogat.»

Ušavši u zastakljenu kancelariju, direktor je otvorio vrata i najavio me. «Neka uđe i sjedne,» odgovorio je vlasnik. «Ne mogu odmah razgovarati sa njim, pošto moram obaviti jedan telefonski poziv.»

Kad sam ušao, nije me čak ni pogledao. Nervozno je preturao papire po stolu. «Kakav grubijan,» pomislio sam na trenutak. Onda sam shvatio da je taj čovjek bio pod strašnim pritiskom. Njegov izraz lica odražavao je unutrašnji nemir. Nesumnjivo je bio strastven pušač, pošto je kancelarija bila puna dima a pepeljara opušaka, a imao je i cigaretu među prstima.

Nakon što je izabrao željeni broj, počeo je razgovarati sa jednim od svojih direktora na način za koji sam mislio da nije moguć. Samo bi tiranin upotrijebio tako uvredljiv jezik kojim je punio uši svom sagovorniku. Nije bio zadovoljan izvještajem koji je pokazivao tromjesečni bilans njegovog poslovanja. Psovke su pljuštale lijevo i desno, i što je duže govorio, to je izgledao brutalniji.

Ovaj čovjek je mrzak, muka mi je od njega, mislio sam u sebi. Tada me je pogodilo sjećanje na molitvu od prije nekoliko dana. Ovo je zaista bila još jedna prilika da se molim za bezbožnu osobu da bih mogao vidjeti kako Bog uklanja breme grijeha i kako Sveti Duh (preko anđela) dolazi u pomoć toj osobi «u borbi sa poglavarima i vlastima, i sa upraviteljima tame ovoga svijeta, sa duhovima pakosti ispod neba.» Na nesreću, nijesam imao želju da se molim za njega, pa ipak znao sam da bi to bila prava stvar, i uložio sam posebni napor. «Dragi Isuse, potrebna mi je Tvoja pomoć. Ne želim se moliti za ovog zlog čovjeka. U stvari, volio bih da odem odavde. Ali Ti si nas učio da volimo one koji toga nijesu vrijedni, i iz tog razloga sada molim za posebnu pomoć. Molim Te pomoziti da vidim ovoga čovjeka ne ovakvog kakav je sada, već kao što će biti Tvojom milošću onog velikog dana kad podigneš i povedeš narod Tvoje pravednosti.»

Odmah mi je osjećaj sažaljenja za tog čovjeka ispunio srce, i nastavio sam da se molim. «Speri osudu koju je navukao na sebe svojim zlim djelima. Molim Te da porušiš ogromni zid razdvajanja koji je podigao da se sakrije od Tvog lica, lišivajući se time slatkog mira ljubavi i milosti našeg nebeskog Oca.

Gospode, kroz silu Tvog Svetog Duha, molim Te ukori demonske snage koje možda pritiskaju um ovog čovjeka, navodeći ga da sije muku u životima drugih. I kad to uradiš, molim Te da ga okružiš božanskom atmosferom svjetlosti i mira, i da se Tvoj Duh danas nastani u njegovom srcu, učeći ga putevima pravednosti. Hvala Ti, Gospode, što uvijek slušaš moje molitve za pomoć kojima je potrebna.»

Smjesta sam odlučio da uvrstim ovog čovjeka u svoje svakodnevne molitve. Istog trenutka osjetio sam snažno prisustvo Božjeg Duha. Ovdje treba napomenuti da moje hrišćansko iskustvo nikad nije zavisilo od osjećanja, već na onom «ovako govori Gospod.» S vremena na vrijeme kad je loše išlo, bio sam u iskušenju da vjerujem kako me Bog pušta da sam nosim svoje breme, ali na kraju sam uvidio kako Božji Duh (preko svojih anđela) milostivo bdije nadamnom.

Nije prošlo ni pet sekundi a bio sam svjedokom toliko velikog preobražaja u tom čovjeku kao što je dan i noć. Razgovor je poprimio sasvim drugačiji smjer. Umjesto gotovo neprekidne priče i izvikivanja psovki, ublažio je ton svoga glasa i počeo govoriti na razuman način. Duge pauze su davale vremena osobi sa druge strane da objasni situaciju. Razgovor se završio nečim što je ličilo na zaključak bez tenzija, i poklopio je slušalicu.

Strog izraz njegovog lica koji je isprva izgledao nepromjenljiv kao neki od onih spomenika u gradskom parku sada je omekšao. Sa osmjehom se okrenuo prema meni. «Ja sam Denis D.» rekao je i ustao iza stola pružajući mi ruku na prijateljski način.

«Rože Morno,» odvratio sam dok sam mu čvrsto stiskao ruku. «Drago mi je što smo se upoznali, Rože. Nije dobro što ste se zadesili ovdje na dan kad sve ide naopako.» Onda se ispravio: «Ne bi trebalo da vas ostavljam pod utiskom da je razgovor kojemu ste upravo bili svjedok rijetka zgoda. Da budem iskren, moram priznati da s vremena na vrijeme pobijesnim,

nijesam lud ili smeten na bilo koji način, ali ima tu nešto čudno. Ne mogu shvatiti zašto ponekad prokuvam nad stvarima koje niko ne može promijeniti. Takvi incidenti izgleda da su češći i snažniji kako vrijeme prolazi. Isuviše često osjećam nekontrolisani bijes koji narasta iznutra, i planem na svakoga.»

Može se reći da je ovaj čovjek bio duboko razočaran svojom situacijom. «Da svoje ljude ne plaćam dva puta više nego vrijede, niko ne bi radio za mene.»

Iznenada je shvatio da razgovara sa potpunim strancem. «Šta ja to radim, iznosim vam tajne svog života? Molim vas oprostite što vas opterećujem svojim problemima. Hajde da razgovaramo o oglasima.»

«Gospodine D, molim vas da se opustite i vjerujete mi,» rekao sam. «Prvi zahtjev mog posla je zadržati stogo povjerenje ma šta mi nalogodavci za reklame kazali, i godinama sam uspješno to radio. Vrlo često mi ljudi govore stvari koje nijesu kazali nikom drugom, tvrdeći da se osjećaju ugodno u mom prisustvu i vjerujući da je bolje otvoriti srce jednom strancu nego nekom ko ih dobro zna.»

Njegov odgovor me donekle iznenadio, pošto je bio potpuno neočekivan. «Rože, slažem se sa onim što kažu vaše mušterije. Mogu osjetiti silu koja vas prati iako ne znam kako da to tačno objasnim, osim da nije od ovoga svijeta. Nikada ranije nijesam iskusio takav mir i spokoj kao sada.»

«Hvala vam što ste mi to rekli. Gospodine D, osjećam da je važno za mene dodati da od trenutka kad ste počeli vaš telefonski razgovor, obratio sam svoje srce u molitvi velikom Vladaru galaksija, Životodavcu, tražeći da blagoslovi vaš život prisustvom svog Duha, koji jedini može donijeti mir i pomoć onima na ovoj planeti.»

Proučavao me je za trenutak, a zatim rekao: «Odavno sam napustio Boga i religiju. Ali danas ste mi pružili nešto o čemu ću razmišljati, Vladaru galaksija i Njegovoj moći da se miješa u živote ljudi na jedan smislen način. Sviđa mi se ta misao. Nemojte me pogrešno shvatiti. Ne mislim o odlascima u crkvu ili sličnim stvarima, ali da li biste bili ljubazni da me pominjete u svojim molitvama? Veoma bih to cijenio.»

Pošto sam ga uvjerio da će mi biti čast dodati njegovo ime na svoj molitveni spisak, osavremenili smo njegov reklamni program. Dok sam se spremao da idem, rekao je: «Dopustite mi da vas ispratim, pošto i ja moram dolje.» Na putu do prizemlja, pitao sam ga kako je izgradio tako dobro poslovnu strukturu. Lice mu se ozarilo, i pričao je cijelim putem do izlaznih vrata. Stiskajući mi ruku na rastanku, zamolio me je da ga sledeće godine posjetim na početku sezone pravljenja narudžbi za sastavljanje telefonskog imenika.

Te godine međutim nijesam radio na imeniku, ali sam se našao na tom području dvije godine kasnije kao direktor odjela za prodaju, i odazvao se na poziv sa kolegom koji je sada bio zadužen za tu oblast. Čovjek je bio radostan što me opet vidi i vrlo učtiv. Dok se sastavljao novi oglas, odveo me je do druge kancelarije da upoznam njegovog računovođu.

Nakon upoznavanja, konstatovao je da sam ja osoba koja mu je dala novu snagu za život, i istovremeno mu uštedjela gomilu novca, pošto više nije imao nikakve potrebe da sustezanjem.

Velik preobražaj se dogodio u životu tog čovjeka. Zračio je životnom radošću. Na zidu iza svog radnog stola okačio je pločicu sa natpisom «Molitva mijenja stvari.»

I zaista jeste – a u ovom osobitom slučaju, sklon sam da vjerujem da od svih primljenih blagoslova, ja sam izvukao najveću korist. To molitveno iskustvo ispravilo je moje

izopačeno shvatanje koje me je godinama zadržavalo od traženja posebne pomoći za bezbožne. Ali od tada, Gospod me je mogao upotrijebiti u otvaranju puta kako bi se Njegov Sveti Duh mogao pokrenuti na čudesan način na dobrobit u životima mnogih drugih ljudi.

Ovo je samo jedna ilustracija koliko tijesno Gospod sa svojim anđelima želi saradivati sa čovjekom u akciji spasavanja onih koji robuju Sotoni, i koliko to može imati moćan i dramatičan učinak u mijenjanju života. Na taj način može se zapaziti kako su i anđeli i ljudi sluge i glasnici na zajedničkom poslu spasavanja palog čovječanstva. Sa ovom pričom završavam svoje izlaganje. Hvala vam svima što ste me saslušali. Neka vas Bog blagoslovi dok tragate za dubljim odnosom sa Njim. Pokušajte ovo što sam vam predložio i vidjećete kako Gospod radi u vašem životu na pomaganju drugima.

Još jednom, hvala ti Rože što si podijelio sa nama tek neka od svojih brojnih iskustava. Ako neko od vas u publici želi kupiti Rožeovu knjigu, one će biti dostupne u foajeu posle sastanka, kao i knjige naših ostalih govornika koje smo bili u prilici da čujemo.

LIČNA SVJEDOČANSTVA

Dakle, kao finalna prezentacija ove večeri, želio bih vam iznijeti neka lična iskustva na koja sam naišao, kao i par mojih vlastitih, nakon čega ću napraviti neke zaključne primjedbe. Istina je da ovo što smo slušali večeras jedva da je i zagreblo površinu Božjeg Providenja. Još od Adamovog i Evinog pada, Bog je djelovao u životima pojedinaca pružajući im dokaze o svom zanimanju za njihovo dobro.

Vjerujem da od svih argumenata i svjedočanstava koje smo čuli u ovoj seriji, koja identifikuju Boga kao Stvoritelja i Autora Njegove Riječi, lična iskustva su jedina koja sežu do srca i duše, jedina koja na intiman način demonstriraju Božju ljubav i staranje za ljudski rod.

Sledeća priča do dobro ilustruje. To je priča koju sam pročitao u knjizi Džoane Vester Anderson (Joan Wester Anderson), dobro poznatog autora knjiga o anđelima. Ovo je takođe zapanjujuća priča.

Kamion za šlepanje niotkuda

Bila je upravo prošla ponoć tog 24. decembra 1983. Srednji Zapad je bio zahvaćen rekordno brzim probojem talasa hladnoće, praćenog jakim vjetrom i ledom. I premda je naša kuća u predgrađu Čikaga bila ispunjena zvucima zadovoljstva porodice koja je na počinku, ja nijesam mogla dijeliti isti osjećaj, dokle se naš dvadesetjednogodišnji sin ne vrati s puta.

U tom trenutku, Tim i njegova dva cimera su bili naputu kući za Božić, i to je bilo njihovo prvo putovanje otkako su se premjestili na istok u maju iste godine.

«Ne brini, mama,» razuvjeravao me je Tim preko telefona prethodne večeri. «Krenućemo sjutra prije nego se razdani i doći pravo tamo. Biće sve u redu!»

Djeca! Ona prave ludorije. Pod normalnim okolnostima, računala sam, putovanje od Konektikata do Ilinoisa iziskuje oko 18 sati. Ali vrijeme se tako pogoršalo da radio-reporteri upozoravaju da se ne izlazi vani zbog ekstremno velike hladnoće čak ni na nekoliko trenutaka. A od putnika nijesmo bili ništa čuli.

Uznemirena, zamišljala sam ih na pustom drumu. Šta ako im se auto pokvari ili pogriješe put? I ako kasne, zašto Tim nije telefonirao?

Nespokojno sam hodala gore-dolje i molila se na familijaran način kao što zna svaka majka: «Bože, pošalji nekoga da im pomogne.» Do sada, što sam kasnije saznala, trio se nakratko zaustavljao u Fort Vejnu (Fort Wayne), Indijana, da ostavi Dona kod njegove porodice.

Zdrav razum je govorio da Tim i Džim ostanu preko noći i ujutro nastave svoje putovanje. Ali kad je zdrav razum prevladavao kod neobuzdane omladine? Bilo im je preostalo samo osam sati vožnje do kuće. I mada je to bila najhladnija noć u historiji Srednjeg Zapada, dva mladića su nastavila put.

Putovali su samo nekoliko kilometara sporednim putem prema Indijana autoputu, kad su primijetili da motor radi sporije, nepravilnim hodom, i gubi na brzini od oko 15 do 25 kilometara na sat. Tim je nespokojno pogledao Džima. «Nipošto ne izlazite noćas vani, prijatelji,» ponavljao je radio-reporter. «Zabilježena je rekordna hladnoća od 80⁰F ispod nule, što znači da bi se izložena koža smrznula za manje od jednog minuta.»

Automobil se iznenada trznuo, a zatim začuo prigušen rad motora koji je ponovo usporio. «Time,» čuo se Džimov glas u mraku, «nećemo valjda ovdje stati, zar ne? Ne smijemo.» Tim je kruto odgovorio dok je pumpao akcelerator: Sigurno ćemo umrijeti.» Ali umjesto da postigne brzinu, motor je žestoko zabrujao, zadahtao i ponovo usporio.

Oko dva kilometra dalje, na vrhu jednog malog prevoja, automobil se zaustavio. Užasnuti, Tim i Džim su posmatrali jedan drugoga u zamračenoj unutrašnjosti. Imali su otvoren pogled preko polja u svim pravcima, ali njihovo vozilo je bilo jedino u vidokrugu.

Po prvi put, suočili su se sa činjenicom da su bili u velikoj opasnosti. Nije bilo saobraćaja, zaklona, a nijesu se čak mogla uočiti ni svijetla neke farme u daljini. Bilo je kao da su se spustili na neku stranu, snijegom prekrivenu planetu. I ta užasna, nevjerovatna hladnoća! Tim nikad ranije nije iskusio nešto tako intenzivno.

Nijesu mogli ići po pomoć, to je sada zasigurno znao. On i Džim su bili mladi i jaki, ali čak i da je utočište bilo negdje blizu, ne bi mogli preživjeti. Hladnoća bi ih ubila za par minuta.

«Neko će uskoro naići.» «Slušaš li radio?» rekao je Tim, «svako na zemlji je noćas unutra – osim nas.» «Šta onda da radimo?» «Ne znam.» Tim je još jednom pokušao da pokrene mašinu, ali ključ za paljenje je baznadežno škljocnuo u tišini. Hladnoća koja ledi kosti je prodirala u unutrašnjost automobila, i noge su im već postale ukočene. «Bože,» molio se on, odražavajući svoju molitvu mnogo kilometara dalje, «Ti si jedini koji nam sada može pomoći.»

Izgledalo je nemoguće ostati duže u budnom stanju... Onda, kad su već gotovo bili utonuli u san, zapazili su bljeskanje farova sa lijeve stražnje strane automobila. Ali to je bilo nemoguće. U daljini se prije toga nijesu vidjela nikakva svijetla, nije bilo nade da se iko približava.

Odakle je došlo ovo vozilo? Da li su već bili mrtvi? Ali ne. Jer neko je pokucao na vozačev prozor. «Da li treba da vas povučem?» U nevjerici slušali su taj prigušeni poziv. Ali bilo je stvarno. Njihov spasilac je vozio kamion za šlepanje. «Da! Oh, da, hvala!»

Ubrzo je vozač kamiona, ne kazavši ni riječi više, parkirao kamion ispred njihovog automobila i zakačio lanac. Pošto u to doba nije bilo otvorenih garaža, zamoliće ga da ih povede do Donove kuće, gdje bi mogli provesti ostatak noći.

Gotovo potpuno umotan u krzneni kaput sa kapuljačom koja se spuštala do njegovih očiju, vozač je klimnuo na njihov zahtjev ali ništa više nije rekao. Bio je miran, vidjeli su kako se penje u kamion, očito nezabrinut zbog okolnosti opasnih po život u kojima ih je zatekao.

Čudno je da ne pokazuje nikakvu znatiželju o nama, razmišljao je Tim, a čak nije ni objasnio odakle dolazi i kako nam se približio a da ga ne primijetimo.... I da li je bilo kakvog natpisa sa strane na kamionu? Tim nije zapazio nikakav.

Podnijeće nam veliki račun, u noći kao što je ova. Moraću da pozajmim nešto novca od Dona ili njegovog tate.... Ali Tim je bio iscrpljen od iskušenja, i postepeno, kako je bio nagnut na sjedište, misli su mu odlutale.

Prošli su pored dvije zatvorene servisne stanice, zaustavili se da pozovu Dona iz javne govornice i uskoro se našli u poznatom susjedstvu Fort Vejna. Premda su svijetla bila davno pogašena i porodice utonule u san, Donova ulica im se činila najprivlačnijom ulicom na kojoj su ikad bili. Vozač je pažljivo manevrisao slijepom uličicom i zaustavio se ispred Donove kuće. Ukočeni od hladnoće, Tim i Džim su potrčali do vrata gdje je Don čekao, a onda se svalili u toplu kuhinju, napokon na sigurnom. Don je zalupio vrata da ne ulazi ledeni vazduh.

«Hej, šta se dogodilo?» počeo je, ali Tim ga je prekinuo. «Vozač tegljača, Done. Moram mu platiti. Treba mi...»

«Samo trenutak.» Don se namrštio, gledajući pored svojih drugova kroz prozor. «Napolju ne vidim nikakav kamion za šlepanje.»

Tim i Džim su se osvrtni okolo, ali ispred kuće je bio parkiran samo Timov automobil. U kristalno jasnoj noći nije se čuo nikakav zvuk oslobađanja lanaca, lupanje vratima ili zvuk motora. Nije bilo ni računa za Tima, priznanice za potpisivanje, zahvaljivanja na rastanku ili «srećan Božić...»

Zapanjen, Tim je istrčao na drum, ali nigdje se nijesu mogla nazrijeti zadnja svjetla kako nestaju u daljini, nikakva buka motora se nije čula kroz tihe ulice, apsolutno ničeg što bi ukazivalo na prisustvo kamiona za šlepanje.

Onda se Tim zagledao u tragove guma koji su ostali na snijegom pokrivenom drumu. Ali vidio se samo jedan par koji je vodio do skretnice ka Donovoj kući, i oni su pripadali Timovom automobilu. (Where Angels Walk, pp.133-135, Joan Wester Anderson)

Spašeni od pobijesnjelog psa

Jednog dana u jednoj stambenoj ulici u Tihuani, Meksiko, Viki je svojim malim sinom Džojem dijelila pamflete «Isus dolazi.» Izenada je iza sebe čula lavež i kad se okrenula ugledala je velikog psa kako trči prema njoj sa isturenim očnjacima i zakrvavljenih očiju. Vidjela je da će ih napasti. Zgrabila je Džoja i privila ga na grudi, okrećući se od psa tako da joj je tijelo bilo između psa i djeteta.

Okrenula je glavu da vidi šta pas radi i vidjela kako skače u zrak prama njima. Molila se za zaštitu. Izenada se činilo da je prestalo svako dešavanje. Vidjela je psa zaustavljana usred vazduha iznad svog desnog ramena kako visi kao da je obješen na žici. Na svoje čuđenje vidjela je kako se pas vraća na mjesto odakle je skočio u čučućem položaju sa vrlo iznenađenim i zbunjenim izgledom lica kao da se pita šta se dogodilo. Izenada se strašno uplašio i pojurio natrag podvijena repa. Viki je bez sumnje znala da ih je anđeo zaštitio od nečega što se moglo izroditi u strašan događaj.

Spašavanje na planinskom prevoju

Dejl i njegova djevojka Arti su tog dana putovali istočno od San Dijega, uputivši se u planine. Put ih je vodio iznad kanjona i došli su do mjesta gdje je drum pravio oštru krivinu ulijevo oko strme stijene. Iznenada je suprotnog pravca naišao drugi automobil sa njihove strane drumu.

Nije bilo drugog izlaza osim da krenu prema desnoj ivici puta gdje se spuštala oštra litica. Dejl se nepregao koliko je mogao ne bi li izbjegao auto koji im je išao u susret čiji vozač je bio pijan, ali uzalud. U očajanju skrenuo je još udesno i osjetio kako je auto lagano propalo pošto su prednji točkovi potpuno sišli s puta u zrak.

Drugo auto se prevrnilo na bok iza njih zamalo ih promašivši i palo preko litice. Dejl je odmah vratio auto na drum i zastao. Znao je da se upravo nešto čudno dogodilo i vratio se da potraži drugi automobil i tragove guma da potvrdi ono što je mislio da se desilo. Sa sigurnošću je mogao utvrditi gdje je njegov auto bio skliznuo s puta i tragove kočenja kako nestaju sa drumu a onda se opet vraćaju. Ovo iskustvo ga je pratilo čitavog života kao svjedočanstvo o Božjoj zaštitničkoj brizi.

Upozorenje na opasnost

Margareta je svakog jutra izvodila psa u šetnju. Njen muž, Pol (nijesu njihova prava imena) je naveče radio isto. Ispred njihove kuće preko prometnog drumu nalazio se park, i Pol je obično tamo vodio psa. Bio je povučen čovjek koji je uživao u samoći i rijetko pokazivao svoja osjećanja. Jedne aprilske večeri oko 21 sat, Pol je krenuo sa psom na uobičajeni izlet.

«Nikad nijesam u garaži posle večere,» pričala je Margaret. «Ali te večeri, desilo se da mi nešto zatreba. Vrata garaže bila su otvorena iako se napolju gotovo bilo smračilo. Savršeno jasno sam vidjela Pola kako silazi sa drumu na trotoar.» Pol je morao da čeka nekoliko trenutaka dok se saobraćajna gužva nije prekinula. Dok je tamo stajao, Margareta je čula glasno dozivanje. «Pol!» To je bilo sve. «Bio je to muški glas, najljubazniji glas koji sam ikad čula,» kaže Margareta.

«Duž našeg puta bilo je rastinje, i pretpostavljala sam da naš susjed, skriven od mog pogleda zidom garaže i zelenilom, doziva Pola.

Ali poznavala sam njegov glas, a ovaj divni glas nije bio njegov. Onda sam se sjetila da susjed i nije bio kod kuće.» Pol izgleda da nije čuo taj glas. Možda joj se samo učinilo. Ili je to bilo zavijanje vjetra? Ali vjetra nije bilo. Neko iz auta u prolazu? Ali glas je dolazio iz njenog smjera, kao da je taj čovjek bio blizu. Zbunjena, Margareta se pitala šta da učini, ako je nešto uopšte trebalo.

Kad je njen muž počeo silaziti sa pločnika, onaj ljubazni glas ga je opet pozvao po imenu. «Pol!» Sada je Margareta vidjela kako se Pol zaustavlja. Da li je ovaj put čuo glas? Iznenada je jedno veliko drvo iz parka počelo padati prema drumu, lagano, gotovo kao na usporenom snimku, sve dok se nije uz veliku lomnjavu sručilo preko staze u parku, dok su najduže grane skoro dosezale do drugog kraja ulice. Tačno na mjesto kuda je Pol uvijek prelazio, i gdje bi se za koji trenutak našao da ga onaj glas nije zaustavio. Zapanjena, Margaret je zurila u drvo.

Pol je na svoj uobičajeni neemotivni način prešao ulicu, zaobišao drvo, za trenutak ga pogledao i nastavio svojim putem. Ali kad se vratio imao je vremena da razmisli. «Neko me je pozvao po imenu,» rekao je Margareti. «To se desilo dvaput. Da li si čuo glas?» «Da. Pitam se da li si i ti.» «Ali nikoga nije bilo u okolini, ako ti nijesi koga vidjela.» «Ne, nijesam,» rekla mu je Margareta. «A iz garaže sam imala dobar pogled.»

Posmatrali su jedno drugo. «Dakle,» progovorio je Pol na svoj uobičajeno tih način, «morao je to biti moj anđeo čuvar.» (Where Angels Walk, pp.133-135, Joan Wester Anderson)

DVA LIČNA ISKUSTVA

Dva poslednja iskustva koja ću vam večeras izmijeti su moje lično svjedočanstvo kako mi je Bog pomogao u trenucima potrebe. Iako to nijesu bile situacije opasne po život, ili dramatične kao iskustava o kojima smo slušali, godinama su mi služile kao podstrek kad sam bio kušan na sumnju da li Bog uopšte brine o meni.

Kad je auto stalo

Bilo je to u julu 1942. godine kad sam se kao osamnaestogodišnjak suočio sa pitanjem da li da se oženim sa djevojkom koju sam volio ili išao nekoliko godina. Njeni su vršili pritisak da se vjenčamo, ali osjećao sam se nespremim za takvu odgovornost, jer cilj mi je bio otići na koledž i postati propovjednik.

Konačno iz ljubavi prema njoj, i zbog pritiska koji su vršili njeni roditelji, nerado sam pristao i došlo je do zaruke. Napravljeni su planovi za vjenčanje, odštampane pozivnice i pripremljeni svadbene darovi za mladu.

Sada je pritisak postao intenzivniji, ali još uvijek nijesam bio načisto oko ove situacije. Osim toga, ni moji roditelji nijesu blagonaklono gledali na taj brak, prvenstveno zato moje mladosti i emocionalne nezrelosti. Mislili su da bi to bila velika greška.

Osjećao sam da moram opozvati vjenčanje, ali nije bilo načina da to i uradim. Iz dana u dan moje ubjeđenje se povećavalo ali nijesam mogao natrag. Kad su dati svadbene darovi i pripremljene pozivnice za slanje, pritisak se pojačao.

Bila mi je potrebna pomoć, božanska pomoć odozgo. Ozbiljno sam se molio i odlučio da moram ići i kazati joj kako se osjećam, jer nije ništa znala o mojim osjećanjima. Povrh svega, nikako je nijesam želio povrijediti. Znao sam da ako sada opozovem vjenčanje to bi joj slomilo srce. Takođe još nijesam bio načisto sa samim sobom da li da raskinem sa njom ili ne. Plašio sam se tog susreta iz straha da ne promijenim mišljenje kad je ugledam, jer sam je zaista volio.

Neprekidno sam se molio Bogu da mi pomogne, da mi da neki znak kako bih znao šta je bila Njegova volja u svemu ovome. Tražio sam od Gospoda da, ukoliko se nećemo vjenčati, dobijem nedvosmislen znak koji se ne može okarakterisati kao slučajnost.

Učinivši tako, ušao sam u svoj mali «bjuik» iz 1931. i krenuo na oko 50 kilometara dug put, ne znajući kakva će biti moja odluka. Dok sam vozio drumom koji je prolazio između nekih brda, odjednom je mašina stala, baš kao da je neko okrenuo ključ za paljenje. Pomjerio sam se sa strane puta pitajući se šta se moglo dogoditi.

Pošto sam bio sklon mehanici, izišao sam, podigao haubu i provjerio žice na kalemu, ali sve je izgledalo kako treba. Zatim sam skinuo razvodnu kapu sa koje je osam žica išlo na svjećice, da provjerim mjesta za otvaranje i zatvaranje koja prave iskru za paljenje svjećica. I na moje iznenađenje, dio zvani rotor, koji prenosi varnicu do svake od osam svećica dok rotira oko svoje osovine, je ležao po strani ovih spojeva. Dakle rotor se lako uklapa na osovinu koja dolazi iz motora kroz razvodnik. Rotor se postavlja na niže na kraju osovine oko 1 do 2 santimetra. Jedini način na koji je rotor mogao sići sa osovine je da se polomi, ili da se smakne kapa razvodnika, ali ni jedno ni drugo se nije desilo.

Stajao sam tu u čudu kako je Bog odgovorio na moju molitvu. Nije bilo načina da se ovo shvati kao koincidencija. To je bio prvi od dva znaka koji mi je Gospod dao upućujući me da moram otkazati planove za vjenčanje.

Zapanjen onim što se upravo desilo, vratio sam rotor na svoje mjesto, pričvrstio kapu na razvodniku, i ušao u auto. Odmah sam upalio i imao sledećih nekoliko kilometara savršene vožnje.

Tek što sam bio skrenuo iza ugla na raskrsnici nakon zaustavljanja ispred znaka stop, kad se auto opet počelo joguniti ali ovoga puta drugačije. Ponašalo se kao da nema goriva, premda je skazaljka pokazivala da je ostalo još $\frac{3}{4}$ rezervoara. Stao sam sa strane, i još jednom podigao haubu, pitajući se šta se sada dogodilo. Pomislio sam da se karburator nije začepio od prljavštine, ali vod je bio čist. Dok je dovod za gorivo bio raskačen, pokrenuo sam starterom motor da vidim da li radi pumpa za gorivo. Besprekorno je funkcionisala. Ponovo sa spojio stražnji dovod na karburatoru i pokrenuo auto, koje je opet savršeno radilo.

Teška srca ali uz izvjesno olakšanje, nastavio sam put namjeravajući da vidim svoju djevojku i saopštim joj svoju odluku. Ali što sam se više približavao njenoj kući, to mi bivalo teže. Nijesam se mogao suočiti sa njom. Konačno, jedan blok od mjesta na kojem je živjela, zaustavio sam se kod telefonske govornice da je pozovem. Nikad nije saznala da sam bio tako blizu. Na kraju se udala i dobila tri djevojčice. Ali znam da sam donio pravu odluku jer me je Gospod proveo kroz niz okolnosti kad mi je bila potrebna pomoć.

Izgubljeno – nađeno

Bilo je to u ljeto 1946. godine. Tada sam bio mladić od 22 godine. Tog ljeta bio sam u najam kod farmera koji su bili vlasnici prostranih polja riže u sjevernoj Kaliforniji. U vrijeme ovog događaja, zadatak mi je bio da požnjem polje od 700 rala lucerna. Počinjao sam rano izjutra izvozeći traktor i radeći pod njegovim svijetlima do kasno u noć. Te noći oko 23 sata vratio sam traktor natrag u žitnicu, ušao u svoj automobil i vozio do mjesta gdje sam stanovao.

Kad sam počeo prazniti džepove da skinem odjeću i pripremim se za spavanje, na svoje zaprepašćenje shvatio sam da mi novčanik nije u džepu. Naravno, to me je vrlo zabrinulo, jer sav moj novac i vrijedne identifikacione kartice su se nalazile unutra. Smjesto sam izišao do svog auta da vidim da mi nije možda slučajno ispao iz džepa na povratku kući. Ali tamo ga nije bilo. Te noći jedva da sam oka sklopio, zabrinut da li ću ga i kako naći.

Molio sam se, ali priznajem da nijesam imao puno vjere. Vrlo rano sledećeg jutra, krenuo sam na farmu, prateći jučerašnje tragove traktora, ali novčanika nigdje nije bilo. To je

značilo da se desio najgori moguće scenario – novčanik je bio negdje u polju od 700 rala, i što je još gore, vjerovatno je bio zatrpan i prekriven požnjevenim lucernom.

Teško je zamisliti osjećanje bespomoćnosti koje me je obuzelo na putu prema polju, koje se činilo da nema kraja. Gdje bi mogao biti moj novčanik? Ovo je bilo još teže od traženja igle u plastu sijena, jer nijesam imao pojma gdje bi mi novčanik mogao ispasti iz džepa.

Sa tim mislima koji su mi se motale po glavi, besciljno sam tumarao poljem, osvrćući se na sve strane, ali naravno nigdje ga nije bilo na vidiku. No neko vrijeme sam nastavio potragu, tihi se moleći dok sam hodao. Konačno, jalovost bilo kakvog daljeg traženja bila je očita, i prosto sam odustao.

Stojeći na prostranoj nizini, pognuo sam glavu, poslednji put moleći za pomoć. Kad sam završio i otvorio oči, na svoje krajnje zaprepašćenje, moj novčanik se nalazio na manje od jedan metar dalje. Nijesam mogao vjerovati svojim očima, jer sam upravo pred molitvu posmatrao taj predio.

Vjerujte mi da sam toga bio vrlo srećna osoba, hvaleći Boga za ovaj divan odgovor na moje molitve. Mnogo puta kasnije, u trenucima obeshrabrenja, podsjećao sam se ovog iskustva kao živog dokaza da je Bog uvijek sa nama i nikad nas ne napušta čak i kad sve izgleda izgubljeno.

REZIME

Vidljiva, opipljiva čuda i božanske intervencije o kojima smo slušali večeras, demonstriraju Božju nedokučivu ljubav i želju da spase ne samo naše fizičke živote, već one važnije duhovne.

Možda nijeste nikad imali neko ovako dramatično iskustvo kao što su ova, ali svakog od vas podupire Božja svemoćna ruka od trenutka začeca u majčinoj utrobi. Nikad nećemo znati, dokle ne dođemo na novu zemlju i budemo razgovarali sa svojim anđelima čuvarima, koliko puta smo bili zaštićeni i izbačeni od sigurne smrti ili povrede.

Svaki udisaj i izdisaj je po Njegovom dopuštenju. Svaki otkucaj našeg srca je zbog Njegove ljubavi prema nama. Čitava priroda objavljuje Božju ljubav. Prekrasno cvijeće u polju, cvrkut ptica, milijarde životinja, šareni leptiri, morska stvorenja, drveće u šumi, žito koje se talasa, zelena prostranstva, sve nam kazuje da je Bog ljubav. Svakodnevni blagoslovi nam kazuju da Bog brine. Zalasci sunca, plavo nebo i valoviti bijeli oblaci, veličanstvene planine, i čak snaga oluje i tutnjava okeana, uvjeravaju nas u Njegovu pažnju, i otkrivaju neuporedivu ljubav našeg nebeskog Oca, koji nam je sve ovo dao preko svog jedinorodnog Sina.

Poređenja radi, pouzdano znamo da ako bi Bog dozvolio neprijatelju da radi sa nama što hoće, svi bi bili poput živih leševa, podređeni Sotoninom carstvu dok nas smrt ne uzme. Nije li ovaj dokaz o Božjoj sili da nas sačuva i spase **NAJVEĆE SVJEDOČANSTVO OD SVIH** o Njegovom karakteru, koje je ljubav?

Danas se velika borba između Hrista i Sotone svakodnevno odigrava u svakom pojednicu na svijetu. Nebeski anđeli užurbano rade na iznošenju poslednjih upozorenja i poruka čovječanstvu prije kraja svijeta ili vremena probe za čovjeka.

Oni djeluju iza scene, kao naši tajni agenti, nevidljivi za ljudsko oko, pomažući ljudima u vrijeme potrebe i kriza i dajući snagu onima koji se u samrtnoj borbi opiru neprijatelju koji traži njihovo uništenje.

S druge strane, sada, više nego ikada ranije, Sotona i njegovi anđeli nastoje da prevare i obmanu čitavi svijet izokretanjem činjenica, lažnim naukama i teorijama. Evolucija i porijeklo čovjeka su kulminacija njihovog zlog djelovanja. Rad Sotoninih anđela u spiritističkim pojavama, koji demonstriraju svoje sposobnosti kroz paranormalne manifestacije, ubrzava pripremanje svijeta za njegovu veliku finalnu obmanu koja uskoro dolazi na svijet – imitiranje drugog Hristovog dolaska.

NA KRAJU OVE SERIJE PREDAVANJA

Sada kada smo došli do kraja naše serije i izložili dokaze koji podupiru stvaranje, vrijeme je da kratko rezimiramo ono što smo naučili.

Prvo smo došli do saznanja da Bog daje svijetu vremena da upozna istinu, iznoseći na svjetlost dana neke istine koje su dugo vremena bile skrivene, a sada je vrijeme da ih svijet zna. Uzurpator i knez ovoga svijeta Sotona je dugo radio na svoj način, i bilo mu je dopušteno da hiljadama godina demonstrira svoju vrstu vladavine za koju je u početku tvrdio da je bolja od Božje. On je svoje laži propagirao kao istinu. Njegova teorija evolucije i kako je postalo to što je postalo poslednja je u nizu obmana koje imaju za cilj varanje čovječanstva i njegovog odvođenja do gubitka vječnog života.

Naš prvi govornik, Rože Morno, nam je ispričao kako je 1700-tih Sotona sazvaio sve svoje zle anđele na veliki sabor, kako im je obrazložio svoju strategiju o obmanjivanju svijeta o dolasku novog svjetskog poretka, o svojim namjerama za uvođenje nove teorije zvane evolucija, i kako će sve to zaodjenuti plaštom lažne nauke. On je rekao da će preko ovih sredstava nastojati da diskredituje i uništi Boga i Njegovu Svetu Riječ. Sada 300 godina kasnije, možemo da vidimo koliko je bio uspješan dok nesveti ograničeni umovi zaokupljaju pažnju svijeta njegovim lažima.

Mogli smo zapaziti za ovih 11 subotnih večeri kako je Bog načinio svoj pokret za iznošenje istine i demaskiranje neprijatelja. Dopustili smo da ova istina nosi svjedočanstvo da ima Boga i da je On koji kaže da jeste, a Biblija Njegova Riječ.

Čuli smo izlaganje Džonatana Greja o svjedočanstvu antropologije i bili zapanjeni iznijetim dokazima. Jednako zapanjujuća su i otkrića Rona Vajata i svjedočanstvo arheologije. Divili smo se istarživanju Roberta Džentrija koji je otkrio polonijumske oreole, što dokazuje da su granitne stijene, zemljina kičma, trenutno ušle u postojanje.

Zatim smo slušali doktora Dana Smuta, naučnika kosmologa, koji je iznio dokaze iz svemira koji podržavaju trenutno stvaranje našeg univerzuma, i da je jedan beskonačni, svemoćni um jedini zadovoljavajući odgovor i objašnjenje kao je sve to nastalo. On je pokazao kako je «veliki prasak» u stvari mogao biti trenutak kad je Bog stvorio univerzum.

Dok je Džordž Vandeman prezentovao svoje informacije, vidjeli smo kako čitava priroda na planeti svjedoči i potvrđuje Božje postojanje. Zatim sam ja u osmom predavanju govorio o matematičkim dokazima, u kojem sam podijelio sa vama rad Ivana Panina i njegova

otkrića broja sedam i njegovih množina koje se mogu zapaziti kroz čitavu Bibliju. Uslijedio je svjedočanstvo istorije Izraela kad se Ron Vajat vratio po drugi put.

Zatim smo slušali Džima Pinkoskog, koji nam je pokazao kako čak i evolucija podupire stvaranje našeg svijeta. Potom je došla na red moja prezentacija o ispunjenju biblijskih proročanstava. I konačno večeras smo čuli lična svjedočanstva ljudi koji su osjetili vođstvo Božje ruke.

Ako posle svega ovoga u publici ima još nekog ko i dalje vjeruje u evoluciju i lagani razvoj svemira, plašim se za dušu te osobe. Ona je u smrtnoj opasnosti gubitka vječnog života. Vjerovati u neku lažnu teoriju preko Biblije je odbijanje Božje istine, što u stvari predstavlja proglašavanje Boga lažovom. Kakav god razlog imali za nedopuštanje Duhu istine, koje je Božji Sveti Duh, da utiče na vaše umove, molim vas da se svoga dobra radi probudite za istinu. Ne ožalošćavajte Božjeg Duha. Molite se za istinu da vam se otkrije. Nemate ni trenutka za gubljenje.

ZAKLJUČAK

Dakle, dragi prijatelji i studenti, privodimo kraju ovaj simpozijum za koji ćete se, vjerujem, složiti da je bio vrlo podsticajna serija predavanja. Na kraju, želio bih da nešto pitam one koji su možda još uvijek neosvjedočeni o Bogu i Njegovoj knjizi, Svetom Pismu. Kakav odgovor imate na dokaze koje prezentuje Bog nebeski protiv evolucije i tvrdnji ljudi da On ne postoji? Šta je vaš dokaz? Odgovorićemo za vas. NE MOŽETE izložiti ništa što se može održati pred istinom.

Bog je na efektan način demaskirao neprijatelja tako da svi mogu znati istinu. *«Poznaćete istinu i istina će vas izbaviti.»* Bog niže svoje dokaze, braneći svoju Riječ argumentima koji se ne mogu poreći. Nema sumnje, pojaviće se još dokaza. Bog je za sve koji žele znati istinu obezbijedio priliku da je nađu. U ovim danima posletka ovoga svijeta, Bog iznosi svoje dokaze protiv brižljivo smišljenih mahinacija neprijatelja, tako da ni jednom klevetniku istine ne ostaje da išta kaže u odbranu njihovih vjerovanja.

POSTOJI BOG, I ON JE KOJI KAŽE DA JESTE! ON OTKRIVA ČITAVOM NEVJERNOM SVIJETU SVOJE PRISUSTVO NA TAKAV NAČIN KOJI NE OSTAVLJA SUMNJE NA IČIJI UM. NEKA ONI KOJI GOVORE DA NEMA BOGA ODRIČU NJEGOVO POSTOJANJE AKO HOĆE. BOG ĆE ODBRANITI SVOJU STVAR I PRIZNAĆE GA CIJELI SVIJET.

Svi vi koji ste prisustvovali ovoj seriji ste pojedinačno odgovorni za svjetlost koja vam je data. Svako od vas se nalazi pred Božjom sudskom palicom. Od svakoga će se tražiti da donese odluku kome će služiti. Na tasu je vaš vječni život ili smrt, zavisno od izbora koji napravite.

Bog nikad nije niti će danas prisiljavati ikoga da mu služi. On preklinje i poziva svakoga od nas da stupi s Njim u odnos koji će trajati koliko i vječnost, odnos sreće i radosti, bez patnje ili bilo kakve žalosti, gdje nema smrti i plača. Hoćete li, prijatelji moji, prihvatiti ovaj čudesni dar koji je pripremio naš Spasitelj, dar Njegovog života za vaše spasenje? Vječni život čeka na vašu odluku. Ne odbacujte ga više. Neka Njegov Sveti Duh uđe u vaša srca.

Zamolite i potražite ga svim srcem svojim i primićete odgovor. Vi ste ili Njegovi ili pripadate neprijatelju ljudskih duša. Odluka je samo vaša.

Priznajem da je prvenstvena namjera ovog seminara bila da vas dovedem do tačke odluke za Boga razvijanjem dokaza o Njegovoj fantastičnoj, nedokučivoj ljubavi. Zar ga nećete prihvatiti danas? To je pitanje! Hvala vam na podršci tokom ove serije i neka vas Bog blagoslovi. Ukoliko imate nekih pitanja, ostaću ovdje posle sastanka da pokušam odgovoriti na njih. Možda bismo mogli, ako ste zainteresovani, imati još jednu ovakvu seriju u budućnosti.

Na kraju – najvažnije

Najveći imperativ i neophodnost za našu vječnu budućnost, za svakog ponaosob, je poznavati istinu o Bogu na LIČAN NAČIN. On nam iznosi svoju istinu kroz razne dokaze. Nadam se i molim da je ovaj seminar ispunio svoju svrhu u vašem životu i otvorio vam um tako da više ne morate postavljati pitanje o istinskom porijeklu ove planete i zabludama evolucije. Ako su ovi sastanci to postigli, onda su ispunili svoj primarni cilj.

Naša je nada i molitva da sada svako od vas ima jasniji uvid u veliku borbu koja se vodi za svačiju dušu. Ukoliko u publici ima nekog ko se još nije pomirio sa Bogom, nadam se da će to ubrzo učiniti. Isus dolazi vrlo skoro, hoćete li biti spremni da ga dočekate? Neka vas Bog blagoslovi dok tragate za svjetlošću i istinom.